

การเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง-การพูดและความเชื่อมั่นในตนเองต่อการใช้ภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยวิธีการสอนแบบ T.P.R. (Total Physical Response)
ประกอบสื่อในชีวิตประจำวันกับการสอนตามคู่มือครู

บทคัดย่อ
ของ
ศิริวรรณ มัลย์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาการมัธยมศึกษา
พฤษภาคม 2549

การเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง-การพูดและความเชื่อมั่นในตนเองต่อการใช้ภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยวิธีการสอนแบบ T.P.R. (Total Physical Response)
ประกอบสื่อในชีวิตประจำวันกับการสอนตามคู่มือครู

ปริญญาณิพนธ์
ของ
ศิริวรรณ มาลัย

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาการมัธยมศึกษา
พฤษภาคม 2549
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาจากผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บังอร พานทอง ประธานกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ระวีวรรณ พันธุ์พานิช กรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ ได้ให้คำแนะนำช่วยเหลือ ตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ให้ข้อคิดที่เป็น ประโยชน์ ในการดำเนินการวิจัยและเขียนรายงานการวิจัย จนทำให้ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงด้วยดี ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณ ดร.นิไลย แก้วแสนไชย ดร.ละเอียต รัชส์เผ่า ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ชูศรี วงศ์รัตนะ Mr.Greg Thomson Miss Elizabeth Sinag อาจารย์สุจิตรา สิงหนการ อาจารย์สุภาพ เกียรติ อาจารย์กัญญาพัชร เกตุแก้ว อาจารย์โสภา เนตรมณี ที่ได้กรุณาตรวจแก้ไขเครื่องมือและให้คำแนะนำแบบทดสอบที่ใช้ในการวิจัยจนสำเร็จด้วยดี

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร. เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย รองศาสตราจารย์อัจฉรา สุขารมณ ที่กรุณาให้คำแนะนำ ชี้แนะในการทำการวิจัย และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สุมานิน รุ่งเรืองธรรม อาจารย์อรรวรรณ สัมมาพันธ์ ที่กรุณารับเป็นกรรมการเพิ่มเติมในการสอบปากเปล่าเกี่ยวกับปริญญานิพนธ์

ขอกราบขอบพระคุณผู้อำนวยการโรงเรียนบริหารแจ่มใสวิทยา 6 คณะครูหมวดวิชา ภาษาต่างประเทศทุกท่าน ที่ช่วยอำนวยความสะดวกและให้ความช่วยเหลือตลอดการวิจัยและขอขอบคุณนักเรียนทุกคนที่ให้ความร่วมมือในการทดลองเป็นอย่างดี

ผู้วิจัยขอโน้มรำลึกถึงพระคุณบิดา มารดา พี่ๆ เพื่อนๆ ทุกคนที่ให้ความสนับสนุนและ เป็นกำลังใจตลอดมา คุณค่าและประโยชน์ของปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชา พระคุณบิดา - มารดาและผู้มีพระคุณทุกท่าน

ศิริวรรณ มาลัย

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย	2
ความสำคัญของการวิจัย	3
ขอบเขตของการวิจัย	3
ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย	3
ตัวแปรที่ศึกษา	4
นิยามศัพท์เฉพาะ	4
กรอบแนวคิดในการวิจัย	7
สมมติฐานในการวิจัย	7
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	9
การสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ	9
ลักษณะการเรียนรู้การสอนเพื่อการสื่อสาร	13
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนด้วยวิธี T.P.R	17
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนตามคู่มือครู	27
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการฟัง - การพูด	30
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสื่อในชีวิตประจำวัน	48
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อมั่นในตนเอง	57
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	65
การกำหนดกลุ่มเป้าหมายและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง	65
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	65
การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ	66
แบบแผนการวิจัย	71
การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล	72

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	75
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	75
การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	75
5 สรุป อภิปราย และข้อเสนอแนะ	83
สรุปผลการวิจัย	84
อภิปรายผล	84
ข้อเสนอแนะในการทำวิจัย	87
บรรณานุกรม	89
ภาคผนวก	97
ภาคผนวก ก	98
ภาคผนวก ข	110
ประวัติย่อผู้วิจัย	116

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แบบแผนการทดลอง.....	71
2 คะแนนความสามารถในด้านการฟัง – การพูดภาษาอังกฤษ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม.....	75
3 คะแนนความเชื่อมั่นในตนเองต่อการใช้ภาษาอังกฤษ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม.....	76
4 ผลการเปรียบเทียบคะแนนความสามารถในด้านการฟัง – การพูด ภาษาอังกฤษ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม	77
5 ผลการเปรียบเทียบคะแนนความเชื่อมั่นในตนเองต่อการใช้ ภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม.....	78
6 ผลการเปรียบเทียบคะแนนความสามารถในด้านการฟัง-การพูด ภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง.....	79
7 ผลการเปรียบเทียบคะแนนความสามารถในด้านการฟัง-การพูด ภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มควบคุม.....	80
8 ผลการเปรียบเทียบคะแนนความเชื่อมั่นในตนเองต่อการใช้ภาษาอังกฤษ ของกลุ่มทดลองก่อนและหลังการทดลอง.....	81
9 ผลการเปรียบเทียบคะแนนความเชื่อมั่นในตนเองต่อการใช้ภาษาอังกฤษ ของกลุ่มควบคุมก่อนและหลังการทดลอง.....	82

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ปัจจุบันเป็นยุคของความเจริญก้าวหน้าในด้านต่างๆ การสื่อสารที่สะดวกรวดเร็วทำให้โลกดูเหมือนมีขนาดเล็กลง ภาษาเป็นสื่อกลางที่สำคัญในการติดต่อสื่อสารของชนชาติต่างๆ เพื่อการศึกษา อาชีพ แสวงหาข้อมูลเพิ่มเติม ตลอดจนเพื่อให้สามารถนำประเทศไปสู่การแข่งขันทั้งด้านเศรษฐกิจ การเมือง ฯลฯ ในฐานะที่เป็นพลเมืองโลกในยุคโลกาภิวัตน์ การเรียนภาษาต่างประเทศจะช่วยให้ผู้เรียนมีวิสัยทัศน์กว้างไกล สามารถสื่อสารกับชาวต่างประเทศได้อย่างถูกต้องเหมาะสม และมั่นใจ (กระทรวงศึกษาธิการ. 2544 : 1) โดยเฉพาะอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน ภาษาอังกฤษจะแทรกอยู่กับการใช้เครื่องมือต่างๆ ถ้าผู้ใช้ไม่มีความรู้ทางด้านภาษาอังกฤษ การดำเนินชีวิตประจำวันย่อมประสบปัญหาจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ทุกคนต้องเรียนรู้ แม้ว่าความจำเป็นในการใช้ภาษาอังกฤษของคนไทยจะมีมากขึ้น แต่จากการวิจัยของศูนย์ทดสอบทางวิชาการ แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งได้ศึกษาระดับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของบัณฑิตไทย และเปรียบเทียบกับบัณฑิตจากประเทศต่างๆ ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้พบว่ามาตรฐานของบัณฑิตที่จบการศึกษาภายใน ประเทศส่วนใหญ่มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษยังต่ำกว่าเกณฑ์สากล (จุฬาวิจัย. 2545 : 12)

ผลการวิจัยดังกล่าวสะท้อนให้เห็นถึงความจำเป็นอย่างมาก ที่ต้องพัฒนาการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศเพื่อให้นักเรียนไทยมีความสามารถทัดเทียมกับชาติอื่นๆ ทั้งนี้ผลการวิจัยที่กล่าวมาอาจเกิดจากปัญหาหลายๆสาเหตุด้วยกัน เช่น ครูผู้สอนไม่ได้จบการศึกษาทางด้านการสอนภาษาอังกฤษโดยตรง วิธีการและเกณฑ์ในการประเมินผลยังไม่สะท้อนทักษะการใช้ภาษาของนักเรียนเท่าที่ควร ปัญหาตั้งแต่ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ที่ครูมักจะเน้นสอนเฉพาะโครงสร้างภาษาให้นักเรียนท่องเพื่อสอบเท่านั้น แต่ไม่มีความสัมพันธ์กับการนำไปใช้นอกห้องเรียนทำให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ไม่ได้ส่งผลให้เกิดคุณภาพอย่างที่คาดหวังได้ เพราะการเรียนแบบผิดๆ ถูกๆ ทำให้แก้ไขได้ยาก ด้านหลักสูตรภาษาอังกฤษไม่สอดคล้องสัมพันธ์กับกระบวนการที่ต้องนำไปใช้จริง รวมทั้งยังไม่มีการส่งเสริมเรื่องการเรียนการสอนภาษาอังกฤษอย่างแท้จริง ครูจะต้องพิจารณาหาข้อดีของการสอนในลักษณะต่างๆ และนำไปปรับปรุงผสมผสานในการเรียนการสอนของตนและต้องเป็นวิธีการที่ผู้สอนทำได้ดี เข้าใจขั้นตอนอย่างแม่นยำ ผู้เรียนมีความสามารถเหมาะสมกับวิธีนั้นๆ (บังอร พานทอง. 2540 : 1) แนวโน้มของวิธีการสอนต่างๆ จะเน้นการนำภาษาไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวันของผู้เรียนไม่ว่าการจัดเสนอรูปแบบภาษาของผู้สอนจะเป็นไปในลักษณะใด สิ่งที่สำคัญเป็นอันดับแรกในกระบวนการเรียนการสอนจะเน้นการให้ความหมายของภาษาแก่ผู้เรียนด้วยกันทั้งสิ้น (เสาวลักษณ์ รัตนิษฐ์. 2531 : 73)

การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาจึงควรมุ่งที่จะให้ผู้เรียนมีความรู้เบื้องต้นเพื่อสื่อความหมายได้ การสอนนั้นควรจะสอนทั้ง 4 ทักษะ ฟัง พูด อ่าน และเขียนสัมพันธ์กัน เพราะในการเรียนภาษานั้น ทั้ง 4 ด้านเชื่อมโยงและส่งเสริมซึ่งกันและกัน (สุไร พงษ์ทองเจริญ. 2526 : 117) การสื่อสารในชีวิตประจำวันนั้น การฟังนับว่าเป็นทักษะการรับสารที่สำคัญทักษะหนึ่งเป็นทักษะที่ใช้กันมากและเป็นทักษะแรกที่ต้องทำการสอน ผู้พูดจะต้องฟังให้เข้าใจเสียก่อน จึงจะสามารถพูดโต้ตอบ อ่านหรือเขียนได้ นักเรียนจึงควรได้รับการฝึกฝนทักษะการฟังอย่างเพียงพอ (สมิตตรา อังวัฒนกุล. 2535 : 159) ทักษะการฟังกับทักษะการพูดนั้นเชื่อมโยงกันมากที่สุด การพูดเป็นการถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจ และความรู้สึกให้ผู้อื่นได้รับรู้และเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้พูด จึงเป็นทักษะที่สำคัญเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ซึ่งวิธีการสอนแบบ T.P.R. นั้นสอดคล้องกับการเรียนภาษาโดยธรรมชาติประกอบจิตวิทยาการเรียนรู้ให้ความสำคัญต่อทักษะการฟังเป็นอันดับแรก เมื่อผู้ฟังเข้าใจเรื่องที่ฟังอยู่และสามารถปฏิบัติตามได้ก็จะช่วยให้จำได้ดี ไม่ฝืนธรรมชาติในการเรียนรู้ภาษา ยึดนักเรียนเป็นศูนย์กลางและคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล และการวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้นำสื่อในชีวิตประจำวันมาประกอบการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ให้นักเรียนได้มีโอกาสได้เรียนจากใช้สื่อที่นักเรียนจะต้องพบในชีวิตจริง เกิดความคุ้นเคย คล่องแคล่วในการใช้ภาษา เมื่อนักเรียนได้ฝึกการใช้ภาษามากขึ้น จะมีการเปลี่ยนแปลงในตัวผู้เรียนไปตามขั้นตอน ลดความวิตกกังวลหรือความกลัวในการพูดภาษาอังกฤษ ทำให้เกิดความเชื่อมั่นในการใช้ภาษาอังกฤษ กล่าวพูดกล้าแสดงความคิดเห็น เป็นตัวของตัวเอง ส่งผลต่อการพัฒนาบุคลิกภาพที่ดีของนักเรียน ได้รับการพัฒนาอย่างเต็มความสามารถ เป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการก้าวไปสู่ความสำเร็จในชีวิต เป็นพื้นฐานของการเป็นผู้นำ และจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถปรับตัวอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

การสอนโดยวิธีการสอนแบบ T.P.R. เป็นวิธีการสอนที่จะช่วยให้นักเรียนได้ฝึกฝนด้านการฟัง-การพูดมากขึ้นดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะนำวิธีการสอนแบบ T.P.R. มาเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาการฟัง – การพูด ภาษาอังกฤษและเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง – การพูดภาษาอังกฤษ และความเชื่อมั่นในตนเองต่อการใช้ภาษาอังกฤษกับการสอนตามคู่มือครูในด้านการฟัง – การพูด และความเชื่อมั่นในตนเองต่อการใช้ภาษาอังกฤษว่ามีความแตกต่างกันหรือไม่

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง – การพูด ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. ประกอบสื่อในชีวิตประจำวันกับการสอนตามคู่มือครู
2. เพื่อเปรียบเทียบความเชื่อมั่นในตนเองต่อการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. ประกอบสื่อในชีวิตประจำวันกับการสอนตามคู่มือครู

3. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง – การพูด ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. ประกอบสื่อในชีวิตประจำวันก่อนและหลังการทดลอง

4. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง – การพูด ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู ก่อนและหลังการทดลอง

5. เพื่อเปรียบเทียบความเชื่อมั่นในตนเองต่อการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. ประกอบสื่อในชีวิตประจำวันก่อนและหลังการทดลอง

6. เพื่อเปรียบเทียบความเชื่อมั่นในตนเองต่อการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู ก่อนและหลังการทดลอง

ความสำคัญของการวิจัย

ผลของการศึกษาวิจัยครั้งนี้เพื่อเป็นการเสนอแนะการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษแก่ครูผู้สอนที่เกี่ยวข้องนำไปจัดการเรียนการสอนเพื่อให้นักเรียนได้เกิดการพัฒนาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษอย่างมีประสิทธิภาพขอบเขตของการวิจัย

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบรรหารแจ่มใสวิทยา 6 อำเภอสามชุก จังหวัดสุพรรณบุรี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548 ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน อ 32102 จำนวน 4 ห้องเรียน นักเรียน 160 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบรรหารแจ่มใสวิทยา 6 อำเภอสามชุก จังหวัดสุพรรณบุรี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548 ได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จำนวน 2 ห้องเรียน โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 1 กลุ่ม และกลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม กลุ่มทดลองได้รับการสอนแบบ T.P.R. ประกอบสื่อในชีวิตประจำวัน และกลุ่มควบคุมได้รับการสอนตามคู่มือครู

ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง

ใช้เวลาทดลอง 20 คาบ คาบละ 50 นาที ทดลองสัปดาห์ละ 4 คาบ เป็นเวลา 5 สัปดาห์

เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง

เนื้อหาที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ พิจารณาคัดเลือกจากหนังสือเรียน เอกสารและแหล่งวิชาการต่าง ๆ ที่มีความยากง่ายอยู่ในระดับเดียวกันกับหนังสือเรียนที่กระทรวงศึกษาธิการอนุญาตให้ใช้เป็นแบบเรียนสำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ซึ่งมีเนื้อหาดังนี้

1. How to make Tomyam
2. How to make salad
3. How to play scrabble
4. How to make a kite
5. How to make fried rice

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ วิธีการสอน 2 วิธี

1. การสอนแบบ T.P.R. (Total Physical Response)

ประกอบสื่อในชีวิตประจำวัน

2. การสอนตามคู่มือครู

ตัวแปรตาม

1. ความสามารถด้านการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษ
2. ความเชื่อมั่นในตนเองต่อการใช้ภาษาอังกฤษ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การสอนแบบ T.P.R. (Total Physical Response) หมายถึง การสอนที่ใช้หลักการทำความเข้าใจโดยดูจากกริยา ทำทาง ในการเรียนรู้ภาษาที่สอง ตามแนวคิดของอัชเชอร์ (Asher, 1982) โดยให้ปัจจัยป้อนที่มีความหมายและลดความตึงเครียด โดยเริ่มจากใช้ประโยคคำสั่งง่ายๆ เน้นการให้ความหมายโดยรวมของภาษาควบคู่ไปกับการแสดงออกด้วยท่าทางซึ่งผู้สอนจะพูดภาษาอังกฤษพร้อมแสดงท่าทาง ตามความหมายของคำนั้นๆ ประมาณ 2-3 ครั้ง แล้วให้ผู้เรียนปฏิบัติตาม เมื่อผู้เรียนเข้าใจคำสั่งและปฏิบัติได้ด้วยตนเอง โดยไม่ต้องมีแบบอย่างจากผู้สอน ผู้สอนทดสอบความเข้าใจของผู้เรียนโดยให้พูดประโยคคำสั่งให้เพื่อนปฏิบัติตาม จากนั้นจึงเรียนการอ่านและการเขียนในลำดับต่อไป ภาษาที่นำมาใช้ในการเรียนการสอนจะเน้นที่ภาษาพูด โดยเริ่มจากประโยคคำสั่งต่างๆ เสริมด้วยคำถามที่หลากหลายตามเนื้อหาที่สอนท้ายสุดจึงเสริมด้านความเข้าใจความหมายและโครงสร้างไวยากรณ์ที่จำเป็น

2. สื่อในชีวิตประจำวัน (Authentic Materials) หมายถึง เอกสารหรือสิ่งของที่มีอยู่ทั่วไปและมีความจำเป็นต่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ซึ่งสามารถนำมาใช้ประกอบการจัดการเรียนการสอน เช่น รายการอาหาร ฉลากสินค้า แผนที่ กราฟ คู่มือแนะนำ รูปภาพ การ์ตูน นิตยสาร ฉลากสินค้า ป้ายโฆษณา ป้ายประกาศต่างๆ ตารางเอกสารการเดินทาง ฯลฯ สื่อเหล่านี้ผู้เรียนจะพบเห็นและต้องทำความเข้าใจเพื่อการดำรงชีวิตอย่างมีประสิทธิภาพ

3. การสอนแบบ T.P.R. (Total Physical Response) ประกอบสื่อในชีวิตประจำวัน หมายถึง การสอนทักษะการฟัง- การพูดภาษาอังกฤษ โดยยึดวิธีการสอนแบบ T.P.R. ของอัชเชอร์ (Asher. 1982) เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษโดยใช้สื่อในชีวิตประจำวันเป็นตัวกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียนรู้ เข้าใจบทเรียนได้ง่ายขึ้นและมีความเชื่อมั่นในตนเองต่อการการใช้ภาษาอังกฤษ ซึ่งลำดับขั้นตอนในการสอนมีดังนี้

3.1 ขั้นสาธิต (Demonstration)

ครูแนะนำเป็นตัวอย่างให้นักเรียนดูด้วยการออกคำสั่ง 1 ชุด ประมาณ 7-8 คำและควรเป็นกริยา ขณะที่ครูออกคำสั่งเป็นภาษาอังกฤษนั้น ครูจะแสดงท่าไปด้วย ส่วนนักเรียนแสดงท่าตามครู แต่ไม่พูด ตัวอย่างคำสั่งชุดแรกที่แอสเชอร์แนะนำ เช่น stand up, walk, stop, jump, run, turn around, turn left, และ sit down

3.2 ขั้นลังเล (Hesitation)

เพื่อเป็นการดูว่านักเรียนสามารถแสดงท่าทางได้เองหรือไม่ โดยที่ครูจะไม่สาธิตให้ดู ครูอาจออกคำสั่งหนึ่งคำสั่งเช่น stand up แต่ครูไม่ยืนขึ้น นักเรียนบางคนอาจไม่ยืนตามครูเหมือนกัน เพราะคิดว่าครูทำถูกแล้ว ขั้นนี้เป็นการฝึกให้นักเรียนเกิดความเชื่อมั่น หรือว่าครูออกคำสั่งว่า turn left แต่ครูแกล้งทำ ขวามหัน นักเรียนที่เก่งๆ อาจจะทำท่าสับสน เพราะว่าในขั้นที่ 1 นั้น ครูสั่งว่า turn left เห็นครูทำ ซ้ายหัน บางคนอาจจะเตือนครู ว่าครูทำผิด แสดงว่านักเรียนเริ่มเกิดการเรียนรู้

3.3 ขั้นทดสอบ (Test)

ให้ครูออกคำสั่งที่ออกมาในลักษณะสลับก่อนหลังไปมา (ไม่เรียงตามลำดับ) แล้วให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งทีละคน ถ้านักเรียนสามารถแสดงตามคำสั่งได้ แสดงว่าเกิดความเข้าใจต่อคำเหล่านั้น สาเหตุที่สลับตำแหน่งคำเพื่อเป็นการป้องกันมิให้นักเรียนจำแบบนกแก้วนกขุนทอง เช่น ครูอาจออกคำสั่งว่า walk, jump, run, stop, sit down, stand up เป็นต้น นักเรียนจะทำนายล่วงหน้าไม่ได้ว่าเป็นคำอะไรต่อไป พยายามอย่าให้ลำดับเหมือนในขั้นที่ 1

3.4 ขั้นออกคำสั่งใหม่ๆ แปลกๆ (Novelty)

ออกคำสั่งแปลกๆ ประหลาดๆ เพื่อจะดูว่าเด็กมีปฏิกิริยาอย่างไรกับคำสั่งนั้น คำสั่งประเภทนี้จะทำให้บรรยากาศในห้องเรียนสนุกสนานมากขึ้น ตัวอย่างเช่น walk like a duck, walk with one foot, run to the teacher, sit on the teacher ect.

3.5 ขั้นสลับบทบาท (Role-Reversal)

นักเรียนสลับบทบาทกับครู ให้โอกาสนักเรียนออกมาออกคำสั่งและให้เพื่อนๆ แสดงท่าทางรวมทั้งครูด้วย เล่นสลับบทบาทกันโดยแสดงท่าเมื่อได้ยินคำสั่งจากนักเรียน ในขั้นนี้นักเรียนจะได้เริ่มพูด ให้นักเรียนผลัดกันออกมาออกคำสั่งให้เพื่อนๆ ปฏิบัติ ครูไม่ควรบังคับให้นักเรียนพูด นักเรียนจะพูดเมื่อมีความพร้อมและกระตือรือร้นที่อยากจะพูด ครูควรหลีกเลี่ยงการตำหนินักเรียน กรณีนักเรียนพูดผิดหรือออกเสียงผิด แต่มีหน้าที่ช่วยเหลือนักเรียน พยายามเปิดโอกาสให้นักเรียนหลายๆคนได้ออกมาพูด

4. การสอนตามคู่มือครู หมายถึง การสอนตามแผนการสอนที่จัดกิจกรรมให้นักเรียนได้ฝึกทักษะ การฟัง-การพูด ของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา โดยมีลำดับขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 สร้างความสนใจโดยการใช้นิทานถึงสถานการณ์ต่างๆ ที่เกี่ยวกับบทเรียนหรือใช้วัสดุต่างๆ เพื่อให้นักเรียนเกิดความสนใจในบทเรียน เป็นการสร้างแรงจูงใจให้กับนักเรียนเป็นการนำเข้าสู่บทเรียน

ขั้นที่ 2 แจ้งจุดประสงค์เป็นการให้ผู้เรียนทราบว่า เมื่อผู้เรียนเรียนจบขั้นตอนในเนื้อหาแล้วผู้เรียนสามารถฟังเรื่องและเข้าใจความหมายของเรื่อง ตลอดจนใช้ภาษาสำหรับพูดได้ถูกต้อง

ขั้นที่ 3 ทบทวนประสบการณ์เดิมโดยการใช้คำถามหรือทำแบบฝึกหัดเพื่อทบทวน คำศัพท์ โครงสร้าง ไวยากรณ์และสำนวนต่างๆที่ผู้เรียนได้เรียนไปแล้ว

ขั้นที่ 4 เสนอบทเรียนใหม่ เพื่อกระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้โดยทำกิจกรรมก่อนเรียน เกี่ยวกับคำศัพท์ โครงสร้างทางไวยากรณ์ต่างๆที่ผู้เรียนจะได้ฟังจากเรื่อง

ขั้นที่ 5 ให้แนวการเรียนรู้ โดยใช้รูปภาพ การสร้างสถานการณ์ เพลง เกม หรือการเล่าเรื่องและให้นักเรียนเล่าเรื่องที่จะเกิดขึ้น

ขั้นที่ 6 ลงมือปฏิบัติให้นักเรียนฟังเรื่องจากเทปแล้วทำแบบฝึกหัด

ขั้นที่ 7 แจ้งผลการปฏิบัติ โดยครูตรวจแก้ไขข้อบกพร่องในการทำแบบฝึกหัดของนักเรียน ให้คำชมเชยเมื่อนักเรียนทำงานได้ถูกต้อง แก้ไข เมื่อนักเรียนทำผิด อธิบายเพิ่มเติมเมื่อนักเรียนไม่เข้าใจ

ขั้นที่ 8 ประเมินผลการเรียนรู้ ครูประเมินผลการเรียนรู้ โดยการสังเกตการทำกิจกรรมและการตอบคำถามจากแบบฝึกหัดของนักเรียน

ขั้นที่ 9 ส่งเสริมความแม่นยำและถ่ายโอนความรู้เป็นการสรุปย่อ ทบทวนบทเรียนที่ผ่านมาเพื่อให้นักเรียนมีความรู้ที่ฝังแน่นขึ้น อาจทำได้โดย ให้นักเรียนแบ่งกลุ่มรายงานผลหรือเล่าเรื่อง เตรียมเรื่องมาพูดหรือปฏิบัติงานวิธีการต่างๆ

5. ความสามารถด้านการฟัง-การพูด หมายถึง ความสามารถของผู้ฟังในการเข้าใจคำพูดของคู่สนทนา พูดโต้ตอบในสถานการณ์ต่างๆได้ ซึ่งวัดได้จากแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

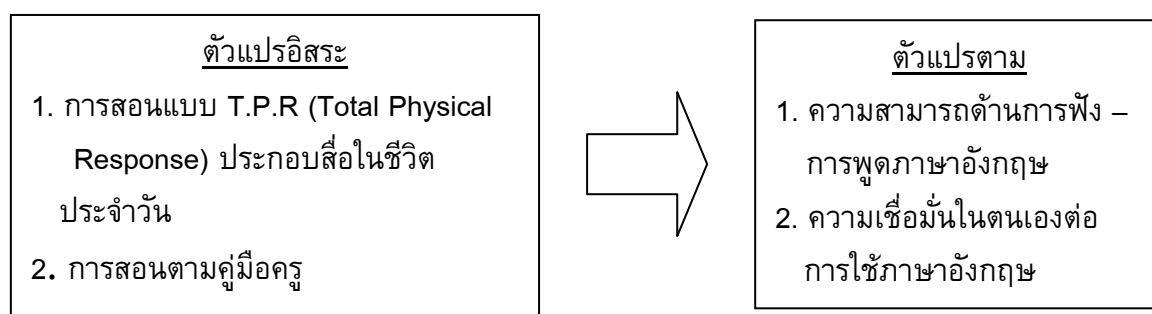
6. ความเชื่อมั่นในตนเองต่อการใช้ภาษาอังกฤษ หมายถึง ลักษณะพฤติกรรมของผู้เรียนภาษาอังกฤษ ที่มีความกล้าแสดงออก กล้าพูด กล้าแสดงความคิดเห็นโดยใช้ภาษาอังกฤษ เกิดความรู้สึกที่ดีต่อการเรียนและการใช้ภาษาอังกฤษ มีความวิตกกังวลน้อยลงระหว่างเรียนซึ่งวัดได้โดยใช้แบบสอบถามวัดความเชื่อมั่นในตนเองต่อการใช้ภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

7. ผู้เชี่ยวชาญ หมายถึง ผู้ตรวจสอบเนื้อหาของแผนการสอน แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟัง – การพูดภาษาอังกฤษ และแบบสอบถามวัดความเชื่อมั่นในตนเองในการวิจัยครั้งนี้แบ่งผู้เชี่ยวชาญออกเป็น 2 กลุ่ม คือ ผู้ที่เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษและแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟัง – การพูดภาษาอังกฤษ เป็นผู้มีวุฒิปรียญาตรึขึ้นไไปในด้านการสอนภาษาอังกฤษหรือเป็นเจ้าของภาษาที่มีวุฒิปรียญาตรึขึ้นไไปในด้านการสอนภาษาอังกฤษหรือเป็นเจ้าของภาษาที่มีวุฒิปรียญาตรึขึ้นไไปในด้านการวัดผลและประเมินผล

8. กลุ่มทดลอง หมายถึง กลุ่มที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. ประกอบสื่อในชีวิตประจำวัน

9. กลุ่มควบคุม หมายถึง กลุ่มที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพประกอบ 1

สมมติฐานของงานวิจัย

1. ความสามารถในการฟัง – การพูด ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. ประกอบสื่อในชีวิตประจำวัน กับการสอนตามคู่มือครูแตกต่างกัน
2. ความเชื่อมั่นในตนเองต่อการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. ประกอบสื่อในชีวิตประจำวัน กับการสอนตามคู่มือครูแตกต่างกัน
3. ความสามารถในการฟัง – การพูด ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. ประกอบสื่อในชีวิตประจำวัน หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง
4. ความสามารถในการฟัง – การพูด ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

ที่ได้รับการตามคู่มือครู หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง

5. ความเชื่อมั่นในตนเองต่อการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

ที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. ประกอบสื่อในชีวิตประจำวัน หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง

6. ความเชื่อมั่นในตนเองต่อการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

ที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. การสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ (The Natural Approach)
2. ลักษณะการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับการสอนด้วยวิธี T.P.R.
4. เอกสารที่เกี่ยวกับการสอนตามคู่มือครู
5. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับการฟัง-การพูด
6. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับสื่อในชีวิตประจำวัน
7. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับความเชื่อมั่นในตนเองต่อการใช้ภาษาอังกฤษ

1. การสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ (The Natural Approach)

แครชเชนและเทอร์เรล (Krashen and Terrell.1988: 1) ได้กล่าวถึงวิธีการสอนต่างๆที่ผ่านมา เช่น วิธีการสอนแบบฟัง-พูด หรือวิธีการอื่นๆ ว่ายังไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร ทั้งนี้เพราะส่วนใหญ่จะเป็นการสอนในเรื่องโครงสร้างทางภาษา ซึ่งยังไม่สามารถจะนำไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพในชั้นเรียน เนื่องจากวิธีการสอนเหล่านี้ไม่ได้อ้างอิงหลักการรับรู้ภาษาที่สองซึ่งเป็นวิธีการที่จะทำให้ผู้เรียนภาษาสามารถนำไปใช้ได้ในชีวิตจริงทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน

วิธีการสอนภาษาโดยวิธีตามแนวธรรมชาติเป็นวิธีการที่ได้รับการพัฒนาโดยยึดทฤษฎีการรับรู้ทางภาษาที่สองของแครชเชน ซึ่งได้ปรับมาจากวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติของเทอร์เรลแห่งมหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย นอกจากนี้วิธีตามแนวธรรมชาติยังได้รับอิทธิพลมาจากผลงานของอัทเซอร์ ซึ่งเป็นการสอนภาษาโดยอาศัยธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาแม่ โดยใช้วิธีการสื่อความหมายด้วยภาษากาย

ภาษาเป็นการกระทำที่พิเศษเฉพาะมนุษย์ที่ไม่เหมือนใคร คนที่ปกติในโลกนี้สามารถพูดสื่อสารกันได้ ไม่มีคนกลุ่มไหนที่อาศัยอยู่โดยไม่มีการพูดคุยกัน การดำรงชีวิตของมนุษย์โดยทั่วไปจะใช้ภาษาในการสร้างความเข้าใจซึ่งกันและกัน และในการทำกิจกรรมต่างๆ ภาษาในโลกมีมากมายเพียงพอสำหรับใช้ในการปฏิบัติกิจกรรมประจำวัน และสามารถที่จะเกิดขึ้นได้เมื่อจำเป็นต้องใช้ อาจยืมมาจากภาษาอื่นหรือสร้างคำขึ้นใหม่โดยอาศัยองค์ประกอบที่มีอยู่ มนุษย์สามารถเป็นได้ทั้งผู้รับและผู้ส่งสาร คือ เป็นทั้งผู้ฟังและผู้พูด ผู้พูดมีอิสระที่จะคิดถ้อยคำหรือประโยคขึ้นใหม่ขึ้นมา แต่รูปประโยคเหล่านั้นยังคงอยู่ภายใต้กฎเกณฑ์ทางภาษา ทุกภาษามีระบบหรือรหัสเป็นของตนเอง นั่นคือในระบบหรือรหัสนั้นจะมีเสียงรวมอยู่ด้วยในการพูดหรืออธิบายเกี่ยวกับสถานการณ์หรือเหตุการณ์ปัจจุบัน อดีต หรืออนาคต

ผู้พูดสามารถฟังในสิ่งที่เขาพูดได้โดยฟังจากข้อคิดเห็น หรือปฏิกิริยาของผู้ฟังในการสื่อสารแบบเผชิญหน้า ทุกภาษาประกอบไปด้วยจำนวนหน่วยเสียงเฉพาะที่ถูกจำกัด แต่จากจำนวนที่มีอยู่จำกัดนี้ผู้พูดสามารถสร้างคำหรือถ้อยความขึ้นได้อย่างนับไม่ถ้วน และภาษายังสะท้อนวัฒนธรรมของสังคม หรือสภาพแวดล้อมของผู้พูดด้วย ภาษามีลักษณะเป็นสากล ใช้กำหนดสัญลักษณ์ในการเรียกชื่อสิ่งของหรือวัตถุต่าง ๆ และใช้เป็นภาษาในการสื่อสาร ทั้งภาษาพูดและท่าทาง ทุกภาษามีวิธีการที่จะทำให้ผู้พูดกล่าวถึงตนเองหรือผู้อื่น เช่น ถามปัญหา กล่าวคำปฏิเสธ และยอมรับ ทำให้ผู้พูดสามารถกล่าวและรวบรวมความคิดออกมาในรูปของเสียงพูดได้ ภาษาพูดนั้นเกิดขึ้นก่อนภาษาเขียน มนุษย์และภาษาพูดเกิดขึ้นมาพร้อมกัน เนื่องจากมนุษย์เรียนรู้ที่จะพูดภาษาแม่ก่อนที่จะเขียน การเขียน การอ่าน (Finocchiaro.1974)

การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศตามทฤษฎีการรับรู้ภาษาที่สอง เกิดขึ้นได้ 2 ลักษณะ ดังนี้

1. การรับรู้ภาษา (Acquisition) การรับรู้ภาษาเป็นกระบวนการรับภาษาที่ไม่เน้นกฎเกณฑ์ของภาษา ทั้งนี้เพราะผู้รับรู้ภาษาจะไม่ต้องคอยระวังว่าพวกเขา กำลังรับภาษา แต่จะว่าพวกเขา กำลังใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร และไม่ระวังในกฎเกณฑ์ของภาษาที่ได้รับ แต่จะมีความรู้สึกของความถูกต้อง การรับภาษาจะเกิดขึ้นเมื่อผู้รับเข้าใจในข้อความที่เป็นภาษาเป้าหมาย การป้อนปัจจัยที่ไม่มีความหมายจะไม่ช่วยในการรับภาษา เช่น การฟังวิทยุที่เป็นภาษาที่ไม่เคยรู้จักมาก่อน เราจะรับรู้ภาษาว่าเขาพูดอะไรมากกว่าเขาพูดอย่างไร

ปัจจัยป้อนเข้าที่มีความหมาย จึงมีความสำคัญสำหรับการรับรู้ภาษา เมื่อการรับรู้ภาษาที่มีความหมายมีมาก สิ่งก็ตามมาก็คือ ทักษะการพูด ความสามารถในการพูดยังต้องขึ้นอยู่กับจำนวนเวลาและสถานการณ์ในการรับรู้ภาษาดังนั้นการรับรู้ภาษาจะสามารถเกิดขึ้นได้ต่อเมื่อ คนรับเข้าใจข้อความในภาษาเป้าหมาย

2. การเรียนรู้ภาษา (Learning) เป็นการเรียนรู้ที่รู้สึกตัวเพราะจะช่วยให้ผู้เรียนได้แสดงออกถึงความถูกต้องทางกฎเกณฑ์ เช่น นักเรียนคนหนึ่ง ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง พูดว่า "I goes to school every day" ครูได้ซ้ำประโยคโดยการแก้ไขใหม่ ผู้เรียนจะถูกทำให้เชื่อว่าการลงท้ายด้วย "s" จะไปพร้อมกับบุรุษที่สาม ไม่ใช่บุรุษที่หนึ่ง และเปลี่ยนแปลงความรู้สึกที่รู้ตัวของผู้เรียนในเรื่องกฎเกณฑ์การสอนอย่างเป็นพิธีการมีความจำเป็นที่จะให้เกิดการเรียนรู้และการแก้ไขความ ผิดจะช่วยพัฒนาไปสู่การเรียนรู้ กฎเกณฑ์ การเรียนรู้ตามหลักของทฤษฎีจะไม่สามารถนำไปสู่การรับรู้ได้

ความแตกต่างของการเรียนภาษา 2 ระบบนี้คือการเรียนรู้ภาษานั้นจะเน้นแต่ละจุด แยกองค์ประกอบของภาษาเป็นส่วนๆ เน้นความรู้เรื่องกฎ ผู้เรียนมีความรู้ทางภาษาจำกัดแค่ความรู้ทางไวยากรณ์ ผู้สอนให้ความสำคัญกับความถูกต้องและรูปแบบเป็นกระบวนการเรียนรู้แบบรู้ตัวและ ผู้เรียนจะเกิดความรู้จริง ส่วนการเรียนรู้ภาษานั้นภาษาที่สอนจะไม่แยกองค์ประกอบของภาษา ศัพท์ โครงสร้าง และการใช้ภาษาแยกกันไม่ได้ ลักษณะของภาษาที่สอนเน้นความสามารถในการใช้

ผู้เรียนมีความรู้ทางไวยากรณ์และความสามารถในการสื่อสารผู้สอนให้ความสำคัญกับความสามารถในการสื่อสาร และความหมาย เป็นกระบวนการเรียนรู้แบบไม่รู้ตัวและค่อยๆ ได้ภาษา ผู้เรียนจะเกิดความรู้อย่าง

การเรียนรู้ภาษาที่สองมีหลักการดังนี้

1. ชั้นเรียนจะต้องจัดไว้เพื่อการรับรู้ภาษา คือ เป็นการเตรียมข้อมูลที่เด็กจะเกิดความเข้าใจได้ง่าย คือ ทำอย่างไรจึงจะให้ผู้เรียนภาษาที่สองเหมือนกับภาษาแม่
2. ครูจะต้องพูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียน ไม่ว่าผู้เรียนจะเป็นผู้ใช้ภาษาที่หนึ่งหรือภาษาที่สองก็ตาม ถ้านักเรียนเลือกตอบสนองโดยใช้ภาษาที่สอง ความผิดของนักเรียนยังไม่ควรแก้ไข ถ้าความผิดนั้นไม่ได้เป็นเรื่องรุนแรง
3. รายงานนั้นอาจรวมไปถึงไวยากรณ์ที่ใช้ในชั้นเรียน การแก้ไขข้อผิดพลาดอาจนำไปแก้ไขโดยให้ทำเป็นการบ้าน
4. จุดประสงค์ของการเรียนก็คือ ความหมายโดยการทำกิจกรรม ซึ่งอาจรวมถึงโครงสร้างที่แน่นอน แต่จุดหมายที่สำคัญคือ นักเรียนจะต้องสามารถพูดและแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่เรียน รวมทั้งการแก้ปัญหาได้ด้วย

แครชเชนและเทอร์เรลยังได้กล่าวต่อไปอีกว่าวิธีการสอนภาษาโดยวิธีตามแนวธรรมชาตินี้สามารถใช้ได้ง่ายกับทุกสถานการณ์ไม่ว่าจะเป็นภาษาต่างประเทศ ภาษาที่สองในโรงเรียนราษฎร การศึกษาผู้ใหญ่ หรือผู้เรียนโปรแกรมการสอนสองภาษาและที่สำคัญคือ สามารถนำไปใช้ได้กับนักเรียนทุกประเภทและยังได้กล่าวว่าการรับรู้ภาษาต่างประเทศมีสมมติฐาน 5 ข้อ ดังนี้คือ

1. สมมติฐานแห่งการรับ-การเรียนรู้ภาษา (The Acquisition Learning Hypothesis) สมมติฐานนี้ถือว่า “สมรรถภาวะในภาษาที่สอง” เกิดขึ้นได้โดย “การรับภาษา” ทำให้เกิดความสามารถในการสื่อสารได้ตามธรรมชาติและ “การเรียนรู้ภาษา” หรือการศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับภาษา สมมติฐานนี้ถือว่า ความสามารถในการ “รับภาษา” มิได้สิ้นสุดลงเมื่อเข้าสู่วัยรุ่น ดังที่เคยเชื่อกันว่าเป็น “ระยะวิกฤต” ที่สมองหมด “ความยืดหยุ่น” ทำให้รับการรักษาไม่ได้ สรุปได้ว่าการเรียนการสอนภาษาจะมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นถ้าส่งเสริมให้มี “สถานการณ์ที่เหมาะสมในการรับภาษา”
2. สมมติฐานแห่งการจัดลำดับตามธรรมชาติ (The Natural Order Hypothesis) สมมติฐานนี้ถือว่าการรับโครงสร้างทางไวยากรณ์มีลำดับก่อนหลังกัน ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าเด็กและผู้ใหญ่ซึ่งเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองมีลำดับการรับเรื่องหน่วยคำ
3. สมมติฐานแห่งการตรวจสอบ (The Monitor Hypothesis) สมมติฐานนี้เชื่อว่า “สมรรถภาวะที่เกิดขึ้นจากการเรียน” นั้นเป็นเพียงตัวตรวจสอบ ความสามารถที่ได้รับมาหรือ “สมรรถภาวะที่รับไว้แล้ว” ตัวตรวจสอบจะได้ผลหรือไม่ขึ้นอยู่กับปัจจัยคือผู้ใช้ภาษาต้องมีเวลาเพียงพอ ต้องเตรียมวิธีแก้ไข และต้องรู้กฎเกณฑ์

4. สมมติฐานแห่งการป้อนเข้า (The Input Hypothesis) สมมติฐานนี้เชื่อว่าเราจะรับภาษาได้เมื่อเกิดความเข้าใจปัจจัยที่ป้อนเข้าแต่ “ปัจจัยที่ป้อนเข้าต้องมีระดับความยากง่ายสูงกว่า” สมรรถภาพที่รับไว้แล้ว เพียงเล็กน้อยเท่านั้นเราจึงจะเข้าใจได้ สารสำคัญของสมมติฐานนี้คือ

4.1 เราจะรับภาษาได้ที่ละน้อยๆโดยจะเข้าใจเพิ่มขึ้นจากความสามารถเดิม ถ้าบริบทเอื้ออำนวย

4.2 ความคล่องแคล่วจะค่อยๆเกิดขึ้นเอง โดยไม่ต้องสอนตรงๆ

4.3 เมื่อผู้รับภาษาเข้าใจสาร “ปัจจัยป้อนเข้า” จะกลายเป็น “ $i + 1$ ” (ระดับความสามารถเพิ่มขึ้นจากเดิมอีกส่วนหนึ่ง)

5. สมมติฐานแห่งการกลั่นกรองทางจิต (The Affective Filter Hypothesis) สมมติฐานนี้เชื่อว่า “ตัวแปรทางจิต” มีส่วนเกี่ยวข้องกับความสำเร็จและความล้มเหลวในการรับภาษานั้นคือ ถ้ามีเจตคติที่ถูกต้องที่จะรับปัจจัยป้อนเข้ามาได้มากหรือถ้า “ตัวกลั่นกรอง” น้อยก็จะรับได้มาก ดังนั้นการสอนภาษาโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ จึงพยายามให้ปัจจัยที่เข้าใจได้ดี และพยายามลดตัวกลั่นกรองทางจิตให้น้อยลง

การสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ (The Natural Approach) ได้ถูกออกแบบขึ้นสำหรับผู้เริ่มเรียน และเพื่อช่วยให้เขาสามารถก้าวขึ้นสู่อีกระดับหนึ่งได้ โดยมีความหวังว่าผู้เรียนสามารถรู้ถึงบทบาทที่เหมาะสมในสถานการณ์ที่เป็นเป้าหมาย ผู้เรียนจะสามารถเข้าใจผู้พูดภาษาเป้าหมายนั้น และยังสามารถถ่ายทอดความต้องการและความคิดเห็นของพวกเขาได้ ผู้เรียนไม่จำเป็นต้องรู้ทุกคำไม่ว่าจะเป็นศัพท์ วิธีการสร้างประโยคและรายละเอียดที่เกี่ยวกับกฎไวยากรณ์ เพียงแต่ทำให้สิ่งที่พูดออกมานั้นเข้าใจ และสามารถทำความเข้าใจความหมายนั้นเข้าใจอย่างชัดเจนยิ่งขึ้น

การสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติได้ถูกออกแบบขึ้นเพื่อใช้ในการพัฒนาทักษะ การสื่อสาร คือ ทั้งทางด้านการพูด และการเขียน บรรยากาศในชั้นเรียนจึงมีความสำคัญ และต้องทำให้เหมาะสมกับความต้องการและความสนใจของผู้เรียน โดยการลดความวิตกกังวลสร้างบรรยากาศที่เป็นมิตร

การสอนแนวนี้นี้จะเน้นในการเสนอการให้ปัจจัยป้อนเข้าที่ได้ความหมาย ในภาษาเป้าหมาย ผู้เรียนจะไม่ต้องพูดอะไรทั้งสิ้นจนกว่าพวกเขาจะรู้สึกพร้อมแต่พวกเขาจะถูกคาดหวังให้ตอบคำสั่งของครู และคำถามด้วยวิธีอื่นๆ

เมื่อผู้เรียนพร้อมที่จะพูดภาษาใหม่ ครูจะให้ภาษาใหม่อย่างมีความหมายและโอกาสในการตอบก๊าย โดยที่ครูจะพูดช้าๆและอย่างชัดเจน คำถามที่ถามจะให้ตอบโดยใช้คำคำเดียว ความก้าวหน้าจะค่อยๆเป็นไปทีละเล็กทีละน้อยจากการตอบ “Yes” หรือ “No” จนกระทั่งผู้เรียนสามารถตอบโดยใช้คำที่ได้ยินจากการใช้ของครู ผู้เรียนจะไม่ได้รับการคาดหวังว่าจะใช้คำได้คล่องแคล่วจนกระทั่งพวกเขาได้ยินเป็นจำนวนหลายๆครั้ง การใช้แผนภูมิ รูปภาพ การโฆษณาต่างๆและของจริงๆ จะช่วยในการตอบคำถาม และช่วยในการเรียน การทำงานเป็นคู่ หรือกลุ่ม จะก่อให้เกิดประโยชน์ตามมาด้วยการอภิปรายทั้งชั้น ซึ่งมีครูเป็นผู้นำการอภิปราย

กลวิธีที่จะนำไปใช้ในการสอนภาษาตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ วิธีเหล่านี้ประกอบไปด้วยการใช้ Total Physical Response การใช้ภาษาท่าทางและการแสดงบทเรียนแบบ กิจกรรมกลุ่ม จะช่วยในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เพราะผู้เรียนมีส่วนร่วมในการทำงานที่ได้รับมอบ ลักษณะเด่นของการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ ก็คือการให้ปัจจัยป้อนเข้าที่ให้ความหมายและสภาพแวดล้อมของห้องเรียนที่เอื้อต่อการรับปัจจัยป้อนเข้า ผู้เรียนได้ลดความวิตกกังวลต่างๆ จนอยู่ในระดับต่ำที่สุด และในขณะเดียวกันก็สร้างให้ผู้เรียนมีความมั่นใจในตนเองมากที่สุด

บทบาทของผู้เรียน

การสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ ได้กำหนดสมมุติฐานของผู้เรียนว่าจะต้องไม่พยายามที่จะเรียนภาษาโดยเน้นความรู้เรื่องกฎ ผู้รับจะถูกท้าทายโดยปัจจัยป้อนเข้าที่ละเล็กทีละน้อย บทบาทของผู้เรียนจะถูกเปลี่ยนไป ผู้เรียนจะเป็นผู้ตัดสินใจเองว่าจะพูดเมื่อไร จะพูดเรื่องอะไร และสำนวนอะไรที่ใช้ในการพูด

ในขั้นก่อนการพูด ผู้เรียนจะมีส่วนร่วมในกิจกรรมภาษาโดยที่ไม่ต้องตอบในภาษาเป้าหมาย เช่น นักเรียนสามารถแสดงออกตามคำสั่งได้

ในขั้นแรกของการพูด ผู้เรียนสามารถตอบคำถามโดยใช้คำเดี่ยวๆ และเป็นประโยคสั้นๆ เติมแผนภูมิและใช้แบบสนทนาที่มีบทตายตัว

ในขั้นของการพูด ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการแสดงบทบาทสมมติและเล่นเกม สามารถพูดในเรื่องส่วนตัว แสดงความคิดเห็น และมีส่วนร่วมในการแก้ปัญหาในกลุ่ม

บทบาทของครู

บทบาทของครูจะมีอยู่ 3 ลักษณะ

อันดับแรก คือ ครูเป็นแหล่งแรกของปัจจัยป้อนเข้าที่มีความหมายในภาษาเป้าหมาย เวลาในชั้นเรียนจะให้การจัดป้อนเข้าเพื่อการรับรู้ และครูก็จะเป็นผู้ให้ปัจจัยป้อนเข้านั้น

อันดับที่สอง คือ ครูจะต้องสร้างบรรยากาศในชั้นเรียนให้น่าสนใจ มีความเป็นมิตรและลดความวิตกกังวลในการเรียน วิธีที่จะให้บรรลุผลสำเร็จในการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ ก็คือการให้ผู้เรียนพูดเมื่อมีความพร้อม การไม่แก้ไขความผิด และการให้บทเรียนที่อยู่ในความสนใจของผู้เรียน

สุดท้ายครูจะต้องเป็นผู้เลือกและประสานกิจกรรมต่างๆ ที่จะใช้ในชั้นเรียน ครูต้องรวบรวมอุปกรณ์ต่างๆ และออกแบบในการใช้อุปกรณ์เหล่านี้ ไม่ใช่จะต้องขึ้นอยู่กับความเข้าใจของครู แต่ต้องขึ้นอยู่กับความสนใจและความต้องการของนักเรียนเป็นสำคัญ

2. ลักษณะการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษของไทยในปัจจุบันยึดแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เพื่อที่จะให้ผู้เรียนได้นำภาษาไปใช้ในการสื่อความหมายในชีวิตประจำวันให้เหมาะสมกับสภาพสังคมในสถานการณ์ต่างๆ นักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงไว้ดังนี้

ดวงเดือน แสงชัย (2531) กล่าวว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อความหมาย เน้นให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในการสื่อความหมายได้ถูกต้องเหมาะสมเป็นหลัก ดังนั้นจึงไม่เน้นมากทางด้านไวยากรณ์ เช่นเดียวกับสมิตรา อังวัฒนกุล (ม.ป.ป.) ซึ่งได้กล่าวว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนนำความรู้ทางภาษาไปใช้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสามารถใช้ภาษาได้อย่างเหมาะสมกับสภาพสังคม การเรียนการสอนจึงไม่เน้นเฉพาะรูปแบบหรือโครงสร้างทางภาษาเท่านั้น แต่จะเน้นให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสารด้วย และนอกจากนี้ Allwright (1981) ยังได้เสนอความคิดว่า ถ้าการสื่อสารเป็นจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอนแล้ว ก็ควรเป็นองค์ประกอบหลักในกระบวนการเรียนการสอน ซึ่งครูควรจะให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในแบบต่าง ๆ ซึ่งถือเป็นผลผลิตของการสอนภาษา ได้มีผู้สอนแนะแนวการสอน คือ Dought และ Pica (1986) ไว้ดังนี้ การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ควรจะจัดการสอนโดยใช้วิธีการแบ่งกลุ่มนักเรียนออกเป็นกลุ่มเล็ก ๆ หรือเป็นคู่เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาการสอนจึงไม่ได้เน้นในเรื่องของกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์เท่านั้น แต่ให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาด้วย สอดคล้องกับแนวความคิดของ Talyer (1986) ที่ว่า แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร คือการสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กับผู้เรียนโดยตรงกับภาษาที่จะเรียนคือเรียนรู้ภาษาด้วยการใช้ภาษามากกว่าเรียนภาษาด้วยการศึกษาโครงสร้างภาษา

จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่าการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้นไม่ได้มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจในรูปแบบ โครงสร้าง หรือกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์เท่านั้น แต่ยังมุ่งเน้นไปที่การสื่อสารด้วย กล่าวคือ ให้ผู้เรียนสามารถนำภาษาไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างเหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ กิจกรรมที่ใช้ในการฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์จริงเพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่ว และถูกต้องตามหลักภาษา ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของสุภัทรา อักษรานุเคราะห์, 2534) ว่าการที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดลักษณะดังกล่าว จึงควรสอนภาษาเพื่อการสื่อสารตามหน้าที่ของภาษาได้จัดสถานการณ์จริงในห้องเรียนซึ่งเป็นเรื่องจริงที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารตามหน้าที่ของภาษานั้นๆ

Finocchiaro และ Brumfit (1989) กล่าวว่า การสอนภาษาตามหน้าที่ของภาษาเป็นการสอนที่เน้นวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร ของผู้พูดเช่น ผู้พูดต้องการที่จะแนะนำใครบางคน ต้องการเชิญใครบางคนมาที่บ้าน ต้องการให้ใครทำอะไรบางอย่าง ต้องการพูดเกี่ยวกับรูปภาพ หนังสือ ภาพยนตร์ เป็นต้น สิ่งเหล่านี้ถือเป็นหน้าที่ของภาษา ที่เราปรารถนาที่จะพูดกับคนอื่น ๆ การสื่อสารเพื่อสื่อความหมายตามหน้าที่ของภาษานั้น ผู้พูดสามารถใช้คำพูดได้ในหลายลักษณะทั้งทางตรงและทางอ้อม แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นผู้ฟังจะต้องทราบความมุ่งหมายของผู้พูดก่อนเป็นอันดับแรก ตัวอย่าง เช่น การเชิญเชิญใครสักคนไปที่บ้านเราอาจใช้ “ I invite” หรือ “ I’ d like to invite” คำพูดนี้อาจจะไม่ชัดเจน ดังนั้นผู้พูดอาจจะใช้คำพูดอื่นที่มีความหมายเหมือนกันโดยใช้ “What are you doing this weeken ? “ ถ้าเขาตอบว่า”Nothing much” ผู้พูดก็อาจพูดต่อว่า “ I’ d like to invite you to my house for Friday dinner” จะเห็นว่าใช้คำพูดได้หลายวิธีแต่มีวัตถุประสงค์อันเดียวกันคือเชิญไปที่บ้าน อีกตัวอย่างหนึ่งคือ การขอร้องให้ใครสักคนเปิดหน้าต่าง เราอาจใช้รูปประโยคต่อไปนี้

Please open the window.

Open the window, please.

Would you open the window?

“Would you mind opening the window?”

I wonder if you would mind opening the window?

It might be a good idea to open the window.

ในอีกวิธีหนึ่งเราอาจจะขอร้องโดยอ้อมใช้คำพูดว่า “It’s very stuffy in here, isn’t it?” ในขณะที่นั่งอยู่ในห้องกับคนอื่น ๆ ซึ่งจะต้องมีใครสักคนที่เข้าใจและลุกไปเปิดหน้าต่างให้

จากที่กล่าวมาเกี่ยวกับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารตามหน้าที่ของภาษา พอสรุปได้ว่าหน้าที่ของภาษา หมายถึง ภาษาที่ถูกนำไปใช้ในความมุ่งหมาย หรือในวัตถุประสงค์ต่าง ๆ ในการติดต่อสื่อสาร เช่น การทักทาย การกล่าวลา การเชื้อเชิญ การอธิบายลักษณะของตน สิ่งของ การแสดงความยินดี การขอร้อง การให้คำแนะนำ เป็นต้น

หลักการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

Morrow (1981) กล่าวว่า การเรียนการสอนเพื่อการสื่อสารนั้น ควรยึดหลักการสอนต่อไปนี้

1. รู้ว่าเรากำลังทำอะไร กล่าวคือ ผู้เรียนรู้ว่าตนกำลังทำอะไร ทำไม ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนควรให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติเกี่ยวกับการใช้ภาษาเพื่อที่จะสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้จริง เช่น การฟังการพยากรณ์อากาศจากวิทยุ การถามทิศทางต่าง ๆ การอ่านเรื่องราวต่าง ๆ ที่กำหนดให้การเขียนจองห้องพักในโรงแรม เป็นต้น

2. ส่วนรวมของภาษาทั้งหมด สำคัญกว่าส่วนย่อยหลาย ๆ ส่วนร่วมกันการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในสถานการณ์จริงนั้น ผู้เรียนไม่สามารถที่จะรู้ว่าการสื่อสารนั้นจะเป็นอย่างไร และต้องใช้ภาษาอย่างไร จึงจะเหมาะสม ดังนั้น ผู้เรียนจึงต้องมีความเข้าใจในการใช้ภาษาโดยรวมทั้งหมดไม่ใช่เข้าใจในแต่ละส่วนเพื่อที่จะนำมาใช้ในการสื่อสารเท่านั้น

3. กระบวนการสำคัญเท่ากับรูปแบบของภาษา ในการพัฒนาความสามารถของผู้เรียน กระบวนการที่ใช้มีความสำคัญเท่ากับรูปแบบของภาษาที่ฝึก Morrow (1981) ได้เสนอรูปแบบในการฝึกดังนี้

3.1 การทำให้เกิดช่องว่างของข้อมูล ในชีวิตจริงการสื่อสารเกิดขึ้นระหว่างคนสองคนหรือมากกว่านี้ คนหนึ่งรู้ในบางสิ่ง อีกคนไม่รู้ในสิ่งที่คนนั้นรู้ ดังนั้นจุดมุ่งหมายในการสื่อสารก็เพื่อเติมช่องว่างนั้นให้เต็ม กล่าวอีกอย่างก็คือเป็นการแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกันของคนที่มีข้อมูลและคนที่ไม่รู้ข้อมูล การจัดการเรียนการสอนในห้องเรียนครูจึงควรจัดให้มีสถานการณ์ในลักษณะนี้ เพื่อที่จะให้เด็กได้ใช้ภาษาในการสื่อสารเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกัน

3.2 การให้ทางเลือก ในการสื่อสารผู้สื่อสารมีสิทธิที่จะเลือกถ้อยคำที่จะพูดอะไรตามที่เขาคิดและเลือกรูปแบบภาษาที่เหมาะสมกับสิ่งที่เขาพูดได้ กิจกรรมในห้องเรียนครูจึงควรจัดใน

ลักษณะที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เลือกที่จะพูดหรือทำอะไรตามที่เขาคิด

3.3 การให้ข้อมูลย้อนกลับ ในการสื่อสารกันนั้นผู้พูดมีจุดมุ่งหมายอยู่ในใจแล้วว่าต้องการจะพูดอะไรให้เกิดผลอย่างไร และถ้าได้รับการโต้ตอบจากคู่สนทนาตรงกับสิ่งที่ต้องการ แสดงว่าการสื่อสารของเขาเหล่านั้นประสบผลสำเร็จ นั่นคือ ข้อมูลย้อนกลับจากคู่สนทนาที่ทำให้เขาทราบถึงความสำเร็จและความล้มเหลวของการสื่อสารในครั้งนั้น

4. การเรียนรู้เกิดจากการปฏิบัติเป็นที่ยอมรับแล้วว่าผลสุดท้ายของการเรียนก็คือผู้เรียน เกิดการเรียนรู้ ซึ่งผู้เรียนจะเกิดการเรียนรู้ได้นั้นก็โดยการฝึกปฏิบัติ ครูสามารถที่จะช่วยให้คำแนะนำ สอน และจัดสถานการณ์ต่าง ๆ ให้เด็กได้ฝึกปฏิบัติในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

5. ความผิดพลาดทั้งหลายไม่ใช่สิ่งผิดพลาดทั้งหมดเสมอไป ในการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารครูจะต้องให้กำลังใจแก่ผู้เรียนที่ทำผิดพลาดทางด้านไวยากรณ์ โดยครูจะต้องตระหนักอยู่เสมอว่า ความผิดพลาดเล็ก ๆ น้อย ๆ ทางไวยากรณ์และการออกเสียง ไม่ใช่สิ่งผิดพลาดที่เกิดขึ้นบ่อย ๆ ทั้งหมด และการที่ผู้เรียนผิดพลาดในสิ่งนั้นเพราะเขาพยายามทำในสิ่งผิดพลาดที่เกิดขึ้นบ่อย ๆ ทั้งหมด และการที่ผู้เรียนผิดพลาดในสิ่งนั้นเพราะเขาพยายามทำในสิ่งที่เขาไม่ได้รับการบอกหรือแสดงให้เห็นว่าทำอย่างไร หรือเขายังไม่มีความรู้เพียงพอ ดังนั้น เพื่อป้องกันความผิดพลาดที่จะเกิดขึ้นในการใช้ภาษา ผู้สอนจึงควรเตรียมผู้เรียนให้พร้อมและฝึกฝนจนแน่ใจว่าผู้เรียนได้เรียนรู้รูปแบบของภาษาได้แล้ว จึงเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในที่สุด และในการแก้ไขความผิดพลาดควรทำเฉพาะในส่วนที่เห็นว่าสำคัญซึ่งถ้าปล่อยไว้อาจทำให้เกิดการสับสนในครั้งต่อไป ส่วนข้อผิดพลาดเล็ก ๆ น้อย ๆ ควรปล่อยให้ผ่านไปก่อนเพื่อให้เกิดการสื่อสารไม่หยุดชะงักและถือว่าเป็นการช่วยให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจในการใช้ภาษาของตนเองด้วย

สิ่งหนึ่งที่ครูควรจะทำในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารก็คือ ขจัดความเชื่อที่มีมาแต่ก่อนที่ว่าความผิดพลาดเล็ก ๆ น้อย ๆ ทางไวยากรณ์จะทำให้นักเรียนได้รับข้อมูลที่ผิดพลาด และการบังคับให้ผู้เรียนทำกิจกรรมที่เขายังไม่พร้อม ซึ่งการทำเช่นนั้นจะทำให้เกิดผลเสียมากกว่าผลดี

นอกจากนี้ Littlewood (1984) ยังได้กล่าวถึงลักษณะของการจัดกิจกรรมการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ว่า มีอยู่ 2 ลักษณะ คือ

1. กิจกรรมก่อนการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร กิจกรรมนี้จะแยกฝึกทักษะในแต่ละทักษะมากกว่าที่จะฝึกรวมโดยมุ่งไปที่การฝึกระบบภาษามากกว่าที่จะฝึกปฏิบัติการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ดังนั้น ผลของการฝึกทางภาษาจะดูที่ความถูกต้องของภาษาและความเหมาะสมมากกว่าที่จะดูผลด้านการสื่อความหมายแต่อย่างไรก็ตามกิจกรรมย่อยอื่น ๆ ในขั้นนี้ก็พยายามที่จะเชื่อมการฝึกหัดระหว่างรูปแบบทางภาษากับการใช้ภาษาสื่อความหมายตามหน้าที่ของภาษา ซึ่งเรียกกิจกรรมลักษณะนี้ว่า “quasi-communication” เพราะผู้เรียนจะได้รับการฝึกทางด้านการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารให้ได้ผลดีเท่ากับการฝึกทางด้านโครงสร้างไวยากรณ์

2. กิจกรรมการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร กิจกรรมนี้นักเรียนจะต้องนำความรู้และทักษะต่าง ๆ ที่ได้รับจากการฝึกในขั้น pre - communicative มาใช้ในการสื่อความหมายใน

สถานการณ์ต่าง ๆ ที่แตกต่างกันออกไป การฝึกทักษะทางด้านการใช้ภาษาจะฝึกรวมกันทั้งหมด ผสมผสานกันไป ซึ่งมี 2 อย่าง คือ กิจกรรมที่ใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารตามวัตถุประสงค์ของภาษา และกิจกรรมการใช้ภาษาเพื่อปฏิสัมพันธ์ทางสังคมผู้เรียนจะต้องฝึกปฏิบัติให้ได้ทั้งสองอย่างเท่า ๆ กันในกิจกรรมการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารตามวัตถุประสงค์ของภาษาผู้เรียนจะต้องเข้าไปมีส่วนร่วมในสถานการณ์นั้นให้ดีและเหมาะสมที่สุดโดยสามารถเลือกใช้ภาษาได้ตามความต้องการเกณฑ์การ ประสพผลสำเร็จจะดูที่ผลของการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารและปฏิสัมพันธ์ในสังคม ในการสื่อสารใน สถานการณ์ต่าง ๆ นักเรียนจะต้องพิจารณาถึงบริบทของสังคมที่เกิดขึ้นในขณะที่สื่อสารกันด้วย

3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนด้วยวิธี T.P.R.

ความเป็นมา

อัชเชอร์ (Asher. 1982 : 1-4) กล่าวถึงปัญหาการสอนภาษาต่างประเทศว่า สถิติผู้ประสบ ผลสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศมีน้อยมาก จะเห็นได้จากการรายงานของ จอห์น ลอสัน (John Lauson) ผู้อำนวยการโรงเรียนแห่งหนึ่งในรัฐโอไฮโอในปี ค.ศ. 1971 พบว่า สถิติของนักเรียน ที่เรียนโปรแกรมภาษาต่างประเทศได้เลิกเรียนกลางคันในปีที่ 3 มากกว่าร้อยละ 85 และในปีที่ 4 มากกว่าร้อยละ 5 หรือแม้แต่ในระดับอุดมศึกษาก็เช่นเดียวกัน จากการรายงานของจอห์น บี แครร์รอล ในปี ค.ศ. 1960 พบว่าจากการใช้ข้อสอบมาตรฐานวัดผลการเรียนภาษาต่างประเทศเป็น วิชาเอกระดับชั้นปีที่ 2 ขึ้นไป มีสถิติด้านการศึกษาที่ทำคะแนนอยู่ในเกณฑ์ดี เพียงร้อยละ 5 และใน จำนวนนี้มักจะเป็นผู้ที่มีความถนัดทางด้านภาษาสูงด้วย ความไม่ประสบความสำเร็จในการเรียน ภาษาต่างประเทศนี้ น่าจะมาจากสาเหตุในกระบวนการเรียนการสอน และได้ตั้งข้อสังเกตว่าเหตุใด เด็กปกติที่มีอายุเพียง 6 ปี จึงมีความรอบรู้ในภาษาแม่เป็นอย่างดี ไม่ว่าจะเป็นระบบเสียง โครงสร้าง ทางภาษาหรือความหมาย เขาจึงพยายามค้นหากลยุทธ์ที่จะพัฒนาการสอนภาษาต่างประเทศให้ดีขึ้นหาการที่จะสร้างแรงจูงใจในการเรียนของเด็กให้มากขึ้นเขาได้แนวความคิดการสอนภาษา แบบ T.P.R. มาจากธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาแม่ของเด็กทารก โดยก่อนที่เด็กจะสามารถพูดคำใด คำหนึ่งออกมาได้นั้นเขาต้องผ่านประสบการณ์ในการฟังอย่างมากมายซึ่งเป็นการสะสมที่ละเล็กละ น้อยมาก่อน ในขั้นแรกเด็ก ๆ จะค่อย ๆ ลองเลียนแบบการใช้ภาษาด้วยการสื่อความหมาย โดยการ เคลื่อนไหวอวัยวะส่วนต่างๆของร่างกาย เช่น ใช้การมอง การชี้ การหัวเราะ การยิ้ม การวิ่งไปหา ฯลฯ พัฒนาการทางภาษาของเด็กทารกนี้เกิดจากความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดระหว่างเด็กกับผู้ใหญ่ซึ่ง อาจจะเป็นคนเลี้ยง หรือบุคคลอื่นๆ ซึ่งอยู่รอบกายเด็กและเป็นลักษณะที่เป็นธรรมชาติ ใน ระยะแรกนั้นผู้ใหญ่ หรือพ่อแม่ มักจะพูดกับเด็กโดยมีความคาดหวังเพียงแค่ว่าเขาตอบสนองด้วย การกระทำ เช่น พูดว่า “มาหาแม่หน่อยซิลูก” , “ยืนนิ่งๆ” เป็นต้น เด็กจะเริ่มจากการตอบสนองด้วย การปฏิบัติแล้วค่อย ๆ เรียนรู้จนกระทั่งพัฒนามาเป็นคำพูด ซึ่งมีลักษณะเช่นเดียวกับการหัดเดินของ เด็ก ที่เริ่มจากค่อย ๆ เกาะลูกเข็นยืน ตั้งไข่ ค่อย ๆ ก้าวเตาะเตะ จนเดินได้อย่างมั่นคงและวิ่งได้ในที่สุด

อัสเซอร์และคนอื่นๆ ได้ทดลองใช้การสอนแบบ T.P.R เพื่อพิสูจน์ว่าลักษณะของภาษาทุกภาษาสามารถนำเอาการสอนแบบ T.P.R มาใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพและทักษะฟังเป็นทักษะที่นำไปสู่ทักษะ พูด อ่าน เขียน จริงหรือไม่ เขาได้ทดลองสอนภาษาอังกฤษ เยอรมัน สเปน รัสเซีย ญี่ปุ่น และจีน โดยใช้การสอนแบบ T.P.R กับผู้เรียนที่เรียนตั้งแต่เกรด 1-8 และกับผู้ใหญ่ที่มีอายุระหว่าง 30-60 ปี ใช้เวลาเรียนต่าง ๆ กัน ผลการทดลองปรากฏว่าได้ผลดี และพบว่าลักษณะทางไวยากรณ์ของภาษาส่วนใหญ่สามารถนำมาใช้ในรูปประโยคคำสั่งได้ นอกจากนี้ ทักษะฟังยังเป็นตัวเชื่อมโยงที่ดีต่อทักษะ พูด อ่าน เขียน จุดสำคัญที่ทำให้วิธีการนี้ได้ผลคือ การปฏิบัติ (Action) ซึ่งทำให้เกิดความเข้าใจอย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ และการปฏิบัติยังมีความสำคัญอย่างมากในการช่วยให้ผู้เรียนมีความคงทนในการเรียนรู้ สามารถจำสิ่งที่เรียนรู้ได้นาน จากการทดลองกับกลุ่มทดลองที่หลากหลายพบว่าผู้ที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R มีความจำและเข้าใจภาษาที่เรียนได้มากกว่าผู้ที่เรียนภาษาเดียวกัน ที่เรียนด้วยการสอนแบบอื่นใช้เวลามากกว่า 3-4 เท่า

นอกจากนี้อัสเซอร์ยังพบว่า ถ้าผู้เรียนพยายามที่จะเรียนรู้ทักษะทางภาษาหลายๆ ทักษะพร้อมกัน ความสามารถในการเข้าใจภาษานั้นๆ จะลดน้อยลง เขาเห็นว่า ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาหลายทฤษฎีใช้การฝึกด้วยประโยคคำสั่งเช่นกัน แต่ใน T.P.R. จะไม่มีการเปล่งเสียงพูดจนกว่าผู้เรียนจะได้พัฒนาความเข้าใจก่อน การให้ผู้เรียนปฏิบัติตามคำสั่งในระหว่างที่เรียนภาษานั้น จะจำได้นานเพราะเป็นการเรียนรู้ด้วยสมองซีกขวาก่อนที่จะเชื่อมโยงมายังสมองซีกซ้ายอย่างสมดุล ผู้เรียนได้มีการตอบสนองต่อสิ่งเร้าที่เป็นคำพูดด้วยการปฏิบัติก่อนที่จะพูดออกมา นับเป็นการเรียนรู้และการตอบสนองที่ง่าย และเก่าแก่ที่สุด ในกิจกรรมของการฝึกพูดแบบต่างๆ ไม่มีแนวทางการเรียนรู้ภาษาที่สองแบบใดจะสำเร็จได้ ถ้าในขั้นแรกของการเรียนรู้ผู้เรียนไม่มีโอกาสที่จะตอบสนองโดยการปฏิบัติตามคำสั่งของผู้สอน

การสอนแบบ T.P.R ในขั้นแรกจะมุ่งฝึกด้านทักษะฟังและตามด้วยการเคลื่อนไหวทันที เวลาที่ใช้ในการเรียนร้อยละ 70 จะให้กับการฟัง และการทำตามคำสั่งอีกร้อยละ 20 ใช้ในการฝึกพูด ส่วนการอ่านและเขียนนั้นใช้เวลาเพียงร้อยละ 10 เท่านั้น ลักษณะวิธีการสอนแบบนี้จะเน้นฝึกด้วยประโยคคำสั่งนั้นๆ ซ้ำๆ ประมาณ 2-3 ครั้ง จนกว่าผู้เรียนพร้อมที่จะทดลองด้วยตัวเอง โดยไม่มีแบบอย่างจากผู้สอน การออกท่าทางเป็นสิ่งสำคัญในการฝึกด้วยประโยคคำสั่ง เพราะทำให้ผู้เรียนเข้าใจ และสื่อความหมายได้ตรงที่สุด

คำสั่งที่นำมาใช้ในระยะต้นของชั่วโมงแรกจะสั้นและเข้าใจง่าย ต่อมาลักษณะของคำสั่งนี้อาจจะเพิ่มให้ซับซ้อนมากขึ้นเป็นลำดับ เช่น

- Stand up and walk to the window,
- Stand up and walk to the window and open it.

อย่างไรก็ตามควรระมัดระวังประโยคที่ซับซ้อนเกินไปเพราะอาจทำให้เกิดความสับสนได้เกี่ยวกับการแก้คำผิดและการให้ข้อมูลป้อนกลับนั้น อัสเซอร์ได้เห็นว่าหลังจากที่ผู้เรียนมีความพร้อมที่จะเริ่มพูดแล้ว ผู้เรียนแต่ละคนจะพยายามพูดออกมา ผู้สอนไม่ควรวิพากษ์วิจารณ์ข้อบกพร่องของผู้เรียนในขณะนั้น แต่ถ้าจำเป็นจริงๆ การวิจารณ์ข้อบกพร่องควรเป็นไปอย่างนุ่มนวล และ

แตกต่างกันไปตามความหนักเบาของข้อบกพร่องของแต่ละคนไม่ควรอย่างยิ่งที่จะแก้คำผิดทุกครั้ง ถ้าข้อผิดพลาดไม่ร้ายแรงนักควรปล่อยไป การแก้ไขควรแก้ไขอย่างสร้างสรรค์ โดยใช้คำพูดที่เหมาะสม การแก้คำผิดในระหว่างที่ผู้เรียนยังพูดไม่จบอาจทำให้ผู้เรียนเกิดความท้อถอยและขัดความก้าวหน้าที่จะแสดงออกอีกด้วย

การฝึกมากๆจะทำให้เกิดความชำนาญในการฟัง การออกเสียงและสำเนียงที่ตินั้นขึ้นอยู่กับการฟังที่ชัดเจนและถูกต้องด้วย การที่ผู้เรียนได้ยินตัวเองออกเสียงอย่างไม่ถูกต้องในขั้นแรกๆ อาจทำให้เกิดความสับสนในการแยกเสียงและการจำที่ถูกต้องถ้าให้ผู้เรียนฝึกพูดตั้งแต่เริ่มเรียน ความผิดพลาดก็จะมีมากและเป็นสิ่งขัดขวางการเรียนรู้อีกด้วย ถ้าให้ฝึกทักษะการฟังก่อนทักษะการพูด ผู้เรียนจะได้ประสบการณ์แรกเริ่มในการเรียนภาษาที่ดี สามารถตอบโต้ได้อย่างถูกต้องและมีความเชื่อมั่นในการเรียนรู้ภาษาด้วย

กล่าวโดยสรุปอัชเชอร์ ได้พัฒนาหลักการสอนภาษาวิธี T.P.R มาจากการศึกษาขั้นตอนการเรียนภาษาโดยธรรมชาติประกอบกับหลักจิตวิทยาการเรียนรู้ ในการสอนภาษานั้น อัชเชอร์ได้ให้ความสำคัญต่อทักษะการฟังเป็นอันดับแรก และใช้ประโยคคำสั่งและการเรียนรู้จากการปฏิบัติเป็นเครื่องมือสำคัญที่จะช่วยให้ผู้เรียนภาษาในขั้นต้นมุ่งไปสู่ทักษะอื่นๆในขณะเดียวกันผู้สอนต้องรู้จักนำหลักจิตวิทยามาใช้ในการสอนด้วย

แนวคิดพื้นฐาน

วิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางอิงแนวคิดที่ว่า การสื่อความหมายของภาษาต่างประเทศ อาจทำได้โดยการปฏิบัติหรือใช้กิริยาประกอบ ผู้เรียนจะจำได้ดีถ้าได้ปฏิบัติหรือแสดงการโต้ตอบด้วยการเรียนภาษาควรเรียนเป็นกลุ่มคำที่มีความหมาย ไม่ใช่การเรียนคำโดดๆ เน้นภาษาพูดมากกว่าภาษาเขียน ผู้เรียนควรได้รับการฝึกฟังให้เข้าใจก่อนที่จะฝึกพูด ผู้เรียนจะเริ่มพูดเมื่อพร้อมที่จะพูด ผู้เรียนจะเรียนรู้ภาษาจากการสังเกตการกระทำของผู้อื่น และจากการฝึกปฏิบัติด้วยตนเอง การที่ผู้เรียนรู้สึกว่าการเรียนประสบความสำเร็จจากการเรียนนั้นเป็นสิ่งสำคัญ ช่วยให้การเรียนรู้เป็นไปได้อย่างดีขึ้น การแก้ไขเมื่อผู้เรียนทำผิดจึงควรทำอย่างนุ่มนวล โดยผู้สอนอาจพูดคำสั่งซ้ำหรือปฏิบัติให้ผู้เรียนดูเป็นตัวอย่าง

หลักการสอนภาษาวิธี T.P.R.

การสอนภาษาโดยวิธี T.P.R. นี้ทำให้เกิดการเรียนรู้ที่รวดเร็วและมีประสิทธิภาพ อีกทั้งยังให้ผู้เรียนเพิ่มพูนทักษะทางภาษาอีกด้วย เป็นวิธีการที่ได้มาจากหลักการเรียนรู้อาษาแม่ของเด็ก ซึ่งตามทฤษฎีแล้วเด็กจะมีความสามารถในการฟังก่อนการพูด จะสามารถทำตามคำสั่งได้ก่อนที่จะพูด อัชเชอร์เชื่อว่าความเข้าใจในด้านการฟังของเด็กไม่เพียงแต่ดีกว่าทักษะการพูดเท่านั้น แต่ยังเป็นตัวจักรสำคัญในการพัฒนาทักษะการพูดอีกด้วย เพราะสมองและระบบประสาทสามารถเรียนรู้การฟังก่อนการพูด สังเกตได้จากการที่เด็กฟังและเข้าใจภาษาหรือสังเกตได้จากเด็กที่ไม่สามารถพูดได้มากกว่าหนึ่งคำ แต่มีความเข้าใจและทำตามผู้ใหญ่ได้เมื่อรับคำสั่ง ฉะนั้นในการเรียนการสอนที่จะทำให้ได้ผลดีควรพิจารณาขั้นตอนของการเรียนภาษาโดยธรรมชาติ โดยดูความสำคัญของการฟังและ

ความเข้าใจเป็นหลักก่อนที่จะมุ่งไปสู่ทักษะด้านอื่น ๆ ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีของอัชเชอร์ สรุปได้ดังนี้คือ

1. ความเข้าใจภาษาพูดควรพัฒนาก่อนการพูด การพูดภาษาที่สอดคล้องด้วยความมั่นใจนั้น ผู้เรียนต้องฟังภาษานั้นอย่างถูกต้องชัดเจนแม่นยำก่อนจนพร้อมที่จะพูด
2. ความเข้าใจในภาษาที่สอง ควรได้พัฒนาโดยวิธีให้ผู้เรียนฟังคำสั่งและปฏิบัติตาม ดังนั้นการใช้ประโยคคำสั่งจึงเป็นกลไกที่สำคัญที่ผู้สอนสามารถควบคุมพฤติกรรมของผู้เรียนได้
3. ไม่ควรพยายามบังคับให้ผู้เรียนพูดในขณะที่ผู้เรียนกำลังเรียนรู้ภาษาที่สองจากทักษะในการฟังอยู่ ผู้เรียนแต่ละคนจะเริ่มพูดและสามารถพูดได้ด้วยตนเองตามธรรมชาติเมื่อมีความพร้อม

ลักษณะสำคัญของการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง

จุดมุ่งหมายของวิธีการสอนแบบนี้มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้มีประสบการณ์ที่สนุกสนานในการเรียน เพื่อการสื่อสารเป็นภาษาต่างประเทศ และกระตุ้นให้ผู้เรียนอยากเรียนรู้ต่อไปหลังจากเริ่มเรียนในระดับต้นแล้ว ในระยะแรกของการเรียนการสอน ผู้เรียนไม่ต้องพูด แต่เป็นผู้ฟังและทำตามผู้สอน ผู้สอนเป็นผู้กำกับพฤติกรรมของผู้เรียน ผู้เรียนเป็นผู้เลียนแบบการกระทำของผู้สอน โดยผู้สอนออกคำสั่งให้ผู้เรียน 2-3 คน ปฏิบัติตามโดยผู้สอนปฏิบัติตามคำสั่งนั้นด้วย จากนั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติตามคำสั่งต่างๆของผู้สอน หลังจากที่ยืนโดยปฏิบัติตามคำสั่งแล้วระยะหนึ่ง เมื่อผู้เรียนพร้อมที่จะพูด ก็จะเป็นผู้ออกคำสั่งเอง แล้วจะเรียนอ่านและเขียนต่อไป ผู้สอนได้สื่อสารกับผู้เรียนทั้งชั้นและเป็นรายบุคคล ส่วนผู้เรียนได้เรียนรู้จากการสังเกตดูเพื่อนนักเรียนด้วยกัน ช่วยให้อ่านและจำได้ดี นอกจากนี้การให้ผู้เรียนพูดเมื่อพร้อมที่จะพูดนั้นช่วยลดความวิตกกังวลของผู้เรียน ทำให้การเรียนรู้ภาษาเป็นเรื่องน่าสนใจ และง่ายขึ้น ภาษาที่นำมาใช้ในการเรียนการสอนเน้นที่ภาษาพูด โดยเน้นโครงสร้างทางไวยากรณ์และคำศัพท์มากกว่าด้านอื่นๆ โดยอิงอยู่กับประโยคคำสั่ง ทั้งนี้เพราะภาษาพูดที่ใช้กับเด็กวัยเรียนรู้ภาษานั้น ส่วนใหญ่เป็นประโยคคำสั่ง ความเข้าใจคำพูดที่ได้รับฟัง ควรมาก่อนการแสดงออก ภาษาพูดจึงได้รับการเน้นมากกว่าภาษาเขียน ผู้สอนอาจจะใช้ภาษาของผู้เรียนเลย เพราะผู้เรียนจะเข้าใจความหมายได้ชัดเจนจากการแสดงท่าทางอยู่แล้ว ผู้สอนสามารถที่จะทราบได้ทันทีว่าผู้เรียนเข้าใจหรือไม่ จากการสังเกตการปฏิบัติตามคำสั่งของผู้เรียน เป็นเรื่องแน่นอนว่าในการพูดครั้งแรกๆ ของผู้เรียนจะต้องมีการผิดพลาด ผู้สอนจะต้องอดทนและแก้ไขเฉพาะที่ผิดพลาดๆ เท่านั้น และควรแก้ไขอย่างนุ่มนวล เมื่อผู้เรียนอยู่ในระดับที่สูงขึ้น จึงแก้ไขในรายละเอียดต่อไป

กลวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง

1. การใช้คำสั่งเพื่อกำกับพฤติกรรม

การใช้คำสั่งต่างๆ เป็นเทคนิคการสอนที่สำคัญของวิธีการสอนแบบนี้ คำสั่งทำให้ผู้เรียนต้องปฏิบัติตามการปฏิบัติของผู้เรียนทำให้คำสั่งนั้นมีความหมายที่ชัดเจนเนื่องจากอัชเชอร์

เสนอแนะให้จัดการเรียนการสอนอย่างมีชีวิตชีวา ผู้สอนจึงจำเป็นต้องวางแผนการสอนล่วงหน้าว่าในการเรียนแต่ละครั้งจะใช้คำสั่งใดบ้าง ถ้าจะคิดเอาในขณะที่สอนจะทำให้การเรียนการสอนนั้นซ้ำเกินไปในชั้นแรกเมื่อผู้เรียนทั้งชั้นเข้าใจความหมายได้ชัดเจนผู้สอนต้องปฏิบัติพร้อม ๆ กับผู้เรียนด้วย ต่อมาจึงสั่งผู้เรียนเท่านั้น การแสดงออกของผู้เรียนจะช่วยให้ทราบว่าผู้เรียนเข้าใจหรือไม่ นอกจากนี้ผู้สอนควรจะเรียงลำดับคำสั่งให้ต่างกันในแต่ละครั้ง หรือไม่ให้ผู้เรียนใช้วิธีจำลำดับการปฏิบัติเพียงอย่างเดียวโดยที่ไม่ได้เชื่อมโยงการปฏิบัติกับภาษาเลย อัชเชอร์เชื่อว่าเป็นเรื่องสำคัญมากที่จะต้องให้ผู้เรียนรู้สึกว่าเขาประสบความสำเร็จในการเรียน ฉะนั้น จึงไม่ควรให้คำสั่งใหม่เร็วเกินไปและได้เสนอแนะว่าควรจะให้คำสั่งใหม่ครั้งละประมาณ 3 คำสั่ง เมื่อผู้เรียนเข้าใจดีแล้วจึงให้คำสั่งใหม่อีกครั้งละ 3 คำสั่งเช่นกันแม้ขั้นตอนการสอนที่กล่าวมาแล้ว เป็นขั้นตอนการสอนในชั้นที่เริ่มเรียนการสอนโดยใช้คำสั่งนี้จะสอนภาษาได้มากน้อยเพียงใด อัชเชอร์อ้างว่าไวยากรณ์ทั้งหมดสามารถสอนได้จากประโยคคำสั่ง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างของการสอน past tense ในชั้นเรียนระดับค่อนข้างสูง

Teacher : Ingrid, walk to the blackboard. (Ingrid get up and walks to the blackboard)

Teacher : Class, if Ingrid walked to the blackboard. Stand up. (The class stands up)

Teacher : Ingrid, write your name on the blackboard. (Ingrid writes her name on the blackboard.)

Teacher : Class, if Ingrid wrote her name on the blackboard, sit down. (The class sits down.)

2. การสลับบทบาทของผู้สอนและผู้เรียน

ผู้เรียนมีโอกาสนจะเป็นผู้ออกคำสั่งแก่ผู้สอนและเพื่อนร่วมชั้นให้ปฏิบัติตามคำสั่งได้ อัชเชอร์กล่าวว่า ผู้เรียนจะต้องการพูดหลังจากที่ได้เรียนไปแล้ว ประมาณสักระยะหนึ่ง ผู้เรียนไม่ถูกกระตุ้นหรือเร่งเร้าให้พูดจนกว่าเขาพร้อมที่จะพูดเอง

3. การปฏิบัติตามคำสั่งที่ต่อเนื่องกันเป็นลำดับ

ในชั้นแรก ผู้สอนออกคำสั่ง 3 คำสั่งให้แก่ผู้เรียน เช่นให้ชี้ไปที่ประตู ให้เดินไปที่ประตู และให้เตะที่ประตู เมื่อผู้เรียนเรียนภาษามากขึ้นแล้ว ก็ให้คำสั่งจำนวนมากและเป็นขั้นตอนที่ต่อเนื่องกันได้ ตัวอย่างเช่น

- Take out a pen.
- Take out a piece of paper.
- Write a letter. (imaginary)

- Fold the letter.
- Put it in an envelope.
- Seal the envelope.
- Write the address on the envelope.
- Put the stamp on the envelope.
- Mail the letter.

คำสั่งที่ต่อเนื่องกันเป็นลำดับเช่นนี้ เรียกว่า action sequence กิจกรรมประจำวันหลายๆ อย่าง เช่น การเขียนจดหมาย สามารถนำมาแบ่งเป็นขั้นตอนตามลำดับก่อนหลัง เพื่อใช้ออกคำสั่งให้ผู้เรียนปฏิบัติตามได้

จะเห็นได้ว่ากลวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง คือการใช้คำสั่งเพื่อกำกับพฤติกรรมของผู้เรียน เมื่อผู้เรียนพร้อมที่จะพูดหลังจากได้เรียนไปแล้วระยะหนึ่ง ผู้เรียนมีโอกาเป็นผู้พูดประโยคคำสั่งออกคำสั่งให้ผู้สอนหรือเพื่อนๆ ในชั้นให้ปฏิบัติตามคำสั่งได้และเมื่อผู้เรียนเรียนภาษาได้มากขึ้นแล้ว ก็จะทำให้คำสั่งจำนวนมากและเป็นขั้นตอนที่ต่อเนื่องกันได้

ลำดับขั้นการสอนมีดังนี้

1. ขั้นสาธิต (Demonstration)

ครูแนะนำเป็นตัวอย่างให้นักเรียนดูด้วยการออกคำสั่ง 1 ชุด ประมาณ 7-8 คำ และควรเป็นกริยา ขณะที่ครูออกคำสั่งเป็นภาษาอังกฤษนั้น ครูจะแสดงท่าไปด้วย ส่วนนักเรียนแสดงท่าตามครู แต่ไม่พูด ตัวอย่างคำสั่งชุดแรกที่แอสเซอร์แนะนำ เช่น stand up, walk, stop, jump, run, turn around, turn left, และ sit down

2. ขั้นลังเล (Hesitation)

เพื่อเป็นการดูว่านักเรียนสามารถแสดงท่าทางได้เองหรือไม่ โดยที่ครูจะไม่สาธิตให้ดู ครูอาจออกคำสั่งหนึ่งคำสั่งเช่น stand up แต่ครูไม่ยืนขึ้น นักเรียนบางคนอาจไม่ยืนตามครูเหมือนกัน เพราะคิดว่าครูทำถูกแล้ว ขั้นนี้เป็นการฝึกให้นักเรียนเกิดความเชื่อมั่น หรือว่าครูออกคำสั่งว่า turn left แต่ครูกลับทำ ขวามหัน นักเรียนที่เก่งๆ อาจจะทำท่าสับสน เพราะว่าในขั้นที่ 1 นั้น ครูสั่งว่า turn left เห็นครูทำ ซ้ายหัน บางคนอาจจะเตือนครู ว่าครูทำผิด แสดงว่านักเรียนเริ่มเกิดการเรียนรู้

3. ขั้นทดสอบ (Test)

ให้ครูออกคำสั่งที่ออกมาในลักษณะสลับก่อนหลังไปมา (ไม่เรียงตามลำดับ) แล้วให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งทีละคน ถ้านักเรียนสามารถแสดงตามคำสั่งได้ แสดงว่าเกิดความเข้าใจต่อคำเหล่านั้น สามเหตุที่สลับตำแหน่งคำเพื่อเป็นการป้องกันมิให้นักเรียนจำแบบนกแก้วนกขุนทอง เช่น ครูอาจออกคำสั่งว่า walk, jump, run, stop, sit down, stand up เป็นต้น นักเรียนจะทำนายล่วงหน้าไม่ได้ว่าเป็นคำอะไรต่อไป พยายามอย่าให้ลำดับเหมือนในขั้นที่ 1

4. ชั้นนอกคำสั่งใหม่ๆแปลกๆ (Novelty)

ออกคำสั่งแปลกๆประหลาดๆ เพื่อจะดูว่าเด็กมีปฏิกิริยาอย่างไรกับคำสั่งนั้น คำสั่งประเภทนี้จะทำให้บรรยากาศในห้องเรียนสนุกสนานมากขึ้น ตัวอย่างเช่น walk like a duck, walk with one foot, run to the teacher, sit on the teacher ect.

5. ชั้นสลับบทบาท (Role-Reversal)

นักเรียนสลับบทบาทกับครู ให้โอกาสนักเรียนออกมาออกคำสั่งและให้เพื่อนๆ แสดงท่าทางรวมทั้งครูด้วย เล่นสลับบทบาทกันโดยแสดงท่าเมื่อได้ยินคำสั่งจากนักเรียน ในขั้นนี้ นักเรียนจะได้เริ่มพูด ให้นักเรียนผลัดกันออกมาออกคำสั่งให้เพื่อนๆปฏิบัติ ครูไม่ควรบังคับให้นักเรียนพูด นักเรียนจะพูดเมื่อมีความพร้อมและกระตือรือร้นที่จะพูด ครูควรหลีกเลี่ยงการตำหนินักเรียน กรณีนักเรียนพูดผิดหรือออกเสียงผิด แต่มีหน้าที่ช่วยเหลือนักเรียน พยายามเปิดโอกาสให้นักเรียนหลายๆคนได้ออกมาพูด

กิจกรรมที่ใช้ในการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง

1. กิจกรรมการสอนทักษะฟัง

1.1 ในระยะแรกของการสอน ผู้เรียนไม่ต้องพูด แต่จะเป็นผู้ฟังและทำตาม ผู้สอน ผู้เรียนจะเป็นผู้เลียนแบบการกระทำของผู้สอน โดยผู้สอนออกแบบคำสั่งให้ฟังและปฏิบัติตาม คำสั่งให้ดูเป็นตัวอย่าง 2-3 ครั้ง จากนั้นให้ผู้เรียน 2-3 คน เป็นตัวแทนนักเรียนออกมาปฏิบัติตาม คำสั่ง โดยที่ผู้สอนก็ปฏิบัติตามคำสั่งนั้นด้วย ทำเช่นนี้หลายๆครั้ง จากนั้นผู้สอนออกคำสั่งให้ผู้เรียนที่เป็นตัวแทนนักเรียน 2-3 คนนั้นปฏิบัติตามคำสั่งเป็นกลุ่มและทีละคนให้ผู้เรียนทั้งชั้นฟังและดูตัวอย่าง ต่อมาผู้สอนจึงออกคำสั่งให้ผู้เรียนทั้งชั้นปฏิบัติตาม โดยผู้สอนและผู้เรียนที่เป็นตัวแทนก็ปฏิบัติไปพร้อมๆกันด้วย

2. เมื่อผู้สอนเห็นว่าผู้เรียนเข้าใจคำสั่งที่สอนไปแล้ว ผู้สอนจะเริ่มออกคำสั่งใหม่ให้ผู้เรียนที่เป็นตัวแทนปฏิบัติตามไปพร้อมๆกับผู้สอนและให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติเองจากนั้นฝึกพร้อมกันทั้งชั้น เช่นเดียวกับข้อ 1

3. ผู้สอนออกคำสั่งให้ผู้เรียนที่เป็นตัวแทนปฏิบัติตามคำสั่งโดยผู้สอนไม่ได้แสดงท่าทางให้ดูเป็นตัวอย่าง แต่มีคำศัพท์และประโยคคำสั่งที่ได้เรียนรู้มาแล้ว ซึ่งผู้เรียนก็จะปฏิบัติตามได้

2. กิจกรรมการสอนทักษะการพูด

2.1 ผู้เรียนจะมีทักษะการฟังอย่างเข้าใจจากการที่ผู้เรียนฟังผู้สอนพูดประโยค คำสั่งและปฏิบัติหลายๆครั้ง และจากการที่ผู้เรียนดูตัวอย่างจากการกระทำของเพื่อนที่เป็นตัวแทนนักเรียน ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้สอน เมื่อผู้สอนให้ผู้เรียนพูดประโยคคำสั่งที่เรียนไปแล้ว ผู้เรียนจะสามารถพูดได้โดยไม่ต้องกลัวว่าจะผิด เพราะได้ฟังอย่างเข้าใจมาหลายครั้งแล้ว

2.3 ผู้สอนจะเขียนคำสั่งต่างๆลงบนกระดาน จากนั้นจะพูดประโยคคำสั่งที่ละข้อให้ผู้เรียนฟัง พร้อมกันนั้นผู้สอนก็ปฏิบัติตามคำสั่งนั้นให้ดูเป็นตัวอย่างด้วย จากนั้นจึงให้ผู้เรียนเป็นคนพูดประโยคคำสั่ง สิ่งเพื่อนๆให้ปฏิบัติตาม โดยใช้คำสั่งบนกระดาน

2.4 ให้นักเรียนพูดประโยคคำสั่งเองโดยดูคำสั่งบนกระดาน สิ่งให้เพื่อนๆในชั้นปฏิบัติตาม เป็นกลุ่มหรือทีละคน

2.5 ให้ตอบคำถาม ซึ่งครูหรือเพื่อนในชั้นเป็นผู้ถาม

2.6 จัดสถานการณ์ต่างๆ ในชั้นเรียน ให้นักเรียนใช้บทสนทนา หรือประโยคคำสั่งต่างๆให้เหมาะสมกับสถานการณ์

2.7 ให้เล่นเกมต่างๆ ทางภาษา เช่น เกมพูดและปฏิบัติตามคำสั่ง

2.8 ให้แสดงบทบาทสมมติตามเนื้อเรื่องที่เรียน

3. กิจกรรมการสอนทักษะการอ่าน

3.1 ผู้สอนเขียนประโยคคำสั่งหรือประโยคต่างๆ บนกระดาน แล้วอ่านให้ผู้เรียนฟัง 2-3 ครั้ง จากนั้นให้ผู้เรียนอ่านประโยคคำสั่งหรือประโยคต่างๆ ตาม

3.2 ผู้สอนให้ผู้เรียนอ่านประโยค ประโยคหรือประโยคต่างๆ ที่ครูกำหนดให้บนกระดานหรือบนแผ่นกระดาษ

3.3 ผู้เรียนอ่านประโยคคำสั่งต่างๆ แล้วพูดประโยคคำสั่งนั้นๆ สิ่งให้เพื่อนๆปฏิบัติตาม

3.4 ให้แสดงบทบาทสมมติจากเรื่องที่เรียนไปแล้ว

4. กิจกรรมการสอนทักษะการเขียน

4.1 ผู้สอนเขียนประโยคคำสั่งต่างๆบนกระดานดำ โดยผู้สอนแสดงออกด้วยท่าทางปฏิบัติตามคำสั่งนั้นๆ ให้ผู้เรียนดูด้วย แล้วให้ผู้เรียนเขียนประโยคเหล่านั้นลงในสมุด

4.2 เขียนคำศัพท์ หรือประโยคคำสั่งตามคำบอก

4.3 เขียนประโยคคำสั่งที่ใช้ในสถานการณ์ต่างๆ เช่น ให้เพื่อนหยิบสมุดให้ บอกให้เพื่อนเดินไปที่ประตู บอกให้เพื่อนยกมือของเขาขึ้น บอกให้เพื่อนแตะเก้าอี้เป็นต้น

4.4 เขียนคำสั่งลงในช่องว่างที่เว้นไว้เพื่อความสมบูรณ์

จะเห็นได้ชัดว่าการใช้คำสั่งต่างๆ เป็นเทคนิคการสอนที่สำคัญของวิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง คำสั่งต่างๆ ทำให้ผู้เรียนต้องปฏิบัติ การปฏิบัติตามคำสั่งของผู้เรียนทำให้คำสั่งนั้นมีความหมายชัดเจน ฉะนั้นผู้สอนควรวางแผนการสอนก่อนล่วงหน้าว่าในการเรียนแต่ละครั้งจะใช้คำสั่งใดบ้าง เพราะถ้าไปคิดเอาในขณะที่กำลังสอน อาจจะทำให้ล่าช้าเกินไปนักเรียนอาจจะเบื่อและไม่อยากเรียนได้ และในการสอนประโยคคำสั่งใหม่ผู้สอนไม่ควรให้คำสั่งใหม่เร็วเกินไป เพราะผู้เรียนจะมีความรู้สึกว่าการปฏิบัติตามไม่ทัน ผู้สอนควรสอนแบบค่อยเป็นค่อยไปเมื่อผู้เรียนเข้าใจดีแล้ว จึงสอนคำสั่งใหม่ได้ จากนั้นจึงฝึกทักษะด้านการพูด การอ่าน การเขียน ตามลำดับต่อไป

การวัดและประเมินผลการสอนภาษาแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง

วิธีการที่จะนำมาใช้ในการวัดและประเมินผลการสอนภาษาแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง ได้แก่ การสังเกตในเวลาสอน ครูควรสังเกตนักเรียนในเรื่องต่อไปนี้

1. ความสนใจและความเอาใจใส่ในการเรียน รวมทั้งการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนในแต่ละครั้ง
2. การฟังอย่างตั้งใจและสามารถปฏิบัติตามคำสั่งที่ผู้อื่นสั่งให้ปฏิบัติได้
3. ความถูกต้องในการใช้ภาษาให้ผู้อื่นเข้าใจ เช่น การใช้ประโยคคำสั่งสั่งให้ผู้อื่นปฏิบัติตามในการเล่นเกมน หรือการใช้ภาษาในกิจกรรมต่างๆ
4. ความเข้าใจในเรื่องราวที่อ่าน เช่น เล่าเรื่องที่อ่านได้ถูกต้องเป็นภาษาไทย ใช้ภาษาท่าทางแสดงบทบาทตามเรื่องที่อ่านได้ แสดงท่าทางประกอบตามเรื่องในบทอ่านได้

ข้อดีของวิธีสอนแบบ T.P.R.

สุดา ชาตรินทร์ (2528 : 29) ได้สรุปข้อดีไว้ดังนี้

1. ไม่เสียเวลาในการเรียนมาก เนื่องจากผู้เรียนได้ประสบการณ์การเรียนภาษาต่าง ประเทศ โดยตรงจากการปฏิบัติ ฉะนั้นวิธีการสอนแบบนี้จึงไม่จำเป็นต้องนำภาษาแม่เข้ามาเกี่ยวข้องในการเรียนรู้ และครูก็ไม่ต้องเสียเวลาในการใช้ภาษาต่างประเทศนั้นอธิบายความหมายของคำศัพท์หรือความหมายของประโยค ซึ่งเป็นวิธีที่กระทำได้ยากมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับนักเรียนระดับเริ่มเรียน
2. ประโยคคำสั่งเป็นประโยคที่ใช้กันมากในชีวิตประจำวัน เพราะเป็นลักษณะการสื่อสารโดยตรงระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง วิธีการสอนใช้ประโยคคำสั่งจึงเป็นวิธีที่สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของการสอนภาษาในปัจจุบัน คือ เป็นวิธีที่มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative approach)
3. เป็นวิธีการสอนภาษาที่ไม่ฝืนธรรมชาติการเรียนรู้ภาษา คือ สอนตามลำดับทักษะ การฟัง การพูด การอ่าน การเขียน คำนึงถึงความพร้อมของผู้เรียนในการที่จะพัฒนาแต่ละทักษะ และช่วยให้เกิดการถ่ายโอนการเรียนรู้ทางบวกในแต่ละขั้นได้ดีมาก
4. เป็นวิธีสอนที่ยึดนักเรียนเป็นศูนย์กลาง และคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล
5. ในด้านภาษาศาสตร์ โครงสร้างประโยคคำสั่งเป็นโครงสร้างพื้นฐานของโครงสร้างประโยคต่างๆ ฉะนั้นการสอนโดยใช้ประโยคคำสั่งจึงนับว่า เป็นวิธีที่สร้างความรู้ความเข้าใจพื้นฐานที่ดีมากให้แก่ผู้เรียน
6. ผู้เรียนมีข้อผิดพลาดน้อยหรือแทบไม่มีเลย เพราะผู้เรียนปฏิบัติตามคำสั่งซึ่งผู้สอนได้แสดงให้เห็นให้ผู้เรียนดูแล้ว
7. การที่ให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งทันที ทำให้ครูไม่ต้องรอคอยคำตอบเหมือนการสอนแบบอื่นๆ ซึ่งอาจทำให้เกิดบรรยากาศที่น่าเบื่อในห้องเรียน ดังนั้นวิธีการสอนแบบนี้จึงช่วย

ให้ทั้งครูและนักเรียนเกิดความพึงพอใจในบทเรียน บทเรียนมีบรรยากาศที่สนุกสนาน แต่ละฝ่ายสามารถได้รับข้อมูลป้อนกลับได้อย่างรวดเร็ว

8. เนื่องจากในครั้งแรกของการเรียน นักเรียนไม่ต้องใช้ทักษะการพูดและการเขียนใช้แต่ทักษะการฟัง จึงไม่มีการแก้คำผิดในด้านการออกเสียงไวยากรณ์ หรือการสะกดตัวที่ซ้ำซากจะทำให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่าย

9. ช่วยให้เกิดความทรงจำในการเรียนที่ถาวรและต่อเนื่องไปยังทักษะอื่นๆได้ อย่างดี เพราะการทำให้ผู้เรียนได้มีโอกาสใช้สรีระ (Total physical) ตอบสนอง (Response) สิ่งเร้าที่เป็นคำสั่งภาษาต่างประเทศนั้นทำให้ผู้เรียนต้องใช้ประสาทสัมผัสกล้ามเนื้อในการเรียนรู้ ซึ่งตามทฤษฎีเกี่ยวกับความจำกล่าวไว้ว่า การเรียนรู้โดยวิธีนี้จะทำให้ผู้เรียนเกิดความทรงจำที่คงทนถาวร ไม่ลืมง่าย เช่นเดียวกับคนที่ขี่จักรยานหรือว่ายน้ำเป็น

10. เป็นวิธีสอนภาษาที่สอดคล้องกับกระบวนการเรียนรู้ภาษาของสมอง จึงช่วยทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่รวดเร็วและสมบูรณ์

11. เป็นวิธีที่ทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียน ช่วยให้เกิดความมั่นใจในตนเองยิ่งขึ้น และเกิดแรงจูงใจในการเรียนต่อไป

12. ครูสามารถประเมินผลการเรียนการสอนได้รวดเร็ว และกระทำได้ตลอดเวลา สามารถควบคุมพฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียนให้ไปสู่เป้าหมายของการสอนได้เป็นอย่างดี

งานวิจัยที่เกี่ยวกับการสอนแบบ T.P.R. (Total Physical Response)

สุดา ชาตรีนันท์ (2528 : 74) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ แรงจูงใจ และความคงทนในการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. ที่มีกิจกรรมเสริมและการสอนตามคู่มือครู จากการศึกษาค้นคว้า นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. ที่มีกิจกรรมเสริม มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านการฟัง การพูด การเขียน แรงจูงใจและความคงทนในการเรียนรู้สูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูส่วนผลสัมฤทธิ์ทางด้านการอ่านนั้นทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกัน

สนทยาพรพร ยาท่วม (2538 : 87) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษ และความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยการสอนแบบ T.P.R. ที่พัฒนาตามแนวทฤษฎีอรรถฐานกับการสอนตามคู่มือครู จากการศึกษาค้นคว้า นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. ที่พัฒนาตามแนวทฤษฎีอรรถฐาน มีความสามารถด้านการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษและมีความเชื่อมั่นในตนเองสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

อรอุมา ราชภูวรงค์ศรี (2545 : 77) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ระหว่างการสอนแบบใช้เพลงประกอบและการสอนแบบการโต้ตอบทางสรีระ (T.P.R.) จากการศึกษาค้นคว้า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้เพลงประกอบ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติทางการเรียนสูงกว่า

นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบการโต้ตอบทางสรีระ (T.P.R.)

อัชเชอร์ (Asher. 1982 : 133-139) ได้ทดลองสอนภาษาเยอรมันแก่นักศึกษาผู้ใหญ่ในรัฐแคลิฟอร์เนีย อายุ 17-60 ปี จำนวน 11 คน เป็นเวลา 8 สัปดาห์ พบว่าในการศึกษาคครั้งนี้ นักเรียนสามารถเรียนรู้คำศัพท์ได้ถึง 500 คำ โดยการสอนเริ่มจากง่ายไปหายาก ให้มีการปฏิบัติตามทุกขั้นตอน นำเรื่องราวในชีวิตประจำวันมาสร้างเป็นเรื่องราวในการสอน

คานจิ (Khanji. 1983 : 1777-A) ได้ทดลองเปรียบเทียบการสอนภาษาโดยวิธี T.P.R. และวิธีปฏิสัมพันธ์ (Di Pietro's Strategic Interaction, SI) โดยการสอนภาษาฝรั่งเศสแก่นักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยเตลาแวร์ ใช้เวลาในการทดลอง 14 สัปดาห์ จากการศึกษาพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันเพียงเล็กน้อย

4. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนตามคู่มือครู

การสอนตามคู่มือครูเป็นกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวการสอนของหน่วยศึกษานิเทศก์กรมสามัญ ที่ให้แนวการปฏิบัติการสอนโดยเน้นคุณสมบัติ 3 ประการ คือ คิดเป็น ทำเป็น และแก้ปัญหาเป็น ซึ่งเป็นคุณสมบัติตามจุดประสงค์ของหลักสูตรและจุดมุ่งหมายปลายทางของการศึกษาการสอนที่ตอบสนองสมรรถภาพของมนุษย์ เป็นการสอนที่จะช่วยตอบสนองจุดประสงค์ของหลักสูตรได้ หน่วยศึกษานิเทศก์ จึงได้จัดทำการสอนเพื่อตอบสนองสมรรถภาพของมนุษย์ โดยจัดทำเป็นคู่มือให้โรงเรียนได้ยึดเป็นแนวทางการสอนที่เรียกว่าคู่มือแนวการสอนของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญซึ่งยึดแบบการเรียนของโรเบิร์ต เอ็ม. กาเย่ (Robert M. Gagne) และลิสเชิลส์ เจ. บริกส์ (Lisles J. Briggs) เป็นหลัก (หน่วยศึกษานิเทศก์. 2527. บทนำ)

1. ทฤษฎีการเรียนรู้ตามแนวทางของกาเย่

กาเย่ (Gagne. 1965:62-107) ได้แบ่งการเรียนรู้แบบพื้นฐานง่าย ไปจนถึงการเรียนรู้แบบยากและซับซ้อน ดังนี้

1.1 การเรียนรู้เครื่องหมายและสัญญาณ เป็นการเรียนรู้ที่ผู้เรียนไม่สามารถควบคุมพฤติกรรมของตนเองที่จะไม่ให้เกิดออกมาได้ การเรียนรู้ประเภทนี้ได้แก่ การเรียนรู้โดยการวางเงื่อนไขตามแบบของพาฟลอฟ ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับอารมณ์และความรู้สึก

1.2 การเรียนรู้ความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งเร้าและการตอบสนอง (Stimulus Response Learning) เป็นการเรียนรู้จากการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนอง ผู้เรียนสามารถควบคุมพฤติกรรมของตนเองได้ ผู้เรียนมีความตั้งใจและรู้ตัวในการกระทำที่จะเชื่อมโยงการตอบสนองที่เหมาะสมต่อสิ่งเร้า ๆ กัน เมื่อทำได้ถูกต้องและเหมาะสม จะได้รับรางวัลหรือการเสริมแรง

1.3 การเรียนรู้แบบลูกโซ่ เป็นการเรียนรู้ประกอบกิจกรรมที่ต่อเนื่องตามลำดับ ซึ่งประกอบด้วย ความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนองตั้งแต่ 2 คู่ขึ้นไป เป็นพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการกระทำและทักษะต่าง ๆ ในการเคลื่อนไหว

1.4 การเรียนรู้ด้วยถ้อยคำภาษา การเรียนรู้ที่คล้ายแบบที่ 3 แตกต่างกันที่สิ่งเร้าและการตอบสนองในแบบที่ 3 เป็นการใช้กลไกกลล้ามเนื้อ ส่วนแบบที่ 4 เป็นเรื่องของการใช้ภาษา เน้นความสำคัญของภาวะภายในมากกว่าแบบที่ 3 เช่นการเชื่อมโยงชื่อของสิ่งของกับสิ่งของนั้น

1.5 การเรียนแบบจำแนกความแตกต่าง เป็นการเรียนรู้ที่ผู้เรียนสามารถมองเห็นและแยกความแตกต่างระหว่างสิ่งเร้าเพื่อที่จะตอบสนองสิ่งเร้านั้นให้ถูกต้อง

1.6 การเรียนรู้โมโนติ เป็นการเรียนการตอบสนองร่วมกันต่อกลุ่มของสิ่งเร้าที่มีความแตกต่างกัน ผู้เรียนต้องเรียนรู้สิ่งที่คล้ายกัน สามารถสรุปความเหมือนและแยกความแตกต่างของสิ่งเร้าได้

1.7 การเรียนรู้กฎและหลักการ เป็นการเรียนรู้ที่เกิดจากการร่วมมือหรือเชื่อมโยงมโนคติ ตั้งแต่ 2 มโนคติขึ้นไปเข้าด้วยกันและจากการที่สามารถตั้งเป็นกฎเกณฑ์ขึ้นได้แล้วจะสามารถนำไปใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ ด้วยวิธีการคล้ายคลึงกัน

1.8 การเรียนรู้การแก้ปัญหา เป็นการเรียนรู้ที่ต้องอาศัยการคิดโดยการรวมกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ของการเรียนรู้ประเภทที่ 7 เข้าด้วยกัน และนำไปใช้ในการแก้ปัญหาได้

2. การจัดรูปแบบการเรียนการสอนของกาเย่

การจัดรูปแบบการเรียนการสอนของกาเย่ อาคม จันทสุนทร (2527 : 2-3) กล่าวว่า การจัดรูปแบบการเรียนการสอนของกาเย่สามารถจัดรูปแบบการเรียนการสอนซึ่งอาศัยสมมติฐานเบื้องต้น 5 ประการ คือ

2.1 การจัดรูปแบบการเรียนการสอนมุ่งให้เกิดการเรียนรู้ในแต่ละบุคคล การจัด รูปแบบ การเรียนการสอนนี้จึงไม่ได้มุ่งที่คนกลุ่มใหญ่ คือ มีใช้ระบบการกระจายเสียง แต่มุ่งให้กับแต่ละบุคคลที่อยู่ร่วมกันในสังคมนั้น ๆ

2.2 การจัดรูปแบบการเรียนการสอน ทำได้ทั้งระบบสั้นและยาว คือเป็นทั้งการจัดรูปแบบหรือวางแผนการสอนในแต่ละชั่วโมง การวางแผนการจัดการเรียนการสอนโดยตลอด ในบทเรียนหรือในรายวิชานั้นทั้งหมด ซึ่งอาจทำโดยครูแต่ละคนหรือครูช่วยกันทำเป็นคณะก็ได้

2.3 การจัดรูปแบบการเรียนการสอนถือว่า การจัดรูปแบบการเรียนการสอนอย่างมีระบบจะมีผลอย่างใหญ่หลวงต่อละชั่วโมง การวางแผนการจัดการเรียนการสอนโดยตลอดในบทเรียนหรือในรายวิชานั้นทั้งหมด ซึ่งอาจทำโดยครูแต่ละคนหรือครูช่วยกันทำเป็นคณะ

2.4 การจัดรูปแบบการเรียนการสอน ควรจัดทำเชิงระบบ กล่าวคือ มีขั้นตอนตั้งแต่การพิจารณาความต้องการ ความจำเป็น เป้าหมายและการดำเนินการเป็นขั้น ๆ ต่อเนื่องกันไปจนถึงขั้นที่นักเรียนทราบผลการปฏิบัติหรือประเมินวิธีการดำเนินงานว่าได้ผลตามเป้าหมายหรือไม่

2.5 การจัดรูปแบบการเรียนการสอนต้องอยู่บนรากฐานความรู้ที่ว่ามีมนุษย์เรามีการเรียนรู้ อย่างไร คือต้องการรู้กระบวนการเรียนรู้ต่าง ๆ

ดังนั้นการจัดรูปแบบการเรียนการสอนก็คือ การวางแผนการเรียนการสอนให้ออกมาในรูปของระบบ เป็นการกำหนดภาพรวมของการเรียนการสอนที่จะจัดดำเนินการให้เห็นถึงองค์ประกอบต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกัน ซึ่งอาจจะเป็นระบบขนาดใหญ่ เช่น ระบบการจัดรายวิชา หรือเป็นการออกแบบระยะยาว หรือระบบย่อย ๆ เช่น การจัดการสอนในแต่ละคาบ

3. หลักการและเหตุผลในการจัดรูปแบบการเรียนการสอน

อาคม จันทสุนทร (2527 : 6-7) กล่าวถึงหลักการและเหตุผลในการจัดรูปแบบการเรียนการสอนตามแนวของกาเย ไว่ดังนี้

3.1 ต้องเริ่มต้นด้วยการหาความต้องการและจำเป็นของการเรียนการสอน นั้นเป็นกลุ่มผู้รับผิดชอบกำหนดเป้าหมายใหญ่ ๆ ของการเรียนการสอนพร้อมกับดูว่ามีทรัพยากร หรือสิ่งสนับสนุนที่จะใช้ในการเรียนการสอนอะไรบ้าง มากน้อยเพียงใด มีข้อจำกัดอย่างไร

3.2 นำเป้าหมายใหญ่ ๆ ในการเรียนการสอนมากำหนดโครงสร้างของหลักสูตรโดยยึดเป้าหมายใหญ่ในข้อที่ 1 โดยมีเป้าหมายของแต่ละวิชา

3.3 จุดประสงค์แต่ละรายวิชานั้น จะสามารถถึงสมรรถภาพภายในการเรียนรู้ แต่ละสมรรถภาพได้นั้นคือ สามารถบอกผลของการเรียนการสอนหรือการเรียนรู้ ออกมาในรูปของพฤติกรรมที่สังเกตได้ ซึ่งสามารถระบุสมรรถภาพให้เห็นได้ชัดเจนขึ้น

3.4 ระบุถึงสมรรถภาพต่าง ๆ ให้ชัดเจนของมนุษย์ให้ชัดเจน เพื่อให้การจัดการเรียนการสอนเป็นไปตามสภาพต่าง ๆ ทั้งสภาพภายนอกและสภาพภายในได้ถูกต้อง การใช้หลักการเรียนรู้ทั่ว ๆ ไปจะใช้ได้ในวงกว้างเท่านั้น แต่ถ้าใช้หลักการเรียนรู้เฉพาะแต่ละสมรรถภาพ จะทำให้เกิดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ

3.5 เมื่อรู้สภาพหรือเงื่อนไขของการเรียนรู้แต่ละสมรรถภาพจะช่วยให้มีการวางแผนการกำหนดลำดับขั้นตอนของการเรียนการสอนได้ดีขึ้น นั่นคือ จะทำให้สามารถจัดลำดับขั้นการเรียนรู้ในแต่ละเรื่องได้ว่า ถ้าจะเรียนต้องมีความสามารถพื้นฐานอะไรมาก่อน และสามารถที่จะทำเป็นภาพของแต่ละตอนหรือจัดลำดับที่จะเรียนในเรื่องนั้น ๆ ให้ชัดเจน

3.6 ขั้นตอนต่อจากการวางแผนการเรียนการสอนคือ ต้องทำเป็นหน่วยย่อย ที่มีขอบเขตแคบลง แต่มีรายละเอียดมากขึ้นแล้วจัดทำรายละเอียดของจุดประสงค์ จากจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

3.7 เมื่อแต่ละวิชาทำเป็นหน่วยย่อย หรือทำเป็นบทเรียนแต่ละบทเรียน ซึ่งมีจุดประสงค์การเรียนรู้เชิงพฤติกรรมที่ชัดเจนแล้ว นำมาจัดสภาพภายนอกคือจัดสถานการณ์ต่าง ๆ ให้เหมาะสมกับจุดประสงค์นั้น ๆ ทั้งนี้รวมทั้งการปฏิบัติของครูและการจัดสื่อการเรียนการสอนต่าง ๆ ซึ่งจะต้องหาทางเลือกที่ดีให้ได้ผลตามจุดประสงค์นั้น

3.8 ขั้นตอนที่ทำให้การเรียนการสอนสมบูรณ์คือ การประเมินผลซึ่งจะต้องประเมินตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้ การประเมินในแต่ละบทเรียนตามจุดประสงค์การเรียนรู้เชิงพฤติกรรม ควรจะใช้การทดสอบแบบอิงเกณฑ์ หรือการทดสอบโดยยึดจุดประสงค์เป็นหลัก

3.9 เพื่อให้เห็นภาพการวางแผนการเรียนการสอนได้ทั้งระบบ ต้องพิจารณาถึงการจ้ระบบการเรียนการสอนซึ่งครูผู้สอนจะเป็นบทบาทสำคัญที่จะจ้ระบบการเรียนการสอนเพื่อถ่ายทอดความรู้ให้แก่ผู้เรียน สำหรับการถ่ายทอดที่น่าจะพัฒนานักเรียนแต่ละคนได้ดี คือ การเรียนการสอนที่เน้นความสามารถของแต่ละบุคคลเพื่อที่จะให้ระบบการเรียนการสอนสมบูรณ์ ต้องพิจารณาถึงการประเมินผลเมื่อสิ้นสุดงานเพื่อดูประสิทธิภาพการจัดรูปแบบการเรียนการสอน

จากขั้นตอนดังกล่าวครูผู้สอนจำเป็นต้องรู้สภาพปัญหาความต้องการของผู้เรียนแล้วกำหนดโครงสร้างของหลักสูตรพร้อมทั้งกำหนดลำดับขั้นตอน และวางแผนการสอน การประเมินผล เพื่อให้การเรียนการสอนเป็นไปตามจุดประสงค์ที่วางไว้ครูผู้สอนจึงมีบทบาทสำคัญต่อการจ้ระบบการเรียนการสอนเป็นอย่างมาก

5. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับการฟัง-การพูด

ความหมายของการฟัง

การฟัง คือ การทำความเข้าใจคำพูด ต้องมีการตีความหมายหรือวิเคราะห์ในสิ่งที่ได้ฟัง ต้องมีการตีความหรือวิเคราะห์ ในสิ่งที่ได้ฟัง ผู้ฟังจะรับคำพูดของผู้พูดแล้วนำมาสร้างความหมายขึ้น (Riverse. 1980 :16) คือกระบวนการเปลี่ยนแปลงภาษาพูดให้เกิดความหมายขึ้นภายในใจ (Block.1993 :108) ซึ่งต้องใช้ความสนใจและพยายามให้ทราบความหมายของสิ่งที่ได้ยิน จึงจะเข้าใจความหมายที่ผู้พูดต้องการจะสื่อ (Underwood.1989 : 1) เข้าใจประโยคที่ผู้พูดพูดว่าสัมพันธ์กับประโยคอื่น ๆ มีหน้าที่อย่างไรในการสื่อสาร ผู้ฟังจะเลือกจำเฉพาะสิ่งที่สัมพันธ์หรือตรงกับจุดประสงค์ในการฟังโดยตัดส่วนที่ไม่เกี่ยวข้องออกไป (Widdowson. 1983 : 59-60)

คนที่มีความสามารถในการฟัง คือ คนที่สามารถทำนายได้ว่าผู้พูดกำลังจะพูดอะไรต่อไป กล่าวที่จะเดาความหมายของศัพท์ที่ไม่รู้ สามารถนำความรู้ที่มีอยู่เดิมไปต่อความรู้ในเนื้อหา ที่รับฟังใหม่ได้ จับประเด็นสำคัญแล้วมองข้ามสิ่งเล็ก ๆ น้อย ๆ เก็บใจความสำคัญไว้ในความทรงจำ ซึ่งอาจจดบันทึกเพื่อช่วยจำนอกจากนี้ยังต้องรู้ซึ่งถึงการใช้คำเชื่อมต่าง ๆ เพื่อสามารถจะปะติดปะต่อเรื่องราวได้ ทราบลักษณะการเน้นเสียงตามความนิยมของภาษาและสังคม รู้จักวินิจฉัยข้อมูลในขณะเดียวกันก็ต้องพิจารณาเจตคติและความสนใจของผู้พูดด้วย (Yagang. 1993:16) สำหรับการเรียนการสอนภาษานั้น การฟัง คือ การให้ปัจจัยป้อนเข้าที่มีความหมายแก่ผู้ฟัง อย่างพยายามบังคับให้นักเรียนพูดภาษาที่สองหรือภาษาเป้าหมาย จนกว่านักเรียนหรือผู้ฟังได้รับปัจจัยป้อนเข้าที่มีความหมาย เช่น วิธีการของอัชเชอร์ (Asher) ที่เรียกว่า Total Physical Reponse (T.P.R) คือ ครูใช้คำสั่งกับนักเรียนให้นักเรียนแสดงหรือปฏิบัติตามในสิ่งที่ครูพูด นักเรียนจะไม่ถูกบังคับให้พูดภาษาที่สองหรือภาษาเป้าหมาย จนกว่านักเรียนจะเข้าใจในสิ่งที่ครูพูดออกมา นอกจากการใช้คำสั่งแล้ว ครูอาจจะใช้ท่าทางหรืออุปกรณ์ต่าง ๆ โดยเฉพาะรูปภาพซึ่งสามารถหาได้จากนิตยสารต่าง ๆ เมื่อมีวิธีการหลาย ๆ อย่างช่วยในการให้ปัจจัยเข้าที่มีความหมายแก่นักเรียนหรือผู้ฟังก็จะสามารถพูดได้ในที่สุด (Terrell. 1982:121-129)

สรุปได้ว่าการฟัง คือ การรับข่าวสารข้อความหรือสิ่งที่ได้ยินจากผู้ส่งสารแล้วสามารถเข้าใจในสิ่งที่ผู้ส่งสารต้องการสื่อความหมาย หมายความว่าผู้ส่งสารได้ถูกต้อง

ในการเรียนภาษาต่างประเทศนั้น การรู้เฉพาะคำศัพท์และโครงสร้างประโยคเพียงอย่างเดียวยังไม่เพียงพอ ถ้าผู้เรียนไม่สามารถนำคำเหล่านั้นมาผูกเป็นประโยคแล้วเปล่งออกมาเป็นเสียงที่เจ้าของภาษาฟังแล้วสามารถเข้าใจได้ก็ยังไม่ถือว่าสื่อสารได้ หากไม่สามารถออกสำเนียง คำหรือประโยคได้ถูกต้องหรือขึ้นลงเสียงไม่ถูกที่เจ้าของภาษาจะไม่สามารถฟังเข้าใจได้ (บำรุง ไตรรัตน์. 2524 : 53)

กิจกรรมของการฟังเพื่อความเข้าใจของชั้นต่าง ๆ (Possible Activities for Four Stages of Listening Comprehension)

ขจร สุวัชรินทร์ (2535 : 160-164) ได้สรุปกิจกรรมของการฟังเพื่อความเข้าใจของชั้นต่าง ๆ ไว้ดังนี้

ระดับต้น (Elementary Level)

1. ขั้นจำแนก (Identification)

- 1.1 ให้นักเรียนจำแนกเสียงและวลีสั้นๆ (Sound and short – phrase discrimination)
- 1.2 ให้นักเรียนฟังบทสนทนาที่ได้เรียนมาแล้ว (Listening to dialogues already learned)
- 1.3 ให้นักเรียนจำแนกวลี และข้อความจากเรื่องที่อ่าน
- 1.4 ใช้เกมส์เกี่ยวกับการจำแนกคำและวลีที่ได้ยิน

2. ขั้นจำแนกและเลือกโดยปราศจากความคงทน (Identification and Selection without Retention)

- 2.1 ให้นักเรียนฟังบทสนทนาที่ได้เรียนมาแล้ว ทั้งนี้บทสนทนานั้นต้องไม่พูดซ้ำหรือเร็วจนเกินไป
- 2.2 ให้นักเรียนฟังจากเรื่องที่อ่าน (ใช้ความเร็วปกติ)

3. ขั้นจำแนกและการเลือกที่ได้ชี้แนะกับความคงทนระยะสั้น Identification and Guided Selection with Short-term Retention)

- 3.1 ใช้คำถามแบบถูก-ผิด นักเรียนจะได้รับแจกกระดาษแบบถูก-ผิด นักเรียนฟังบทสนทนา หรือเรื่องที่อ่าน แล้วตอบในกระดาษคำตอบของตน
- 3.2 ครูแจกกระดาษคำตอบแบบเลือกตอบให้นักเรียนโดยใช้บทสนทนาหรือเรื่องที่อ่านในข้อ 7
- 3.3 ครูแจกกระดาษคำถามให้นักเรียน นักเรียนฟังจากเรื่องที่ครูอ่านแล้วตอบลงในกระดาษที่มีข้อความนั้น

4. ขั้นจำแนกการเลือกและความคงทนระยะยาว (Identification Selection and Long-

Term Retention)

- 4.1 กิจกรรมเหมือนข้อ 3.1-3.3 (บทสนทนาหรือเรื่องที่อ่าน) ต่างกันตรงที่เมื่อครูอ่านจบ ครูจะตั้งคำถามทันที แล้วให้นักเรียนตอบปากเปล่า

ระดับกลาง (Intermediate Level)

1. ขั้นจำแนก (Identification)

- 1.1 กิจกรรมที่ให้นักเรียนให้ทำยากกว่าข้อ 1.1-1.4 ในระดับต้น

2. ขั้นจำแนก เลือก โดยปราศจากความคงทน (Identification and Selection without Retention)

- 2.1 เพิ่มความยากขึ้นจากข้อ 2.1-2.2 ของระดับต้น
- 2.2 ครูให้เรื่องสั้นๆ อาจเป็นเรื่องที่สนุกๆซึ่งเกิดขึ้นระหว่างทางมาโรงเรียน หรือเรื่องที่เกิดขึ้นในห้องเรียน
- 2.3 ครูเริ่มบทเรียนด้วยเรื่องจริงที่น่าสนใจ หรือข่าวต่างๆหรือให้นักเรียนเล่าเรื่องจากข่าวที่นักเรียนได้อ่านมาแล้ว
- 2.4 ครูหรือนักเรียน แสดงละครจากบทสนทนา หรือเรื่องที่มีบทสนทนามากๆให้นักเรียนคนอื่นๆฟัง แต่ไม่ให้เปิดหนังสือ
- 2.5 ให้นักเรียนฟังเพื่อนที่กำลังสนทนากัน (เตรียมมาแล้ว)

3. ขั้นจำแนก เลือกตามคำชี้แนะกับความคงทนระยะสั้น (Identification and Guided Selection with Short-Term Retention)

- 3.1 ให้งานที่ยากขึ้นกว่าข้อ 3.1-3.3 ในระดับต้น
- 3.2 ให้นักเรียนฟังเสียงจากภาพยนตร์ซึ่งได้เตรียมไว้สำหรับการสอนโดยเฉพาะ
- 3.3 ให้นักเรียนเดาชื่อบุคคล หรือสถานที่จากคำบรรยายของครู
- 3.4 เดิมประโยคให้สมบูรณ์โดยครูพูดประโยคที่ไม่สมบูรณ์ปากเปล่า แล้วให้นักเรียนเติมประโยคให้เต็มโดยเลือกจากตัวเลือกที่ครูแจกให้

4. การจำแนก การเลือก และความคงทนระยะยาว

กิจกรรมข้อนี้เหมือนกับข้อ 4.1 ในระดับต้น แต่นักเรียนใช้คำพูดตัวเองเวลาตอบ

ระดับก้าวหน้า (Advanced Level)

1. การจำแนก (Identification)

1.1 การจำแนกให้เห็นความแตกต่างของเรื่อง เมื่อเรื่องเปลี่ยนความหมายก็จะเปลี่ยนไปด้วย เช่น sin (เสียงสั้น) มีความหมายว่า บาป ส่วน seen (เสียงยาว) มีความหมายว่า เห็น ดังนั้นจะเห็นได้ว่าเสียงเปลี่ยนไปเพียงเล็กน้อยความหมายจะเปลี่ยนเป็นอีกความหมายหนึ่ง จำแนกประโยคเป็น บอกได้ว่าประโยคบอกเล่าต่างกับประโยคปฏิเสธ

1.2 การจำแนกและเลือกโดยปราศจากความคงทน (Identification and selection without retention)

- 1.2.1 เหมือนกับข้อ 2.2 ของระดับต้น แต่ลักษณะงานจะยากขึ้น

- 1.2.2 เหมือนกับข้อ 2.2-2.5 ของระดับกลาง แต่ลักษณะงานจะยากขึ้น
 - 1.2.3 ครูอ่านเรื่องทั้งเรื่องในหนังสือ นักเรียนปิดหนังสือในขณะที่ฟังครู เรื่องที่ครูอ่านนั้นนักเรียนได้เรียนมาแล้วเป็นตอนๆ
 - 1.2.4 ให้นักเรียนฟังการสนทนาทางโทรศัพท์
 - 1.2.5 นักเรียนและครูเตรียมรายละเอียดของเหตุการณ์สนุกๆ
 - 1.2.6 นักเรียนเตรียมเกมส์ทางโทรทัศน์ หรือเกมส์การแข่งขันอื่นๆ
 - 1.2.7 นักเรียนฟังโคลงกลอน หลังจากฟังแล้ว นักเรียนแสดงบทบาทสมมติ
 2. การจำแนก เลือกโดยการชี้แนะ กับความคงทนระยะสั้น (Identification and guided selection with short - term retention)
 - 2.1 เหมือนข้อ 3.2-3.3 ของระดับต้น และเหมือนระดับ 3.2-3.3 ในระดับกลาง แต่ลักษณะงานยากกว่า
 - 2.2 หาคำตอบจากตัวเลือกที่ครูให้เติมประโยคให้สมบูรณ์ แล้วนักเรียนต้องอธิบายเหตุผล และสถานการณ์ด้วย
 - 2.3 ให้ตอบคำถามง่ายโยงคำตอบกับการบอกให้เขียน วิธีนี้คือ ครูเตรียมภาพแล้วบรรยายภาพหรือบรรยายเกี่ยวกับความสนใจด้านวัฒนธรรมก็ได้ แล้วให้นักเรียนเขียนตามคำบอก
 3. การวิเคราะห์ เลือก และความคงทนระยะยาว (Identification ,Selection and long – term retention)
 - 3.1 ข้อความที่อ่านจะยาวขึ้น ครูอ่านข้อความ หรือบทสนทนานั้นๆแล้วให้นักเรียนตอบคำถาม
 - 3.2 นักเรียนตอบคำถามแบบ ถูก-ผิด ซึ่งคำตอบ ถูก-ผิด ครูแจกให้นักเรียน แล้วนักเรียนเลือกคำตอบจากตัวเลือกที่ครูแจกให้
 - 3.3 เหมือนกับข้อ 4.1 และ 4.2 แต่กระดาษคำถามแจกให้นักเรียนหลังจากที่ครูอ่านครั้งที่ 2 แล้ว
 - 3.4 ให้นักเรียนตอบคำถามโดยใช้ภาษาแม่
 - 3.5 ครูถามเป็นภาษาอังกฤษ ให้นักเรียนตอบเป็นภาษาอังกฤษ
 - 3.6 อุปกรณ์ที่ใช้ในการสอนฟังทั้งหมด นำมาฝึกให้นักเรียนทำเป็นระยะเท่าที่จะมากได้
 - 3.7 ให้นักเรียนจดบันทึกการบรรยายเกี่ยวกับนักเขียน นักประพันธ์ บุคคลที่มีชื่อเสียง
 - 3.8 ให้นักเรียนดูภาพยนตร์ที่ไม่เกี่ยวกับการศึกษา และฟังเพลงสมัยใหม่
 - 3.9 ให้นักเรียนได้ฟังละคร คำประพันธ์ หรือวาทีศิลป์ต่างๆ
 - 3.10 ให้มีกิจกรรมเกี่ยวกับชุมนุมภาษา และร่วมโครงการกับโรงเรียนอื่นก็ได้
- กิจกรรมในการสอนทักษะฟัง

การสอนทักษะฟังเป็นทักษะที่สำคัญก่อนการเรียนรู้ทักษะอื่น จึงควรได้รับการฝึกฝนอย่างเพียงพอและต้องได้รับการพัฒนาให้ดียิ่งขึ้น สุมิตรา อังวัฒนกุล (2537 : 160) ได้เสนอแนะกิจกรรมในการสอนทักษะการฟังไว้ดังนี้

1. ให้ฟังคำสั่งที่ใช้ในการเรียนการสอน เช่น การถามคำถาม และกระตุ้นให้ผู้เรียนตอบสนองอย่างเหมาะสม ฟังการบอกแนวทางในการปฏิบัติ การอธิบายภาพ การเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและการบอกแนวทางในการทำกิจกรรมของครูเป็นภาษาอังกฤษ
2. ให้ฟังเพื่อนคนอื่นถามคำถาม สรุปเรื่อง หรือเล่าเรื่องต่างๆ เป็นภาษาอังกฤษ
3. ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการแสดงบทบาทสมมติ แสดงละคร หรือการสนทนาต่างๆ
4. ให้เล่นเกมภาษาอังกฤษ
5. ให้ดูภาพยนตร์โดยเฉพาะที่จัดทำขึ้นเพื่อการสอนภาษาอังกฤษ และจากโปรแกรมภาษาอังกฤษทางโทรทัศน์
6. ให้สัมภาษณ์ชาวต่างชาติที่อยู่ในชุมชน
7. ให้เข้าร่วมการบรรยาย การประชุมปฏิบัติการ ชมรมภาษาหรือการประชุมต่างๆ ที่ใช้ภาษาอังกฤษ

พอลสตันและบลูเดอร์ (Paulston ; Bruder 1976 : 131-132) ได้เสนอรูปแบบของการฝึกความเข้าใจในการฟังในชั้นเรียนว่ามี 4 ขั้นตอน คือ

ขั้นที่ 1 เลือกหัวข้อที่จะสอน เพื่อกำหนดขอบเขตสิ่งที่ผู้เรียนควรจะได้เรียนรู้ กำหนดโครงสร้างของประโยคและคำศัพท์ที่นักเรียนจะได้ฟังเพื่อให้เหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียน

ขั้นที่ 2 เน้นความสนใจของผู้เรียน ผู้เรียนควรได้รับการกระตุ้นให้สนใจในสิ่งที่ได้รับฟัง เพื่อเป็นการเตรียมตัวก่อนที่จะรับฟังสิ่งที่จะสอนหรือมีแบบฝึกหัดก่อนการฟัง อาทิ การตอบคำถามหรือการวาดภาพ

ขั้นที่ 3 การฟังและการทำแบบฝึกหัดประกอบ ในขั้นนี้ผู้เรียนจะได้รับฟังบทเรียนการฟังในระดับความเร็วปกติ และทำแบบฝึกหัดประกอบ ผู้เรียนจะฟังก็ครั้งก็ได้ขึ้นอยู่กับความสามารถที่จะตอบคำถามได้

ขั้นที่ 4 การตรวจสอบความเข้าใจ ได้แก่การตรวจคำตอบของแบบฝึกหัด เพื่อให้ผู้เรียนได้รับรู้ความสามารถของตนและแก้ไขข้อผิดพลาดที่เกิดจากการฟัง

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (ม.ป.ป. : 24) ได้เสนอแนวทางการสอนทักษะฟังไว้ดังนี้

1. การฟังคำเดี่ยว ฟังวลีและฟังประโยค ซึ่งอาจทำได้โดยแสดงออกในลักษณะต่างๆกัน เช่นปฏิบัติตามคำสั่ง วาดรูป เล่นเกม บอกทิศทางตามแผนที่ ทั้งนี้อาจให้สังเกตการเน้นเสียงหนักเบาในคำ และระดับเสียงสูงต่ำในประโยค
2. การฟังโดยพยายามเชื่อมโยงคำต่างๆที่ได้ยิน เป็นกลุ่มที่มีความหมายเพื่อให้จำง่าย เช่น พยายามสร้างจินตนาการจากคำเป็นภาพ ซึ่งจะเป็นภาพที่สวยงามหรือเป็นภาพตลกก็ได้ เพื่อให้จำสิ่งที่ฟังได้นานขึ้นและเกิดความสนใจที่จะฟังต่อไป

3. การฟังเนื้อเรื่องสั้นๆ ซึ่งอาจมีคำศัพท์และโครงสร้างที่รู้จักแล้ว โดยที่ผู้สอนให้สรุปเหตุการณ์ว่าใครทำอะไร ทำแล้วหรือยังไม่ได้ทำ หรือกำลังทำอยู่ หรือสรุปได้ว่าบุคคลในเรื่องมีอาชีพอะไรเป็นต้น

4. การฟังบทสนทนาหรือข้อความต่างๆ ควรเป็นบทสนทนาหรือข้อความที่อยู่ในชีวิตประจำวันและเป็นธรรมชาติ คือมีความเร็วปกติ ผู้พูดมีทั้งหญิงและชายที่ต่างวัยต่างอาชีพ สถานภาพทางสังคมและสำเนียงต่างกันเพื่อให้ผู้เรียนคุ้นเคยกับภาษาที่ใช้อยู่จริง

การสอนฟังนั้นผู้สอนควรเลือกกิจกรรมในการฟังที่เหมาะสมกับผู้เรียนของตน เข้าใจผู้เรียนของตนว่ามีความสามารถในระดับใดและเหมาะสมกับกิจกรรมใด วิธีการใดที่เมื่อเลือกมาสอนแล้วจะทำให้ผู้เรียนของตนพัฒนาความสามารถในด้านการฟัง

เอกสารเกี่ยวกับการพูด

ความหมายของการพูด

การพูดเป็นรูปแบบหนึ่งของการสื่อสารในชีวิตประจำวันและเป็นสิ่งที่จำเป็นในการสื่อสารเพราะการพูดเป็นการแสดงออกเพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจความคิด ความเข้าใจ ของผู้พูดส่วนความหมายของการพูดนั้นมิใช่ให้ความหมายเช่น การพูดมิได้เป็นการออกเสียงคำพูดและการออกเสียงสูงต่ำในประโยคเท่านั้น แต่ในด้านหน้าที่เป็นการทำให้ผู้อื่นเข้าใจในสิ่งที่ตนพูดและถ้าจะให้ดีขึ้นยังมีการเลือกใช้สำนวนภาษาที่ถูกต้องและเป็นที่ยอมรับของเจ้าของภาษาการพูดสื่อสารที่ดีมีลักษณะท่าทางประกอบมีความสำคัญพอ ๆ กับความรู้เกี่ยวกับภาษา (Valette. 1977 : 120) การพูดมิได้เป็นเพียงปฏิสัมพันธ์ทางภาษาเท่านั้น ผู้พูดต้องมีการแลกเปลี่ยนความหมายของภาษาทางด้านสังคมด้วยคือ ต้องใช้ภาษาตามกฎของสังคมนั้น ๆ ใช้ถ้อยคำ น้ำเสียงรวมทั้งกริยาอาการถูกต้องตามจรรยาบรรณ ประเพณีของสังคมเพื่อถ่ายทอดความคิดความรู้สึก และเกิดการตอบสนอง (สวนิต ยมาภัย. 2535 : 1) ระหว่างผู้พูดและผู้ฟังเพราะการพูดเป็นรูปแบบพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ผู้ร่วมสนทนาแต่ละคนต้องสามารถตีความในสิ่งที่ได้ฟัง ซึ่งไม่สามารถทำนายได้ล่วงหน้าว่ามีรูปแบบภาษาใด และมีความหมายแบบใดรวมถึงการโต้ตอบด้วยภาษาที่ทำให้เกิดประโยชน์และสะท้อนความตั้งใจในการปฏิสัมพันธ์ (Scott.1981 : 70) ทักษะการพูดจึงจำเป็นทักษะที่สำคัญในชีวิตประจำวันโดยเฉพาะการเรียนภาษาต่างประเทศเพราะผู้พูดได้ยอมฟังผู้อื่นได้เข้าใจ อย่างไรก็ตามทักษะการพูดเป็นทักษะทางภาษาที่ซับซ้อนและต้องเกิดจากการฝึกฝน (สุมิตรรา อังวัฒนกุล. 2537 : 167)

ผู้เรียนที่ฉลาดต้องเริ่มใช้ภาษาที่เรียนให้ได้ตั้งแต่เริ่มแรกด้วยความตั้งใจและให้เป็นธรรมชาติ และตั้งความหวังที่จะพูดภาษานั้นให้ได้ เป็นความผิดพลาดอย่างใหญ่หลวงที่จะพูดภาษานั้น เฉพาะเวลาที่จำเป็น ผู้เรียนภาษาต้องเริ่มใช้ภาษาทันที เมื่อตนเองตัดสินใจที่จะเรียนรู้ภาษานั้น แต่ปัญหาก็คือผู้เรียนภาษาอังกฤษจำนวนมากคิดว่าตนเองควรรอให้ถึงเวลาที่เหมาะสมเสียก่อนซึ่งก็คือเวลาที่ตนเองรู้หลักไวยากรณ์หรือคำศัพท์เป็นอย่างดีแล้วทำให้ผู้เรียนล้มเหลวทุกสิ่งที่คุณเรียนรูมาเนื่องจากไม่มีโอกาสได้ใช้ภาษาดังกล่าว ผู้เรียนควรพยายามพูดแม้ว่าจะพูดผิด ๆ ก็ตาม

ขบวนการที่เกิดขึ้นทำให้มีโอกาสปรับปรุงการสื่อสารให้คล่องและถูกต้องการพูดเป็นการแสดงออกซึ่งความเข้าใจในการรับสาร และแสดงออกอย่างถูกต้องในทางภาษา กิริยา ท่าทางวัฒนธรรมของสังคมนั้น การพูดนั้นต้องฝึกฝนจึงจะใช้ภาษาได้ถูกต้องเหมาะสมทั้งภาษาของตนและภาษาต่างประเทศ

องค์ประกอบของการพูด

การพูดเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ในการสื่อความหมายนั้นจะต้องประกอบด้วยองค์ประกอบที่สำคัญ คือ (สุภาวดี แสงพลสิทธิ์; คณะ .2526 : 9-10; และนันทา ขุนภักดี. 2529 : 2-4)

1. ผู้พูด คือ ผู้ที่กล่าวคำพูดออกไป ซึ่งในแต่ละครั้งต้องมีจุดประสงค์ในการสื่อสาร (ชูเกียรติ จารัตน์. 2535 : 27) สามารถถ่ายทอดความรู้สึก ข้อเท็จจริง ทศนคติตลอดจนความคิดเห็นของตนเองไปสู่ผู้ฟัง โดยการใช้เสียง กิริยา ท่าทาง และบุคลิกภาพของตนอย่างมีประสิทธิภาพ ผู้พูดที่ดีนั้นต้องมีความรู้จริงในเรื่องที่พูด ถ่ายทอดสาระของเรื่องให้ผู้ฟังเข้าใจได้อย่างชัดเจน ตลอดจนสามารถตอบหรือแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าได้อย่างเหมาะสม อีกทั้งยังมีจรรยาบรรณ และคุณธรรมในการพูด มีเจตนาดีต่อผู้ฟัง เช่น สร้างบรรยากาศการพูดที่เป็นกันเองกับผู้ฟัง หรือมีเรื่องพูดเป็นธรรมชาติคล้ายการคุยกัน มีการเสนอเรื่องราวหรือแนวความคิดที่มีเหตุผลอย่างเป็นระบบ โดยอาศัยองค์ประกอบ 3 ประการ คือ ข้อเท็จจริง หลักฐานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องและกระบวนการในการพิจารณาหาเหตุ ความหมายได้กระจ่าง รวมทั้งจัดเนื้อเรื่องให้ตรงกับความคิดหมายหรือความต้องการของผู้ฟัง

2. สาร หรือ เนื้อเรื่องที่จะพูด เป็นสิ่งสำคัญยิ่งในการพูดทุกครั้ง ผู้พูดที่มีความสามารถจะต้องเลือกพูดในสิ่งที่ตนถนัด เพราะมีความรู้ในเรื่องนั้นจริง ๆ และก่อนพูดจะต้องมีการเตรียมเรื่องให้พร้อม มีคำนำ เนื้อเรื่อง และบทสรุป จะทำให้ผู้ฟังเข้าใจดีขึ้น สารที่ดีควมมีลักษณะดังนี้ คือ มีการใช้ภาษาที่มีความหมายตรงกัน ไม่ใช้ถ้อยคำที่มีหลายความหมาย มีความถูกต้องตามข้อเท็จจริง มีตัวอย่างหรือหลักฐานสนับสนุนอย่างเหมาะสม ชัดเจนตลอดเรื่อง ไม่สับสน ก้าวร้าว วกวน ออกนอกเรื่อง มีการใช้ภาษาได้เหมาะสมกับเวลา โอกาส สถานที่และกลุ่มผู้ฟัง มีลักษณะสร้างสรรค์ ให้แนวคิดแปลกใหม่ที่น่าสนใจและเป็นประโยชน์ มีความสัมพันธ์กันประจวบเหมาะในแต่ละตอน และมีความสั้นยาวพอเหมาะกับเวลาและจุดประสงค์ที่ตั้งไว้

3. สื่อหรือเครื่องมือที่ใช้พูด หมายถึง สิ่งที่จะช่วยให้การถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดหรือความต้องการของผู้พูดไปยังผู้ฟังเป็นไปอย่างสะดวก รวดเร็ว ได้แก่ น้ำเสียง การแสดงสีหน้า แววตา กิริยามารยาทและท่าทางของผู้พูด รวมไปถึงโสตทัศนูปกรณ์ ต่างๆ เช่น รูปภาพ ของจริง หรือเครื่องเสียง สื่อหรือเครื่องมือที่ใช้พูดอาจแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ สื่อธรรมชาติ ได้แก่ อากาศ คลื่นเสียง และแสงสว่าง สื่อที่มนุษย์สร้างขึ้น ได้แก่ ไมโครโฟน วิทยุกระจายเสียง และวิทยุโทรทัศน์ เป็นต้น สื่อหรือเครื่องมือที่ใช้พูดที่ดีควมมีลักษณะดังนี้ คือ อยู่ในสภาพพร้อมที่จะนำสารไปสู่ผู้ฟังอย่างมีประสิทธิภาพเสมอ ไม่มีสิ่งต่างๆ รบกวน เช่น เสียงจากบริเวณใกล้เคียง

4. ผู้ฟัง หมายถึง ผู้ได้ยินหรือได้ฟังสารจากผู้พูดแล้วมีการแสดงออกตอบโต้ซึ่งกันและกันสอดคล้องกับเรื่องที่กำลังพูดอยู่ ผู้พูดจะประสบผลสำเร็จได้ดี ถ้ารู้จักผู้ฟังว่าเป็นใคร อายุ เพศ การศึกษา และสถานการณ์ทางสังคมเป็นอย่างไร เพราะสิ่งเหล่านี้เมื่อต่างกัน จะทำให้ผู้ฟังเข้าใจและต้องการในสิ่งต่าง ๆ กันอีกด้วย ผู้ฟังที่ดีควรมีลักษณะดังนี้ คือ มีประสาทหูไว สามารถรับฟังถ้อยคำต่าง ๆ ได้อย่างรวดเร็ว ถูกต้องและรู้เรื่อง มีสมาธिमั่นคง ทนต่อเสียงรบกวนได้ มีความรู้ในเรื่องที่กำลังฟังอยู่บ้าง ช่วยให้สามารถติดตามเรื่องและเข้าใจเรื่องได้ดี มีความรู้เกี่ยวกับการใช้ถ้อยคำมากพอสมควร ทำให้เข้าใจเรื่องที่กำลังฟังอยู่ดีขึ้น ยอมรับฟังความคิดเห็นในแนวทางที่ตนไม่เห็นด้วย มีความสนใจเรื่องที่กำลังฟัง หาประโยชน์และพิจารณาคุณค่าของความคิดที่แปลกใหม่ ฟังอย่างมีไหวพริบ มีความสนใจผู้พูด เต็มใจที่จะรับความรู้และแลกเปลี่ยนความรู้ด้วยถ้ามีโอกาส สามารถจับใจความสำคัญที่ผู้พูดพูดได้ ควรจดบันทึกไว้เพื่อกลั่นแกล้ง และสามารถนำไปถ่ายทอดแก่ผู้อื่นได้อย่างครบถ้วนและถูกต้อง สามารถตั้งคำถามเพื่อเสริมความเข้าใจให้แจ่มแจ้งยิ่งขึ้น

5. ผลการพูด หมายถึง การกระทำตอบโต้ของผู้ฟังที่แสดงให้ผู้พูดทราบระหว่างพูดหรือเมื่อพูดจบแล้วว่าผลการพูดครั้งนั้นเป็นอย่างไร เป็นต้นว่า ไม่เข้าใจ หรือนำเป้าหมายผลการพูดที่ดีควรมีลักษณะดังนี้ คือ มีความตรงไปตรงมา ปราศจากอคติ มีเจตนาไปในทางสร้างสรรค์ ไม่คิดทำลายกัน

6. ประสพการณ์ร่วม หมายถึง ความชัดเจนที่เกิดจากการกระทำหรือได้พบเห็นมาทั้งผู้พูดและผู้ฟัง เช่น พื้นฐานด้านความรู้ ความคิด ความรู้สึก ความเชื่อ ทศนคติ และค่านิยม เป็นต้น ถ้าผู้พูดหรือผู้ฟังมีประสพการณ์ร่วมที่คล้ายคลึงกัน หรืออยู่ในสิ่งแวดล้อมเดียวกันจะทำให้เข้าใจตรงกัน และง่ายขึ้น ประสพการณ์ร่วมจึงเป็นสิ่งที่จำเป็น สิ่งสำคัญซึ่งเป็นประโยชน์ต่อการพูดอย่างยิ่ง ช่วยให้เกิดสัมฤทธิ์ผลตามเจตนารมณ์ของผู้พูดอย่างแท้จริง

สรุปได้ว่า องค์ประกอบของการพูดนั้น จะต้องประกอบไปด้วยผู้พูด สาร เครื่องมือ ผู้ฟัง ผลของการพูด ประสพการณ์ร่วม สิ่งต่าง ๆ แบบนี้จะต้องมีคุณภาพจึงจะทำให้การพูดนั้นสัมฤทธิ์ผล เกิดความเข้าใจตรงกันระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง ผู้ฟังสามารถตีความหรือนำไปถ่ายทอดแก่ผู้อื่นได้อย่างถูกต้อง

สภาพปัจจุบันและปัญหาในการสอนพูดภาษาอังกฤษ

เฉลิมพล ดาเวียง (2540 : 55) ได้สรุปปัญหาในการสอนพูดภาษาอังกฤษในปัจจุบันไว้ว่า นับตั้งแต่ภาษาอังกฤษได้แพร่หลายเข้ามาสู่เมืองไทยจนปัจจุบัน คนไทยเป็นจำนวนมากประสบปัญหาเดียวกันมาตลอด คือการเรียนภาษาอังกฤษมาหลายปีนับตั้งแต่อนุบาล จนถึงมหาวิทยาลัย แต่ก็ยังไม่สามารถพูดหรือสนทนากับชาวต่างประเทศได้อย่างคล่องแคล่วทั้งที่คร่ำเคร่งเรียนภาษาอังกฤษกันมาอย่างหนัก ตั้งแต่การอ่าน การเขียน การท่องจำแบบนกแก้ว นกขุนทอง เด็กไทยในอดีตจะรู้ไวยากรณ์อย่างดี รู้จักการสร้างประโยค รู้กฎภาษาอังกฤษอยู่ในขั้นดีมากแต่ก็ไม่สามารถสื่อสารกับชาวต่างประเทศให้เข้าใจได้ หรือไม่บางทีก็ต้องใช้ภาษามือหรือท่าทางประกอบด้วย จนเมื่อมาแล้วเมื่ออีก เข้าตำรา “ความรู้ท่วมหัว เอาตัวไม่รอด” แม้ในปัจจุบันสภาพ

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยจะเปลี่ยนไปจากเดิมในอดีตมากเด็กไทยสนุกกับการเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้น เนื่องจากมีกิจกรรมการเรียนการสอนแบบใหม่ที่น่าสนใจ มีเกม เพลง อุปกรณ์การเรียนการสอนที่ทันสมัย จูงใจให้นักเรียนรักเรียน มีวิธีการสอนที่ใช้การสื่อสาร ซึ่งเน้นการสนทนา ตามสถานการณ์เป็นหลัก เพื่อให้นักเรียนเคยชินกับคำศัพท์ รูปประโยค เกิดการเรียนรู้ และสามารถนำไปใช้ในสถานการณ์ต่างๆ ได้อย่างถูกต้อง แม้กระนั้นก็ตามเด็กไทยรุ่นใหม่ก็ยังคงไม่สามารถนำภาษาอังกฤษไปใช้ตามสถานการณ์ในความเป็นจริงได้ สาเหตุ คือ ขาดความต่อเนื่อง เพราะเมื่อนักเรียนได้รับการฝึกรูปประโยค ในสถานการณ์ที่โรงเรียนแล้ว พอกลับถึงบ้านก็ไม่มีโอกาสได้ใช้อีก เพราะในครอบครัวไม่มีใครพูดภาษาอังกฤษด้วย เมื่อไม่มีโอกาสใช้ในชีวิตประจำวัน การที่จะให้เด็กนักเรียนไทยพูดภาษาอังกฤษได้อย่างคล่องแคล่ว ไม่ต้องนึกคิดเป็นภาษาไทยก่อนในสถาน การณ์ที่ต้องใช้จริง ๆ คงเป็นไปได้ยาก ซึ่งแตกต่างจากเด็กในประเทศที่เขาใช้ภาษาแม่และภาษา อังกฤษควบคู่กันไปในชีวิตประจำวัน มีภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองและเป็นภาษาราชการด้วย เช่น มาเลเซีย สิงคโปร์ ฮองกง ฟิลิปปินส์ เด็กนักเรียนในประเทศเหล่านี้แม้จะไม่ได้เรียนภาษาอังกฤษแบบ Communication Approach ที่โรงเรียนก็ตาม แต่เขาก็สามารถพูดภาษาอังกฤษได้อย่างคล่องแคล่ว กลมกลืนเป็นธรรมชาติเหมือนเช่นเป็นภาษาของตน เพราะเกิดความเคยชินที่มีภาษาอังกฤษเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตประจำวันนั่นเอง

องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการสอนพูดภาษาอังกฤษ

1. สภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบัน

ในปัจจุบันแม้ว่าประเทศไทยจะเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีมากขึ้นสภาพสังคมเศรษฐกิจเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว มีนักลงทุนต่างชาติมาประกอบธุรกิจในประเทศไทยอย่างมากมาย ภาษาอังกฤษจึงเข้ามามีบทบาทในการติดต่อสื่อสาร เพื่อสร้างคุณประโยชน์ต่อประเทศชาติอย่างมากมายมหาศาล อย่างไรก็ตามโรงเรียนและสถาบันการศึกษาในประเทศไทยก็ยังคงสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ เพราะประเทศไทยมีเพียงภาษาไทยเป็นภาษาแม่และภาษาราชการเท่านั้น จุดประสงค์การสอนภาษาอังกฤษก็เหมือนกับการสอนภาษาต่างประเทศภาษาอื่นๆทั่วไป จะแตกต่างกันก็เพียงแต่ว่า ภาษาอังกฤษมีโอกาสดูได้ใช้มากกว่าภาษาอื่นๆเท่านั้น เมื่อเป็นเช่นนี้การเรียนการสอนจึงมิได้เน้นให้นักเรียนนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน จึงทำให้นักเรียนเกิดความเคยชิน หรืออาจจะมีความเคยชินแต่ยังน้อย จึงไม่เพียงพอต่อการที่จะทำให้ทุกคนพูดภาษาอังกฤษได้อย่างคล่องแคล่วเป็นธรรมชาติ ฉะนั้นครูจึงต้องทำความเข้าใจกับสภาพความเป็นจริงในปัจจุบัน แล้วแสวงหาหนทางที่จะทำให้นักเรียนเกิดความเคยชินกับภาษาอังกฤษตั้งแต่เขาเริ่มเรียนในระดับต้นๆ ซึ่งในเบื้องต้นนั้นอาจจะไม่ต้องคาดหวังถึงขนาดให้เขาพูด “พูดได้” เพียงแต่ให้พวกเขา “ได้พูด” ก็คงจะพอ

2. ผู้สอน

2.1 ผู้สอนจำนวนไม่น้อยในเมืองไทยที่ยึดอาชีพครู เพราะไม่รู้ว่าจะประกอบอาชีพอะไร ทำให้ขาดลักษณะความเป็นครูที่ดี และความรักเด็กหรือนักเรียน เมื่อต้องมาสอน

ภาษาอังกฤษที่มีใช้ภาษาแม่ของตนและพบกับอุปสรรคปัญหา ก็จะเกิดความท้อถอย ไม่พากเพียร บากบั่นในการแก้ปัญหาเท่าที่ควร หรือครูบางคนอาจจะสามารถสอนได้ดี แต่สอนเพราะความจำเป็น หรือสอนตามหน้าที่ มิได้เกิดจากความรู้สึกนึกคิดที่เป็นครูอย่างแท้จริง ก็จะทำให้เกิดผลกระทบต่อ ผู้เรียนเช่นกัน

2.2 คุณภาพของผู้สอนปัจจุบันประเทศไทยยังประสบภาวะขาดแคลนครูสอน ภาษา อังกฤษ โดยเฉพาะโรงเรียนในต่างจังหวัด หรือชนบทที่ห่างไกล หลายแห่งที่ครูคนเดียว สอนหลายวิชา หรือบางแห่งครูคนเดียวสอนทุกวิชา ซึ่งในภาวะสภาพการณ์เช่นนี้ คงไม่ต้องกล่าวถึง ผลกระทบที่เกิดขึ้นกับผู้เรียน การที่จะให้เด็กนักเรียนพูดภาษาอังกฤษได้อย่างคล่องแคล่วคงเป็นไปได้ค่อนข้างยาก ในกรุงเทพมหานครหรือจังหวัดที่เจริญมากแล้ว แม้ว่าจะมีครูเพียงพอแต่ก็ยังประสบ กับภาวะขาดแคลนคุณภาพ มาตรฐานครูภาษาอังกฤษเป็นปัญหาที่พบอยู่ในโรงเรียนทั่วไป ยังมีครู สอนภาษาอังกฤษอยู่อีกมากที่ขาดความเชี่ยวชาญแม่นยำด้านไวยากรณ์ การออกเสียงและคำศัพท์ ต่างๆ ตลอดจนขาดความรู้ในเรื่องการใช้ภาษาอังกฤษอย่างถูกต้องตามมารยาท และที่สำคัญก็คือ ขาดความรู้ในเรื่องวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ซึ่งก็เป็นธรรมดา เพราะภาษาอังกฤษมิใช่ภาษา ประจำชาติ แต่อย่างไรก็ตามไม่มีอะไรยากเกินไป ถ้าผู้สอนมีสำนึกของความเป็นครู มีความตั้งใจจริง กระตือรือร้นที่จะศึกษาหาความรู้ในด้านไวยากรณ์ การใช้ภาษา คำศัพท์ ส่วนการออกเสียงและลีลาการพูดนั้นก็อาจจะฝึกฝน สังสมประสบการณ์จนเกิดความเคยชิน หรือเป็นนิสัยขึ้นมาจนสามารถนำไปใช้สอนพูดภาษาอังกฤษได้อย่างประสบผลสำเร็จ

3. ผู้เรียน

การที่ครูสอนภาษาอังกฤษฝึกให้เด็กนักเรียนออกเสียงประโยคที่ยาวๆหรือให้อ่านซ้ำซากหลายเที่ยว โดยไม่เปลี่ยนกิจกรรมเลยเป็นเวลานาน เด็กจะเกิดความเบื่อหน่าย และไม่ ยอยากจะพูดภาษาอังกฤษ ปัญหา คือ การฝึกพูดอาจไม่สัมพันธ์กับการฟัง เมื่อฟังไม่ปะติดปะต่อ เพราะครูพูดยาวเกินไป เด็กพูดโต้ตอบไม่ได้ ฉะนั้นครูผู้สอนควรทำความเข้าใจกับธรรมชาติของเด็ก เลือกวิธีการหรือกิจกรรมฝึกพูดให้เหมาะกับวัย จะทำให้เด็กสนุกกับการเรียนภาษาอังกฤษ และ ยอยากจะพูดภาษาอังกฤษ

4. วิธีสอน

ดังที่กล่าวมาแล้วว่าครูจะต้องคัดเลือกกิจกรรมและหาวิธีสอนที่เหมาะสมกับเด็ก เพื่อจะไม่ให้เขาเบื่อหน่ายการฝึกพูดภาษาอังกฤษนับว่าผู้เรียนในสมัยนี้โชคดีอย่างมหาศาลที่ได้ เรียนภาษา อังกฤษด้วยวิธีการสมัยใหม่ มีเกม เพลง กิจกรรมที่น่าสนใจ ด้วยอุปกรณ์การเรียนการสอนอันทันสมัยมากมายแม้กระนั้นก็ตามเด็กไทยรุ่นใหม่ก็ยังคงไม่สามารถนำภาษาอังกฤษไปใช้ตาม สถานการณ์ในสภาพความเป็นจริงได้ ฉะนั้นครูจึงจำเป็นต้องเข้ามามีบทบาทในการค้นหาวิธีการ และคำตอบว่าจะทำอย่างไร จะสอนอย่างไรให้เด็กเคยชินกับภาษาอังกฤษ และกล้าแสดงออก พูด ภาษาอังกฤษได้อย่างไม่เคอะเขิน

5. สภาพแวดล้อม

สภาพแวดล้อมนับเป็นองค์ประกอบสำคัญที่มีอิทธิพลต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษอย่างยิ่ง ไม่ว่าจะเป็นบ้านหรือที่โรงเรียน ล้วนส่งผลในการส่งเสริมประสบการณ์และสร้างความเคยชิน ให้แก่เด็กในการพูดภาษาอังกฤษ สังคมไทยมิได้ใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน เมื่อเด็กฝึกพูดภาษาอังกฤษที่ชั้นเรียนแล้วพอลกลับถึงบ้านก็ไม่ได้ใช้อีก นอกจากบางครอบครัวเท่านั้นที่พ่อแม่ผู้ปกครอง เห็นความสำคัญของการปลูกฝังความเคยชิน ก็จะพยายามสร้างบรรยากาศให้ลูกได้ฟังและพูดภาษาอังกฤษ หรือพ่อแม่บางท่านที่มีความสามารถก็จะพูดภาษาอังกฤษกับลูกด้วย ถ้อยคำและประโยคง่ายๆ เพื่อให้เขาได้โต้ตอบ แต่จะมีสักกี่ครอบครัวที่ทำเช่นนี้ได้ เพราะมิใช่สิ่งง่ายที่จะให้คนไทยพูดภาษาอื่นที่มีใช้ภาษาไทยกับคนไทยด้วยกัน โดยไม่เคอะเขิน ซึ่งแตกต่างจากคนมาเลเซีย สิงคโปร์ ฮองกงหรือฟิลิปปินส์ ที่สามารถพูดภาษาอังกฤษซึ่งมิใช่ภาษาแม่กับคนชาติเดียวกัน ได้อย่างเป็นธรรมชาติ คิดเป็นภาษาอังกฤษแล้วพูดเป็นภาษาอังกฤษออกมาได้เหมือนเช่นเป็นภาษาแม่ของตนเองฉะนั้นครูผู้สอนภาษาอังกฤษพึงยอมรับและทำความเข้าใจกับสภาพความเป็นจริงในปัจจุบัน แล้วจึงพยายามสร้างบรรยากาศที่เอื้ออำนวยให้นักเรียนได้มีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ขณะเดียวกันก็พร้อมที่จะให้คำแนะนำแก่ผู้ปกครองในการจัดกิจกรรมเพื่อสร้างบรรยากาศขึ้นที่บ้าน เพื่อฝึกเด็กให้พูดภาษาอังกฤษ เพื่อประสานความต่อเนื่องระหว่างบ้านกับโรงเรียน และที่สำคัญที่สุด คือ ตัวครูเองจะต้องเป็นตัวอย่างที่ดีของการสร้างบรรยากาศในชั้นเรียน สละความเคอะเขินแล้วสร้างความกล้าพยายามใช้ภาษาอังกฤษกับนักเรียนในชั่วโมงเรียนภาษาให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ หลีกเลี่ยงการใช้ภาษาไทยที่ไม่จำเป็น เพราะชั่วโมงเรียนภาษาอังกฤษนับว่าเป็นโอกาสทองของแต่ละวันอย่างที่สุดแล้ว ที่จะฝึกให้เด็กไทยเคยชินกับภาษาอังกฤษแล้วเติบโตขึ้น สามารถนำภาษาอังกฤษไปใช้ตามสถานการณ์ในสภาพความเป็นจริงได้ “จงสร้างบรรยากาศให้เขาได้พูด...และเขาก็จะพูดได้ในที่สุด”

จะเห็นได้ว่าการสอนพูดภาษาอังกฤษให้ได้ผลนั้นขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายๆอย่างด้วยกัน เช่น สภาพการเรียนการสอนที่ไม่ได้เน้นให้นักเรียนได้นำไปใช้ในชีวิตประจำวัน จึงทำให้เด็กไม่เกิดความเคยชินในการใช้ภาษา ในส่วนของครูผู้สอนก็ยังประสบกับภาวะการขาดแคลนคุณภาพ ขาดความรู้ต่างๆในเรื่องของภาษาอังกฤษ และขาดการเอาใจใส่ฝึกฝนหาความรู้ ทำให้ผู้เรียนเบื่อหน่ายในกิจกรรมการสอนที่ไม่สนุกสนานชวนติดตามและไม่เหมาะสมกับวัย วิธีสอนอุปกรณ์ที่ไม่ทันสมัย และสุดท้ายคือ สภาพแวดล้อมที่ประเทศไทยไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ในการสื่อสาร ครูจึงต้องเป็นส่วนสำคัญในการสร้างบรรยากาศในห้องเรียนให้เด็กมีโอกาสนำภาษาอังกฤษมากที่สุด เมื่อเติบโตขึ้นจะได้นำภาษาอังกฤษไปใช้ในการศึกษาเล่าเรียนในระดับที่สูงขึ้นไปหรือประกอบอาชีพได้

กิจกรรมในการสอนทักษะพูด

สกอตต์ (scott.1981 : 70) ได้เสนอขั้นตอนการสอนและกิจกรรมไว้ดังนี้

1. ชื่นบอกรัตถุประสงค์ ผู้สอนควรบอกให้ผู้เรียนรู้ถึงสิ่งที่จะเรียน

2. ขั้นเสนอเนื้อหา การเสนอเนื้อหาควรที่จะอยู่ในบริบท ผู้สอนจะต้องให้ผู้เรียนสังเกตลักษณะของภาษา ความหมายของข้อความที่จะพูด ซึ่งจะต้องขึ้นอยู่กับบริบทว่า ผู้พูดเป็นใคร มีความรับผิดชอบกับคู่สนทนาอย่างไร ผู้สนทนาพยายามจะบอกอะไร

3. ขั้นการฝึกและถ่ายโอน กระทำทันทีหลังเสนอเนื้อหาอาจฝึกพูดเป็นคู่หรือพร้อมกันทั้งห้อง ควรให้ผู้ฟังได้ฟังสำนวนภาษาหลายๆแบบและเป็นสำนวนภาษาที่เจ้าของภาษาใช้จริงผู้เรียนควรได้ใช้ภาษาอย่างอิสระใกล้เคียงกับสถานการณ์ที่เป็นจริง

ฟินอก เชียโร และบรัมฟิต (Finocchiaro and Brumfit.1983 : 141) เสนอกิจกรรมในการสอนพูดดังนี้ให้ตอบคำถามซึ่งครูหรือเพื่อเป็นผู้ถาม

1. บอกให้เพื่อนทำตามคำสั่ง
2. ให้นักเรียนถาม หรือตอบคำถามของเพื่อนในชั้นเรียน เกี่ยวกับชั้นเรียนหรือประสบการณ์ต่าง ๆ นอกชั้นเรียน
3. ให้บอกลักษณะวัตถุ สิ่งของต่าง ๆ จากภาพ
4. ให้เล่าประสบการณ์ต่าง ๆ โดยครูอาจให้คำสำคัญต่าง ๆ
5. ให้รายงานเรื่องราวต่าง ๆ ตามหัวข้อที่กำหนดให้
6. จัดสถานการณ์ต่าง ๆ ให้นักเรียนได้ใช้บทสนทนาต่าง ๆ กันไป
7. ให้เล่นเกมต่าง ๆ ทางภาษา
8. ให้โต้วาที อภิปราย แสดงความคิดเห็นในหัวข้อต่าง ๆ
9. ให้ฝึกการสนทนาทางโทรศัพท์
10. ให้อ่านหนังสือพิมพ์ไทย แล้วรายงานเป็นภาษาอังกฤษ
11. ให้แสดงบทบาทสมมุติ

นอกจากนักเรียนได้ฝึกฝนการพูดจากแนวทางเหล่านี้แล้ว หากจะให้พัฒนาได้ดียิ่งขึ้นไปก็ต้องฝึกฝนอยู่บ่อย จึงจะสามารถพูดได้ดี

เบอร์น (Byrne.1976 : 22-29) ได้เสนอขั้นตอนในการสอนทักษะพูดเป็น 3 ขั้น คือ

1. ขั้นการให้ความรู้ (The Presentation Stage) ในขั้นนี้ครูเป็นผู้เลือกเนื้อหา มาสอนให้ผู้เรียนเข้าใจและจดจำ สิ่งที่นักเรียนจะต้องเรียนรู้ขั้นนี้ คือ โครงสร้างของภาษา ศัพท์ การสื่อความหมายเพื่อแสดงจุดมุ่งหมายทางสังคมของผู้พูด ซึ่งควรใช้บทสนทนาในการสอน เพราะการใช้บทสนทนาทำให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในบทเรียนที่คล้ายคลึงกับสถานการณ์จริง จึงทำให้ผู้เรียนเข้าใจในภาษาและนำไปใช้พูดได้ตามต้องการ

2. ขั้นการฝึกฝน (The Practice Stage) ในขั้นนี้ผู้เรียนจะมีบทบาทมากขึ้น โดยครูจะทำหน้าที่แจกจ่ายงานให้นักเรียนทุกคนได้มีโอกาสฝึกฝนบทเรียน ด้วยการพูดให้มากที่สุด เช่น อาจจัดให้ผู้เรียนทำกิจกรรมกลุ่ม กิจกรรมคู่ หรือกิจกรรมเดี่ยว

3. ขั้นการใช้ภาษาตามความต้องการ (The Production Stage) ในขั้นนี้ครูจะทำหน้าที่เป็นผู้แนะหรือที่ปรึกษา เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้นำความรู้ ความเข้าใจ มาใช้ในการสื่อความหมายอย่างเสรีตามความต้องการของตน เป็นการพิสูจน์ให้ผู้เรียนสามารถนำสิ่งที่เรียนมา

ใช้ในสถานการณ์จริงได้หรือไม่ ข้อผิดพลาดต่าง ๆ ที่เกิดกับผู้เรียน ผู้เรียนมีความกล้าในการใช้ภาษา วิธีที่ใช้คือ การแสดงบทบาทสมมติ

ทักษะคือ ความคล่องแคล่ว ชำนิชำนาญในการกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ทักษะการพูดและการคิดเป็นส่วนประกอบที่สำคัญยิ่งของสมรรถภาพในการพูด มีความสำคัญควบคู่กับเนื้อหาความรู้ของผู้พูด คนที่มีความรู้แต่ขาดทักษะการพูด ไม่สามารถถ่ายทอดให้คนอื่นรู้ได้ ย่อมเกิดปัญหา ทักษะการพูดประกอบด้วยทักษะต่าง ๆ ดังนี้ (สวนิต ยมภักย์. 2535 : 33-34)

1. การเลือกใช้ถ้อยคำเพื่อให้แทนความคิดที่ผู้พูดต้องแสดงออก ให้ผู้ฟังรับรู้ได้อย่างแจ่มชัด
2. การเรียงลำดับถ้อยคำให้ถูกต้องตามระเบียบของภาษา เพื่อให้การสื่อสารเป็นที่เข้าใจ ไม่เกิดความกำกวมหรืองุนงงแก่ผู้ฟัง
3. การออกเสียงเหล่านั้นให้ถูกต้องตามความนิยม และมาตรฐานของภาษา
4. การใช้น้ำเสียงให้สื่อความหมายได้ตรงตามเจตนาของผู้พูด
5. การใช้ท่ากิริยาท่าทางประกอบการพูดอย่างเหมาะสม ช่วยในการสื่อความหมายให้ตรงตามจุดประสงค์ของผู้พูด
6. การสังเกตท่ากิริยาท่าทางของผู้ฟังทำให้รู้ได้ว่า ในขณะที่กำลังฟังอยู่ ผู้ฟังมีความรู้สึกและความต้องการอย่างไร เพื่อจะได้ตัดแปลงเนื้อหา และวิธีการพูดให้เหมาะสมกับปฏิกิริยาของผู้ฟังกิจกรรมในการสอนทักษะพูดที่นักการศึกษาหลายๆท่านได้กล่าวไว้นั้น จะต้องมีส่วนของการฝึกพูด เพื่อให้เกิดทักษะในการพูด มีความคล่องแคล่ว สามารถถ่ายทอดให้ผู้อื่นเข้าใจได้ รู้จักใช้ภาษาในสถานการณ์ต่างๆได้ถูกต้อง ออกเสียงได้ถูกต้องตามมาตรฐานของภาษา มีความกล้าในการใช้ภาษา ครูจะจัดกิจกรรมให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกพูดมากที่สุด

ความสามารถในการพูด

แฮริส (Harris.1969 : 81-82) กล่าวว่า ความสามารถในการพูด หมายถึง ความสามารถในการนำองค์ประกอบต่างๆ มาใช้ในกระบวนการพูด เช่น เสียง ไวยากรณ์ คำศัพท์ ความคล่องแคล่ว ความเข้าใจ

ซึ่งบางส่วนคล้ายกับคำกล่าวของบาร์ทซ์ (Bartz. 1979 : 18-22) ว่า ความสามารถในการพูด ประกอบด้วยสิ่งต่างๆดังนี้

1. ความคล่องแคล่ว หมายถึง ความราบรื่นและความต่อเนื่องตลอดจนความเป็นธรรมชาติในการพูด
2. ความเข้าใจ หมายถึง ความสามารถที่จะพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ
3. ปริมาณข้อมูลที่สามารถสื่อสารได้ หมายถึง ปริมาณของข้อความหรือข้อมูลที่สามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจ
4. คุณภาพในการสื่อสาร หมายถึง ความถูกต้องทางภาษาของข้อความที่พูด

5. ความพยายามในการสื่อสาร หมายถึง ความพยายามที่จะทำให้ผู้ฟังเข้าใจในสิ่งที่ตนพูด โดยใช้คำพูดหรือท่าทางเพื่อสื่อสาร

บุคคลที่มีความสามารถด้านการพูดนั้น จึงเป็นบุคคลที่มีความสามารถในการสื่อสาร เพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจและสามารถรับสารนั้นได้อย่างถูกต้อง และผู้ฟังนั้นสามารถโต้ตอบ หรือ ถ้อยทออด ได้ตรงตามจุดประสงค์ของผู้พูด

ระดับความสามารถในการพูด

สถาบันบริการการสอบสัมภาษณ์ด้านต่างประเทศ (The Foreign Institute Oral Interview) ได้จัดระดับความสามารถในการพูดไว้ 5 ระดับ ตามแบบของอลเลอร์ (Oller. 1979 : 320-321) คือ

ระดับที่ 1 ความสามารถในการพูดระดับต้น ผู้พูดสามารถเข้าใจคำถามและประโยคบอกเล่าง่ายๆ โดยถามและตอบได้ด้วยความรู้ทางภาษาที่จำกัด

ระดับที่ 2 ความสามารถในการพูดระดับใช้งานได้ในวงจำกัด ผู้พูดสามารถพูดในสถานการณ์พื้นฐานของสังคมได้ เช่น การแนะนำตัว และสนทนาในเรื่องง่ายๆ ที่มีได้เตรียมตัวมาก่อน เช่น เรื่องราวต่างๆ ที่เกี่ยวกับครอบครัวและตนเอง

ระดับที่ 3 ความสามารถในการพูดระดับมีอาชีพขั้นต้น ผู้พูดสามารถสนทนาเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ ด้านอาชีพและสังคมได้ รวมทั้งเรื่องที่ต้องใช้ความรู้เฉพาะบางเรื่อง

ระดับที่ 4 ความสามารถในการพูดระดับมีอาชีพ ผู้พูดสามารถพูดได้อย่างคล่องแคล่วและถูกต้องในการสนทนาทุกระดับ โดยมีข้อบกพร่องด้านการออกเสียงและไวยากรณ์น้อยมาก และสามารถโต้ตอบอย่างเหมาะสมในทุกเรื่องแม้แต่ในสถานการณ์ที่ไม่คุ้นเคย

ระดับที่ 5 ความสามารถในการพูดระดับเจ้าของภาษา ผู้พูดสามารถพูดได้เท่าเทียมกับเจ้าของภาษาผู้ได้รับการศึกษาดี รวมทั้งสามารถใช้คำศัพท์ สำนวนพูด และการอ้างอิงทางวัฒนธรรมได้

แวลเล็ทและดิสิก (Valette and Disick. 1972 : 153-158) ได้จัดระดับความสามารถในการพูดเป็น 5 ระดับ ดังนี้

1. ระดับทักษะกลไก นักเรียนสามารถพูดเลียนแบบเสียง ระดับเสียง เสียงเน้นหนัก จังหวะ การหยุดและการออกเสียงเชื่อมระหว่างคำตามแบบเจ้าของภาษาได้ และสามารถท่องจำคำ ประโยค หรือข้อความ บทสนทนาต่างๆ ตลอดจนสามารถออกเสียงข้อความที่เรียนมาแล้วได้ โดยไม่จำเป็นต้องออกเสียงข้อความที่เรียนมาแล้วได้ โดยไม่จำเป็นต้องเข้าใจคำหรือข้อความเหล่านั้น

2. ระดับความรู้ นักเรียนสามารถพูดเกี่ยวกับสิ่งที่เคยเรียนมาแล้ว โดยใช้ศัพท์สำนวน ไวยากรณ์ที่เรียนมาแล้วอย่างเข้าใจความหมาย

3. ระดับถ้อยโอเน นักเรียนสามารถนำกฎไวยากรณ์ที่เรียนมาแล้วสร้างรูปประโยคใหม่ๆ ได้ตามที่ต้องการ สามารถพูดได้ถูกต้อง เหมาะสมตามกาลเทศะ

4. ระดับสื่อสาร นักเรียนสามารถออกความคิด แสดงความต้องการให้ผู้รู้ได้ โดยเน้นความคล่องแคล่ว ความเข้าใจ ความสามารถในการสื่อความมากกว่าความถูกต้องทางไวยากรณ์

5. ระดับวิพากษ์วิจารณ์ นักเรียนสามารถวิเคราะห์เหตุการณ์หรือสถานการณ์ต่างๆ แล้วเลือกใช้คำพูด สำนวน น้ำเสียง ตลอดจนลีลาการพูดที่เหมาะสม

ระดับความสามารถในการพูดภาษาต่างประเทศที่กล่าวมานี้ ตามแบบของอลเลอร์ ควรจะเป็นผู้ที่มีความสามารถในระดับสูง นำไปใช้ในชีวิตประจำวัน ในเชิงธุรกิจหรือการศึกษาในระดับสูง ส่วนระดับความสามารถในการพูดตามแบบของแวลเลทและดิสคินั้น เหมาะสมกับการเรียนการสอนในระดับมัธยมศึกษา เพราะมีการระบุพฤติกรรมที่พึงประสงค์ไว้อย่างชัดเจน ตั้งแต่ในระดับขั้นแรกของความสามารถในการใช้ภาษาจนถึงระดับสุดท้าย จึงง่ายต่อครูผู้สอนในการวัดผลประเมินผล

ข้อควรพิจารณาเกี่ยวกับการสอนทักษะการฟัง-การพูด

เนื่องจากการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันได้เน้นให้สามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้ การฟัง การพูดจึงมีบทบาทสำคัญในการเรียนการสอน การฝึกความเข้าใจในการฟัง มีความสำคัญพอๆกับการฝึกความสามารถในการพูด (Byrne. 1979 : 9) ดังนั้นจึงควรพัฒนาทักษะทั้งสองไปพร้อมๆกัน

การฟัง-การพูดนี้ เป็นการสื่อสารทางวาจาตั้งแต่คนสองคนขึ้นไป ซึ่งต่างมีจุดประสงค์ที่จะสื่อความหมายของตนเอง ผู้ฟังจะต้องตีความสิ่งที่ผู้พูดพูด และสามารถตอบโต้ได้ด้วยภาษาที่ผู้ฟังเข้าใจหรือกล่าวอีกนัยหนึ่ง คือ ตรงกับความตั้งใจจะสื่อความหมายของผู้พูดทักษะการฟัง-การพูด ไม่สามารถแยกจากกันได้ ถึงแม้ว่าบางครั้งเราจะใช้ทักษะฟังเพียงทักษะเดียว เช่น การฟังวิทยุหรือการอภิปรายก็ตาม ทักษะการฟังเป็นทักษะด้านการรับ และทักษะพูดเป็นทักษะด้านการแสดงออก อย่างไรก็ตามผู้ฟังสามารถจะตีความในสิ่งที่ได้ยิน ได้ด้วยการสังเกตการเน้นเสียงหนักเบา ระดับเสียงสูงต่ำในประโยค การแสดงสีหน้าท่าทางได้ ถึงแม้ว่าผู้พูดจะใช้ภาษาที่ไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์หรือใช้ประโยคที่ไม่สมบูรณ์ หรือมีการใช้ความฟุ่มเฟือยทางภาษาในระหว่างที่พูดก็ตาม (Byrne. 1976 : 8)

ดังนั้นผู้สอนจะต้องฝึกให้ผู้เรียนมีความสามารถที่จะเข้าใจประโยคที่ได้ยินเกี่ยวข้องกับประโยคอื่นๆอย่างไร และทำหน้าที่อย่างไรในการสื่อสาร ซึ่งผู้ฟังไม่จำเป็นต้องฟังสิ่งที่ตนได้ยินทั้งหมด เพียงเลือกฟังในสิ่งที่ตรงกับจุดมุ่งหมายในการฟังของตนเท่านั้น นอกจากนี้ยังจะต้องฝึกให้คุ้นเคยกับประโยคที่ไม่สมบูรณ์ เช่น “Look like rain, doesn't it?” “Sure does” “Me too” หรือ “Not now, thanks.” ซึ่งประโยคลักษณะดังกล่าวนี้จะปรากฏอยู่ในบทสนทนาเสมอ

กระบวนการสื่อความหมายระหว่างผู้พูดและผู้ฟังจะต้องผ่านขั้นตอนต่อไปนี้ คือ ผู้ฟังรับข้อมูล แล้วแยกรหัสได้ คือ ต้องระลึกละแวกเสียงระหว่างเสียงและคำ ในการถอดรหัสหรือตีความ หมายข้อมูล ผู้ฟังจะต้องใช้ความจำช่วงสั้นๆ เก็บความที่ได้ฟังแล้ว และมาเชื่อมกับสิ่งที่จะ

รับฟังใหม่ นอกจากนี้ยังจะต้องทำนายหรือคาดหมายว่าจะได้ฟังอะไรต่อและเลือกสนใจกับข้อมูลบางตอนที่ตรงกับสิ่งที่ตนต้องการจะฟัง และทำความเข้าใจกับเรื่องที่ฟังอย่างถูกต้อง

ในด้านการพูด ผู้พูดจะต้องถ่ายทอดความคิด ความรู้สึกออกมาเป็นรหัสของภาษา หรือเป็นคำพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ นอกจากจะใช้การเน้นหนักในคำ ระดับเสียงสูงต่ำในประโยคเพื่อ ความหมายด้วยแล้ว ผู้พูดยังแสดงถึงวัฒนธรรมและสถานภาพของผู้พูดด้วย คือแสดงจุดมุ่งหมายใน การพูดว่า ตนต้องการจะพูดอะไร พูดกับใคร พูดที่ไหน และพูดอย่างไร เป็นต้น ให้ถูกต้องเหมาะสม กับสถานการณ์ นอกจากนี้ผู้พูดยังต้องมีความคล่อง แสดงออกทางความหมายได้เป็นอย่างดี มีความถูกต้องชัดเจน และไม่รีรอที่จะตอบ มิฉะนั้นจะทำให้การพูดหยุดชะงักเพราะผู้ฟังไม่สนใจ และ จะไม่มีความอดทนที่จะฟังอีกต่อไป (Byrne. 1979 : 9) นอกจากนี้สิ่งที่ผู้สอนจะต้องคำนึงถึงเกี่ยวกับ ทักษะการฟัง-การพูด ต่อไปนี้ คือ

1. ผู้เรียนจะต้องมีความรู้ในด้านการออกเสียง การเลือกความหมาย และ กฎไวยากรณ์ของภาษา และสามารถนำสิ่งที่เรียนมาไปใช้ในสถานการณ์จริง กล่าวคือ ผู้เรียนจะต้อง มีทักษะทางภาษา และทักษะทางการสื่อสาร

2. ผู้สอนควรเลือกเนื้อหาที่มีความยากง่ายเหมาะสมกับระดับชั้น แต่ไม่ได้หมายถึง การยึดลำดับความยากง่ายของไวยากรณ์เป็นหลัก ควรเน้นบทสนทนาที่ไม่เป็นทางการ ก่อนบท สนทนาที่เป็นทางการ ควรเป็นตัวอย่างของการใช้ภาษาจริงๆในชีวิตประจำวัน โดยสามารถ ชี้ให้เห็นกฎการพูดได้ คือ รู้ว่าบทสนทนาใครพูดกับใคร พูดเรื่องอะไรพูดที่ไหน พูดอย่างไร ผู้พูดมี จุดประสงค์อย่างไร เช่น บทสนทนาเกี่ยวกับการสัมภาษณ์เข้าเรียนต่อหรือเข้าทำงาน บทสนทนา เกี่ยวกับการซื้อขายสินค้า หรือการโต้ตอบทางโทรศัพท์ เป็นต้น ศัพท์และโครงสร้างที่นำมาใช้ จะต้องอยู่ในบริบทที่มีความหมายทั้งสิ้น คือ มีศัพท์ใหม่ประมาณ 2-3 คำ โครงสร้าง 1-2 โครงสร้าง และมีการใช้รูปย่อของกริยา เช่น can't, won't เป็นต้น ทั้งนี้เนื้อหาต้องตรงกับความสนใจของผู้เรียน เพื่อกระตุ้นให้มีอารมณ์และสนใจที่จะพูดโต้ตอบกันอย่างน้อย 8-10 ประโยค

3. บรรยากาศในการสอนทักษะฟัง-พูด ควรเป็นบรรยากาศที่ไม่เครียด ผู้เรียนมี ความสบายใจและไม่กระดากอายที่จะพูด ถ้าเป็นไปได้ควรจัดห้องเรียนให้เอื้อต่อการร่วมกิจกรรม การฝึกทักษะฟัง-พูดได้เป็นอย่างดี เช่น อาจเปลี่ยนจากห้องเรียนไปที่ใต้ร่มไม้ในบริเวณโรงเรียนเป็น ต้น

ผู้สอนควรส่งเสริมให้ผู้เรียนสนใจยุทธวิธีที่จะพูดให้ผู้อื่นสนใจ คือ รู้จักเริ่มต้นการสนทนา การใช้เวลาคิดในระหว่างการสนทนา การจบการสนทนา และการรู้จักหวัะที่จะหยุดพูดเพื่อฟังผู้อื่น พูด โดยผู้สอนอาจฝึกให้รู้จักใช้คำที่จะดำเนินการสนทนาให้เหมาะสมกับสังคม และวัฒนธรรมของ เจ้าของภาษา เช่น ถ้าเห็นด้วยกับผู้พูดอาจเลือกใช้ประโยค That's true. หรือ That's for sure. That's the way I see it. ใช้ Well,... เพื่อให้มีเวลาคิดในสิ่งที่พูดต่อ ใช้ Excuse me เมื่อจะขอตัวไป ทำอย่างอื่นในระหว่างสนทนากันอยู่ นอกจากนี้ผู้เรียนควรรู้จักเสริมการสนทนาด้วยคำถามอื่นแทน การตอบ Yes, I do. หรือ No, I don't. เพียงอย่างเดียว ทั้งนี้เพื่อมิให้บทสนทนาสะดุดหยุดลงหรือไม่

สมบูรณ์ เช่น ถ้ามีผู้ถามว่า Do you want to go to the movie tonight? แทนที่จะตอบว่า Yes, I do. หรือ No, I don't. แล้วจบการสนทนาควรตอบว่า Sure. What's on? เป็นต้น

จุดประสงค์ของการสอนทักษะการฟัง-การพูด

ในการสอนทักษะการฟัง-การพูดนี้ เน้นการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำภาษา ภาษาอังกฤษที่เรียนมาแล้วมาใช้ในการสื่อสารได้และฝึกความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษของชาวต่างประเทศ โดยที่ผู้เรียนไม่จำเป็นต้องออกเสียงชัดเหมือนชาวต่างประเทศทั้งนี้ในการสนทนาครูมีหน้าที่ช่วยเหลือแนะนำและควรคำนึงว่าผู้พูดสามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจสิ่งที่ตนเองต้องการจะสื่อความหมายหรือไม่ ถ้าผู้ฟังเข้าใจดีก็ถือว่าผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารได้ ถึงแม้ว่าจะพูดผิดไวยากรณ์หรือใช้คำศัพท์ผิดก็ตาม

ตัวอย่างจุดประสงค์ของทักษะการฟัง-การพูดมีดังต่อไปนี้

1. ฟังแล้วปฏิบัติตามคำสั่งและคำชี้แจง
2. ฟังข้อความแล้วจับใจความ
3. ฟังการสนทนาแล้วพูดออกความเห็น พูดต่อหรือถามเกี่ยวกับสิ่งที่สนทนา
4. ฟังแล้วสรุปสิ่งที่ฟัง
5. พูดออกคำสั่งได้ตามที่ต้องการ
6. ตั้งคำถามหรืออธิบายเกี่ยวกับสิ่งที่ได้อ่าน
7. พูดหรืออ่านรายงานให้ผู้อื่นเข้าใจ
8. พูดสนทนาได้ตามความต้องการในชีวิตประจำวัน พร้อมกับแสดงพฤติกรรมที่ไม่ใช้คำพูดได้ถูกต้องเหมาะสม
9. ให้เชิญเพื่อนไปงานเลี้ยงวันเกิด
10. ให้สนทนาเกี่ยวกับการทำงานในระหว่างปิดเทอม
11. ให้แสดงความคิดเห็นและขอความคิดเห็น

วิธีการและการจัดกิจกรรมการสอนการฟัง-การพูด

การสอนทักษะการฟัง-การพูด ควรปฏิบัติไปตามลำดับจากง่ายไปหายาก ดังต่อไปนี้

1. การฟังคำเดี่ยว ฟังวลี ฟังประโยค ซึ่งอาจทำได้โดยให้แสดงออกในลักษณะต่าง ๆ กัน เช่น ปฏิบัติตามคำสั่ง วาดรูป เล่นเกม บอกทิศทางตามแผนที่ ทั้งนี้อาจให้สังเกตการเน้นเสียงหนักเบาในคำ และระดับเสียงสูงต่ำในประโยค
2. การฟังโดยพยายามเชื่อมโยงคำต่าง ๆ ที่ได้ยินเป็นกลุ่มที่มีความหมายเพื่อให้จำง่าย เช่น พยายามสร้างจินตนาการจากคำเป็นภาพ ซึ่งจะเป็นภาพที่สวยงามหรือเป็นภาพตลกก็ได้ เพื่อให้จำสิ่งที่ฟังได้นานขึ้นและเกิดความสนใจที่จะฟังต่อไป
3. การฟังเนื้อเรื่องสั้น ๆ ซึ่งอาจมีคำศัพท์และโครงสร้างที่รู้จักแล้ว โดยที่ผู้สอนให้สรุปเหตุการณ์ว่าใครทำอะไร ทำแล้วหรือยังไม่ได้ทำหรือกำลังทำอยู่ หรือสรุปได้ว่า บุคคลในเรื่องมีอาชีพอะไร

4. การฟังบทสนทนา หรือข้อความต่างๆ ควรเป็นบทสนทนาหรือข้อความที่อยู่ในชีวิตประจำวัน คือมีความเร็วปกติ ผู้พูดมีเพศ วัย อาชีพ สถานภาพทางสังคมและสำเนียงต่างๆ กัน เพื่อให้ผู้เรียนคุ้นเคยกับภาษาที่ใช้จริง

ขั้นตอนในการสอนทักษะการฟัง-การพูด

1. ตั้งจุดประสงค์ ผู้สอนจะต้องตั้งจุดประสงค์ว่า จะให้ผู้เรียนทำอะไร โดยมีจุดประสงค์ปลายทาง และจุดประสงค์นำทาง ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้ คือ

1.1 จุดประสงค์ปลายทาง เป็นข้อกำหนดที่ผู้เรียนจะต้องบรรลุเป้าหมายที่วางไว้ คือ สื่อสารได้ เช่น สามารถสนทนาเกี่ยวกับการซื้อขายสินค้าได้ถูกต้องเหมาะสม

1.2 จุดประสงค์นำทาง เป็นทักษะย่อยที่ผู้เรียนต้องฝึกก่อนจะบรรลุจุดประสงค์ในข้อ 1.1 คือให้รู้ความหมายศัพท์ โครงสร้าง หรือสำนวนใหม่ และความรู้ทางสังคมภาษาศาสตร์ที่มีในบทสนทนานั้น คือเป็นการทำความเข้าใจในบริบท

ตัวอย่างที่จะเป็นลักษณะจุดประสงค์นำทางที่ต้องการในเรื่องศัพท์ คือ ให้สะกดคำบอกความหมายได้ถูกต้อง หรือให้นำไปใช้ได้อย่างถูกต้องเหมาะสม ในเรื่องโครงสร้างหรือสำนวนใหม่ก็เช่นกัน คือให้ตัวอย่าง สรุปกฎเกณฑ์และนำไปใช้ได้ถูกต้องเหมาะสม สำหรับการทำความเข้าใจในบริบท อาจถามคำถามเกี่ยวกับบทสนทนาในลักษณะต่อไปนี้ คือ

1.2.1 ใครเป็นผู้พูดบทสนทนานั้น

1.2.2 ผู้พูดมีลักษณะอย่างไร เช่น ถามเกี่ยวกับวัยและเพศ

1.2.3 ลักษณะที่อาจมองเห็นได้เป็นอย่างไร เช่น บรรยากาศในขณะสนทนา

1.2.4 กิริยาท่าทางที่ผู้พูดใช้เป็นอย่างไร เช่น นั่งหรือยืนอยู่ในลักษณะใด

1.2.5 ผู้พูดมีจุดประสงค์จะสื่อความหมายอย่างไร

1.2.6 ให้แสดงความคิดเห็นหรือเดาความรู้สึกของเพื่อนๆ ในชั้น

(Ward.1981 : 10-12)

2. การดำเนินการสอน เรื่องที่นำมาสอนจะเป็นสิ่งซึ่งปรากฏอยู่ในจุดประสงค์นำทางทั้งสิ้น ผู้สอนจะต้องนำมาสอนโดยใช้สื่อการสอนประเภทต่างๆ เข้าช่วย มีการถามตอบเพื่อชักชวนความเข้าใจในเรื่องที่สอนเป็นลำดับ ถือเป็นการให้ความรู้ ความสามารถทางภาษาศาสตร์ (Linguistic competency) ในขั้นนี้

3. การฝึกฟัง-พูด เป็นขั้นตอนที่เป็นหัวใจของการฝึกทักษะฟัง-พูด เพื่อเป็นการสื่อสาร ทั้งนี้จะต้องตรงกับจุดประสงค์ปลายทางที่กำหนดไว้แล้ว ผู้สอนจะใช้กิจกรรมตลอดจนกลวิธีต่างๆ เช่น ให้ถามตอบเป็นกลุ่มใหญ่ กลุ่มเล็ก หรือเป็นคู่ๆ ตามความเหมาะสมกับเรื่องที่สอนและลักษณะของผู้เรียน ตลอดจนใช้สื่อการสอนประเภทต่างๆ มาช่วยให้น่าสนใจด้วย เป็นการใช้ความสามารถทางการสื่อสาร (Communicative competency)

4. การถ่ายโอน เป็นการจัดกิจกรรมหลังการฝึกการสนทนาตามบทเรียนแล้ว คือ ผู้เรียนมีโอกาสนำบทเรียนนั้นมาพลิกแพลงหรือเปลี่ยนแปลงบทสนทนานั้นเป็นบทสนทนาใหม่ก็ได้

6. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสื่อในชีวิตประจำวัน

สื่อการสอนมีประโยชน์ต่อการเรียนการสอนอย่างมากต่อตัวผู้สอนและผู้เรียน เพราะ สื่อการสอนคือศูนย์รวมความสนใจของนักเรียน ช่วยให้บรรยากาศของการเรียนการสอนสนุกสนาน มีชีวิตชีวา นักเรียนเกิดความกระตือรือร้นที่จะติดตามบทเรียน ครูสามารถใช้สื่อนำเข้าสู่วิธีเรียน สอนเนื้อหา สรุปและทบทวนบทเรียนได้เป็นอย่างดี สื่อการสอนยังช่วยครูประหยัดเวลาและแรงงาน ในการอธิบาย ช่วยนักเรียนให้เข้าใจบทเรียนได้รวดเร็ว ถูกต้อง และจำได้แม่นยำยิ่งขึ้น นักเรียนจะได้รับประสบการณ์เพิ่มขึ้นหลายอย่าง จากการได้เห็น ได้ฟัง ได้สัมผัสได้แสดงออก

คาร์ตัน ดับเบิลยู เอช อีริคสัน (กมลและ นิตยา เวีสุวรรณ. 2540 : 11; อ้างอิงจาก Ericson : 1971.106-111) ได้สรุปว่า สื่อการสอนสามารถช่วยการสอนของครูได้ดังนี้

1. ช่วยให้ครูสามารถจัดประสบการณ์การเรียนรู้ ให้แก่นักเรียนได้มากขึ้น
2. ช่วยให้ครูมีความรู้ ในการจัดแหล่งวิทยาการที่เป็นเนื้อหาที่เหมาะสมแก่การเรียนรู้ ตามจุดมุ่งหมายในการสอน
3. ช่วยควบคุมพฤติกรรม การเรียนรู้ และสนับสนุนการเรียนรู้ของนักเรียน
4. ช่วยในการการจัดกิจกรรม การเรียนรู้ ตามรูปแบบต่างๆอย่างเหมาะสม
5. ช่วยให้ครูสอนได้ตรงตามจุดมุ่งหมายการเรียนการสอน
6. ช่วยในการขยายเนื้อหาที่เรียน ทำให้การสอนง่ายขึ้น
7. ช่วยประหยัดเวลาในการสอนของครู นักเรียนจะมีเวลาในการทำกิจกรรมการเรียนรู้มากขึ้น ปัญหาใหญ่ที่พบในปัจจุบันด้านสื่อการสอน คือ ขาดนักวิชาการที่จะผลิตสื่อการสอนให้ได้ คุณภาพที่ดี การเรียนรู้ด้านเทคนิคศึกษา โดยเฉพาะการผลิต จะต้องอาศัยนักนวัตกรรมช่วยในการ คิด ซึ่งประเทศไทยเรายังขาดนักวิชาการเหล่านี้มาก สิ่งที่เป็นไปได้ที่จะช่วยผลิตสื่อประเภทต่างๆให้ มีประสิทธิภาพสูง ก็คือ การจัดตั้งหน่วยงานการผลิต บริการและควบคุมโดยเฉพาะ มีการวางแผนที่เป็นระบบ ควบคุมประสิทธิภาพของสื่ออยู่เสมอ และติดตามประเมินผลสื่อเหล่านี้ก็จะพัฒนาขึ้น เปลี่ยนแปลงรูปแบบไปในทางที่ดีขึ้น

เนื่องจากเทคโนโลยีทางการศึกษานั้น ได้มีบทบาทต่อการศึกษาในฐานะสื่อการศึกษาหรือ สื่อการสอนดังที่ ชัยยงค์ (2523 : 40) กล่าวว่า เทคโนโลยีมีบทบาทเป็นสื่อกลางในกระบวนการเรียน การสอน โดยถือว่า การเรียนรู้เป็นกระบวนการการสื่อความรู้ เพราะมีผู้ส่งความรู้ คือ ครูเรียกว่า “สาร” และตัวพาความรู้หรือช่องทางและมีผู้รับความรู้ คือ ผู้เรียน สื่อที่ใช้ในการถ่ายทอดความรู้ เรียกว่า “สื่อการศึกษา” หรือ “สื่อการสอน” สิ่งที่จะใช้เป็นสื่อการสอนคือ เทคโนโลยีการศึกษา ซึ่ง ได้แก่ ระบบการนำวัสดุอุปกรณ์และวิธีการ ความสัมพันธ์ของเทคโนโลยีในฐานะสื่อที่จะ

ช่วยให้ครูสามารถถ่ายทอดความรู้ให้แก่ผู้เรียนได้มากที่สุด กล่าวอีกนัยหนึ่ง เทคโนโลยีทางการศึกษาในฐานะสื่อการสอน จะช่วยให้การเปลี่ยนพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และมีความคงทนถาวร

การรับรู้ของผู้เรียนนั้นต้องอาศัยอินทรีย์ทั้ง 5 คือ ลิ่น จมูก สัมผัส หู ตา ผู้เรียนจะรับความรู้จากการลิ้มรสด้วยลิ้น 3 % สูดกลิ่นด้วยจมูก 3 % ลูบคลำสัมผัสและตองด้วยมือ 16 % ฟังด้วยหู 13 % และดูด้วยตา 75 % หากผู้เรียนได้บูรณาการของสัมผัสทั้ง 5 อย่าง ก็จะสามารถรับความรู้ได้เต็มที่ คติไทยบทหนึ่งกล่าวไว้ว่า “ลิบปากกว่าไม่เท่าตาเห็น สิบตาเห็นไม่เท่ามือคลำ” ซึ่งให้เห็นความสำคัญของการเรียนรู้ รู้จากการฟังด้วยหู แล้วต้องดูด้วยตา แล้วลงมือปฏิบัติ

ข้อควรพิจารณาในการเลือกใช้สื่อ

การนำสื่อมาใช้ในการเรียนการสอน ควรคำนึงถึงหลัก 3 ประการดังนี้

1. มีประสิทธิภาพ คือ เมื่อนำมาใช้แล้ว สามารถทำให้ผู้เรียน ได้เรียนรู้ตามวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม ที่กำหนดไว้ในแผนการสอนทุกประการ จึงนับได้ว่าสื่อการสอนนั้นมีประสิทธิภาพ
2. มีประสิทธิผล จำนวนผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมนั้น ถ้าเป็นจำนวนมากก็นับว่าสื่อนั้นมีประสิทธิภาพสูง แต่ถ้าจำนวนผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์น้อย ก็แสดงว่าสื่อการสอนนั้นมีประสิทธิผลต่ำ
3. ประหยัด นอกจากจะคำนึงถึงประสิทธิภาพและประสิทธิผลแล้ว จะต้องคั่งค่าทั้งด้านคุณทรัพย์และแรงงาน รวมทั้งระยะเวลาในการใช้งานด้วย

ลักษณะสื่อการสอนที่ดี

ในการพิจารณาเลือกสื่อการสอนมาใช้ในการกระบวนการเรียนการสอนนั้นจะพบว่าสื่อการสอนที่ดีนั้นควรมีลักษณะดังนี้

1. สอดคล้องและเหมาะสมกับวัตถุประสงค์และเนื้อหาที่จะสอนในชั่วโมงนั้นๆ
2. เหมาะกับวัยของผู้เรียน ผู้เรียนแต่ละวัยมีความสนใจ ความต้องการและความสามารถต่างกัน
3. เหมาะสมกับกิจกรรมการเรียนการสอน โดยเน้นให้ผู้เรียนได้กระทำด้วยตนเอง เกิดการเรียนรู้ กล้าแสดงออก เพื่อให้การเรียนการสอนได้ผลตามเป้าหมาย
4. ใช้ได้ง่าย สะดวก ปลอดภัย สื่อการสอนที่นำมาใช้นั้น ถ้าทำให้ผู้ใช้ คือ ครู มีความลำบาก ยุ่งยาก ไม่สะดวกที่จะใช้ ก็อาจทำให้มีผลเสียต่อกระบวนการเรียนการสอนได้
5. ไม่สิ้นเปลือง ประหยัด และคุ้มค่า ปัจจุบันมีการจำหน่ายสื่อการสอนที่บริษัท ห้างร้าน ผลิตขึ้นเป็นสื่อสำเร็จรูป สื่อการสอนประเภทนี้ บางครั้งก็อาจเหมาะสมและตรงกับความต้องการของผู้สอน แต่บางครั้งก็ไม่ค่อยตรงกับความต้องการนัก จำเป็นที่ผู้สอนจะต้องผลิตเองบ้าง

ข้อควรคำนึงในการผลิตสื่อการสอน

1. เนื้อหา ครูจะต้องทราบเนื้อหาที่แน่นอน เพราะเนื้อหาจะเป็นตัวกำหนดให้ครูสร้างสื่อชนิดใด ทำด้วยอะไรจึงเหมาะสม
2. ระดับชั้น การออกแบบหรือผลิตสื่อ ผู้ผลิตจำเป็นต้องทราบระดับชั้นของผู้เรียน เพราะการผลิตสื่อแต่ละชนิดต้องคำนึงถึงอายุ ความสามารถ ลักษณะของผู้เรียน เพื่อจะได้ทราบถึงความสนใจ ช่วงเวลาที่สนใจว่าสั้นยาวเพียงใด
3. จำนวนผู้เรียน จะเป็นสิ่งที่กำหนดขนาดของสื่อได้ เช่น การสอนสำหรับนักเรียนทั้งห้องก็ต้องมีขนาดใหญ่พอสมควร ผู้เรียนสามารถมองเห็นได้ชัดเจน ถ้าเป็นสื่อสำหรับกลุ่มย่อยหรือรายบุคคล ครูก็สามารถทำให้มีขนาดเล็กลงได้ ประหยัด ไม่ใช้วัสดุราคาแพงและสิ้นเปลืองมากเกินไป ถ้าสามารถผลิตจากวัสดุใช้ได้ดียิ่งดีใช้ได้คุ้มค่า ครูควรผลิตในลักษณะสื่อเอนกประสงค์ คือ สามารถ นำมาใช้ได้ในหลายๆกิจกรรม มีความทนทาน แข็งแรง ใช้ได้หลายครั้ง ถ้าเป็นสื่อที่ผลิตจากกระดาษ เช่น ภาพต่างๆ นิยมใช้แผ่นสติ๊กเกอร์ปิดทับ เพื่อให้ภาพหรือสื่อนั้นแข็งแรง สีสันทนใช้ได้หลายครั้งโดยไม่ชำรุดง่าย
4. การเก็บรักษา เมื่อครูผลิตสื่อขึ้นมาแล้ว ต้องคำนึงถึงการเก็บรักษาด้วยว่า เราสามารถจะเก็บสื่อที่ผลิตขึ้นได้อย่างไรหรือเรามีสถานที่เก็บลักษณะใด การเก็บควรเป็นหมวดหมู่เพื่อสะดวกในการใช้ครั้งต่อไป สถานที่เก็บอาจเป็นลิ้นชัก ตู้เก็บอุปกรณ์ หรือกล่องที่ปิดมิดชิด เพื่อไม่ให้ฝุ่นเข้าไปจับสื่อได้

คุณค่าของสื่อการสอน

1. คุณค่าด้านวิชาการ
 - 1.1 เด็กที่ได้รับการสอนจากการใช้สื่อการสอนจะได้รับประสบการณ์ตรง และเรียนรู้ได้ดีมากกว่าเด็กที่ไม่มีสื่อประกอบการเรียนการสอน
 - 1.2 ลักษณะที่เป็นรูปธรรมของสื่อการสอน ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจความหมายของสิ่งต่างๆ ได้อย่างกว้างขวาง เป็นแนวทางให้เข้าใจสิ่งอื่นๆ ได้ดียิ่งขึ้น และยังช่วยส่งเสริมด้านความคิดและการแก้ปัญหาอีกด้วย
 - 1.3 จากการวิจัยสรุปว่า สื่อการสอนให้ประสบการณ์ที่เป็นจริงแก่ผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนเรียนรู้อย่างถูกต้อง ทั้งยังช่วยให้ผู้เรียนจดจำเรื่องราวต่างๆ ได้มากและจำได้นาน
 - 1.4 สื่อการสอนโดยเฉพาะภาพยนตร์ จะช่วยเร่งทักษะในการเรียนรู้
2. คุณค่าด้านจิตวิทยาการเรียนรู้มีดังนี้
 - 2.1 ทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจและต้องการเรียนรู้ในสิ่งต่างๆ มากขึ้น เช่น การอ่านความคิดริเริ่มสร้างสรรค์จินตนาการทัศนคติ การแก้ปัญหา และความซาบซึ้งในคุณค่า
 - 2.2 ทำให้เด็กมีมโนภาพเริ่มแรกอย่างถูกต้องสมบูรณ์ และก่อให้เกิดความคิดรวบยอดเป็นอย่างเดียวกันทั้งมีอิทธิพลต่อเจตคติของผู้เรียนด้วย
 - 2.3 สื่อการสอนช่วยให้ผู้เรียนเกิดความพอใจ และช่วยให้ทำกิจกรรมด้วยตนเอง

3. คุณค่าด้านเศรษฐกิจการศึกษา สรุปได้ดังนี้

3.1 สามารถช่วยให้ผู้เรียนที่เรียนช้าเรียนได้เร็วและมากขึ้น ส่วนผู้เรียนที่ฉลาดก็จะเรียนรู้ได้มากยิ่งขึ้นไปอีก

3.2 การสอนโดยอธิบายอย่างเดี่ยวเป็นการสิ้นเปลืองเวลาที่สุด เพราะเด็กลืมนง่าย ถ้าใช้สื่อการสอนจะช่วยจัดความสิ้นเปลืองนี้ และยังช่วยให้ครูที่สอนดีอยู่แล้วสอนได้ดียิ่งขึ้น

3.3 ช่วยประหยัดคำพูดและเวลาของครู ที่สำคัญกว่านั้น ยังช่วยประหยัดเวลาของนักเรียน ทำให้มีเวลาเหลือที่จะศึกษาบทเรียนอื่นต่อไป

3.4 ช่วยครูในการส่งเสริมให้ผู้เรียนทำกิจกรรมหลาย ๆ รูปแบบ เช่น ใช้ภาพยนตร์เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนอภิปราย ใช้ชุดการสอนเพื่อให้ผู้เรียนทำกิจกรรมเป็นรายบุคคล

3.5 ช่วยครูในการสอนสิ่งที่ไม่อาจนำมาให้นักเรียนดูได้โดยตรง เช่น สไลด์ แสดงส่วนประกอบของอะตอม

3.6 ช่วยครูในการเกิดการสื่อความหมายกับผู้เรียน

3.7 ช่วยครูในการวินิจฉัย หรือซ่อมเสริมให้ผู้เรียนได้

ความหมายและประเภทของสื่อในชีวิตประจำวัน

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาความสามารถด้านการฟัง-การพูด และความเชื่อมั่นในตนเองต่อการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยวิธีการสอนแบบ T.P.R. (Total physical Response) ประกอบสื่อที่ใช้ในชีวิตประจำวัน ซึ่งคำว่า Authentic material นั้นนอกจากใช้คำว่าสื่อในชีวิตประจำวันแล้ว บางครั้งใช้คำว่า เอกสารจริง ดังนั้นในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยจะใช้คำว่าสื่อในชีวิตประจำวัน

เอกสารจริงนั้นบางคนอาจเข้าใจว่า เป็นข้อความต่าง ๆ ที่มีการเขียนบันทึกหรือตีพิมพ์ลงในแผ่นกระดาษ เป็นแผ่นปลิหรือแผ่นพับ แต่คำว่า เอกสารจริง ทางด้านการเรียนการสอนภาษา ไม่ได้หมายถึงตัวเอกสารของจริงที่มีการเขียนบันทึกหรือตีพิมพ์ลงในกระดาษเพียงอย่างเดียว แต่รวมไปถึงเอกสารและวัตถุของจริงหรือเหมือนของจริงทุกชนิดที่เป็นภาษาเขียนหรือภาษาพูด ซึ่งเป็นการใช้ภาษาในสถานการณ์ในชีวิตประจำวันจริง ๆ ที่มีการบันทึกและถ่ายทอดออกมาไม่ว่าวิธีใดก็ตาม ที่เราสามารถมองเห็น อ่านและฟังเสียงได้ แต่จุดประสงค์ของการผลิต ประดิษฐ์คิดค้นเอกสารจริงดังกล่าวมิใช่เพื่อใช้ในการเรียนการสอนโดยเฉพาะ

ทางด้านการเรียนการสอน เอกสารจริงก็คล้ายกับวัตถุของจริงแต่ต่างกันตรงที่เอกสารจริงเป็นทั้งแผ่นกระดาษ แผ่นวัตถุ และวัตถุของจริงทุกชนิดที่เป็นสื่อของภาษาพูดและภาษาเขียนซึ่งถูกถ่ายทอดออกมาในรูปตัวหนังสือให้เราได้อ่านและมีเสียงให้เราได้ยินได้ฟัง ส่วนของจริงที่เรา拿来ใช้ในการเรียนการสอนอาจจะมีภาษาที่สื่อออกมาให้ได้อ่านหรือฟังโดยตรง หรือไม่มีก็ได้ เช่นรูปภาพที่เป็นของจริง อาจจะมีภาษาเขียนหรือบันทึกไว้ได้ภาพนั้นหรืออาจจะไม่มีก็ได้ แต่ถ้ามีภาษาเขียนบันทึกไว้ ก็ถือว่าเป็นทั้งของจริงและเอกสารจริง เพียงแต่คำว่าเอกสารจริง จะระบุได้

ชัดเจนยิ่งขึ้นว่า สิ่งของนั้นนอกจากจะเป็นของจริงแล้ว ยังเป็นของจริงซึ่งมีภาษาให้เราอ่านและฟังเสียงได้อีกด้วย ดังที่นักภาษาศาสตร์ได้กล่าวไว้

อาร์ บี นอส (R.B. Noss) นักภาษาศาสตร์ประจำสถาบันภาษาแห่งประเทศสิงคโปร์ ได้ให้สัมภาษณ์จอห์นสัน ถึงเกณฑ์ในการพิจารณาเอกสารจริงดังนี้ (สุธีรา เหมตะศิลป์ 2529 : 5 ; อ้างอิงจาก Johnson. 1984 : 7- 8)

เอกสารจริง เป็นเอกสารที่ใช้ในการสื่อสาร มิได้ผลิตขึ้นเพื่อประโยชน์ทางการเรียนการสอนโดยเฉพาะ เอกสารจริง เป็นเอกสารที่ไม่ได้มาจากการรวบรวมและเรียบเรียงเขียนขึ้นใหม่

วิดโดวสัน (Widdowson.1983) กล่าวถึงเอกสารจริงว่า เอกสารจริงควรเป็นเอกสารที่มาจากที่อื่น ๆ นอกเหนือจากสิ่งที่ใช้อยู่เป็นประจำในห้องเรียนและจะต้องเป็นเอกสารซึ่งมิได้ผลิตขึ้นเพื่อการสอนโดยเฉพาะ

สแวงเฟเฟอร์ (Swaffer.1985 : 322) กล่าวว่า เอกสารจริง คือ เอกสารจริงทั้งสองประเภท คือ เอกสารจริงประเภทเสียงและเอกสารจริงประเภทสิ่งพิมพ์นั้น เป็นเอกสารที่ผลิตขึ้นมาเพื่อการสื่อสาร ข้อความในเอกสารนั้นเจ้าของภาษาเป็นผู้พูดหรือเขียนขึ้นมา เพื่อให้เจ้าของภาษาดูด้วยกันฟังหรืออ่าน มีจุดประสงค์เพื่อให้ข้อมูล แนะนำ ชักชวน ขอโทษ อย่างใดอย่างหนึ่ง แม้ว่ากลุ่มของผู้รับจะเปลี่ยนแปลงไป แต่ข้อความในเอกสารนั้นยังคงมีลักษณะเดิม มิได้มีการปรับเปลี่ยนเนื้อหาแต่อย่างใด ความสำคัญของเอกสารจริงจึงอยู่ที่ว่ามีจุดประสงค์ในการสื่อสารอย่างแท้จริง

โรเจอร์ (Roger.1988 : 468) กล่าวว่า เอกสารจริง คือ เอกสารที่เป็นไปได้ทั้งเสียงหรือข้อเขียน ซึ่งมีความเป็นธรรมชาติของรูปแบบมีความเหมาะสมของบริบททั้งด้านวัฒนธรรมและสถานการณ์เหมือนเช่นที่เจ้าของภาษาใช้

สุภวรรณ สงวนแก้ว (2526 : 13) กล่าวว่า เอกสารจริงคือ เอกสารที่เป็นทั้งสิ่งตีพิมพ์และไม่ตีพิมพ์ ซึ่งไม่ได้ผลิตเพื่อใช้ในการเรียนการสอนภาษา แต่ใช้ในการติดต่อสื่อสาร มีการใช้คำศัพท์ สำนวนภาษาในการให้ข้อมูลรายละเอียดต่างๆ ตามสถานการณ์จริง ซึ่งแบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ

1. เอกสารจริงประเภทเขียนหรือประเภทสิ่งพิมพ์ ได้แก่ หนังสือพิมพ์ นิตยสาร โฆษณา การ์ตูน โปสเตอร์ แผ่นป้าย ตัว ตาราง เทเล็กซ์ แผนภูมิ นิตาน นวนิยาย รูปภาพ บทประพันธ์ ใบปลิว ฉลาก แบบสำรวจ แบบสอบถาม แบบฟอร์มต่างๆ คำแนะนำในการใช้เครื่อง ฯลฯ

2. เอกสารจริงประเภทเสียง ได้แก่ เสียงที่อัดจากสถานการณ์จริง เทปที่อัดจากเสียงเจ้าของภาษา เพลง สุนทรพจน์ ปาฐกถา บทสัมภาษณ์ ภาพยนตร์ เทป โทรทัศน์ รายการวิทยุ และโทรทัศน์ เช่น ข่าว การสนทนาถึงปัญหาต่างๆ ฯลฯ

สาวิตรี วุฒิกะโร (2530 : 37) กล่าวว่า ข้อความในเอกสารจริง คือ ข้อความที่มีจุดประสงค์เพื่อการสื่อความหมายในสถานการณ์สื่อสารจริง ไม่ว่าข้อความนั้นจะเขียนหรือพูดสำหรับเจ้าของภาษาหรือผู้เรียนภาษาที่สองก็ตาม เพราะฉะนั้น อาจมีเสียง อืม...อา ความเร็วของ

การพูดอยู่ในระดับเดียวกับเจ้าของภาษาพูด อาจมีการหยุดชะงักบ้าง มีความซ้ำซ้อน การตัดตอนเสียง เครื่องช่วยสื่อเจตนาให้ชัดเจน การใช้คำที่แสดงการรับทราบสิ่งที่เอื้อในการสนทนา

ความสำคัญและประโยชน์ของเอกสารจริง

เอกสารจริงมีความสำคัญและมีประโยชน์ต่อการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นอย่างยิ่งซึ่งมีผู้กล่าวไว้ดังต่อไปนี้

สแวงเฟเฟอร์ (Swaffar.1985 : 18) ได้กล่าวถึงความสำคัญและประโยชน์ของเอกสารจริงไว้ดังนี้

1. ข้อความในเอกสารจริงจะเป็นข้อความที่สมบูรณ์ เพราะไม่มีการปรับเนื้อหาข้อความในเอกสารจริงแต่ละชนิดจะมีวัตถุประสงค์ต่างกันไป ผู้สอนจึงมีอิสระในการใช้เทคนิคและกลวิธีในการสอน

2. เอกสารจริงมีข้อความที่มีลักษณะหลากหลายและมีความเป็นธรรมชาติ ผู้เรียนจึงสามารถเลือกเรื่องได้ตามความสนใจของตน

3. ข้อความในเอกสารจริงที่ผู้เรียนสนใจและมีความคุ้นเคยจะสร้างแรงจูงใจให้ผู้เรียน

4. ลักษณะของความซ้ำซ้อน ที่ปรากฏในเอกสารจริง จะช่วยให้ผู้เรียนฝึกการคาดเดาได้

5. ข้อความในเอกสารจริงช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ความรู้เดิม และช่วยพัฒนาความสามารถของผู้เรียนให้สูงขึ้น

6. เอกสารจริงช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

สาวิตรี วุฒิกะโร (2530 : 37-39) มีความคิดเห็นว่าการใช้ข้อความในเอกสารจริงนั้น ถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของการสื่อสารในสถานการณ์จริงสถานการณ์หนึ่ง ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนได้รู้เห็นตัวอย่างของการใช้ภาษาที่ใช้ในสถานการณ์จริง และเนื่องจากว่าการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศนั้น มุ่งให้ผู้เรียนสื่อสารได้ ดังนั้นถ้าผู้เรียนได้ฝึกภาษาที่ใช้ในสถานการณ์จริงก็จะเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียนมาก โดยได้กล่าวถึงประโยชน์ของการใช้ข้อความในเอกสารจริง ไว้ดังต่อไปนี้

1. ความสมบูรณ์และลักษณะข้อความในเอกสารจริง ซึ่งมีได้จำกัดผู้สอนให้ใช้เทคนิคใดเทคนิคหนึ่ง และมีได้จำกัดผู้เรียนให้ใช้กลวิธีใดวิธีหนึ่งในการเรียนรู้ ทำให้ผู้เรียนและผู้สอนมีอิสระในการเรียนการสอน

2. เปิดโอกาสผู้เรียนได้พบกับความหลากหลายและความเป็นธรรมชาติของข้อความ

3. ข้อความในเอกสารจริง ที่ผู้เรียนคุ้นเคยและสนใจ จะช่วยในด้านความทรงจำของผู้เรียน ผู้เรียนจะจำได้ดีขึ้น

4. ผู้เรียนได้ประสบการณ์จริงทางด้านวัฒนธรรม เช่น วัฒนธรรมในการสั่งอาหารตามภัตตาคาร วัฒนธรรมในการทักทาย

โรบินสัน (Robinson. 1980 : 35) กล่าวว่า เอกสารจริงนั้นมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง เพื่อจุดมุ่งหมายเฉพาะ และการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เพราะการนำเอกสารจริงประเภท สิ่งพิมพ์มาใช้ในการเรียนการสอน จะฝึกให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ในสิ่งที่ผู้เรียนจะได้นำไปปฏิบัติในชีวิตจริงได้

เฟอร์รา (Ferra. 1986 : 19) ได้กล่าวถึงความสำคัญของเนื้อหาที่พบในชีวิตประจำวันต่อการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารว่า แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ให้ความสำคัญต่อความสามารถในการจดจำของผู้เรียน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับ การเชื่อมโยงการเรียนการสอนภาษากับชีวิต ประจำวัน ความสนใจและความจำเป็นของผู้เรียนที่จะต้องใช้ภาษาในชีวิตจริงในอนาคต การที่ผู้เรียนได้มีโอกาสใช้ภาษาในสถานการณ์จริง จะทำให้เกิดแรงจูงใจในการเรียน เต็มใจที่จะมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน และได้ใช้ภาษาในการอภิปรายโต้แย้งอันจะก่อให้เกิดประสิทธิผลของการเรียนรู้ยิ่งขึ้น

ริชาร์ดและโรเจอร์ (Richards; & Rogers. 1986 : 80) กล่าวว่า ผู้ที่ยึดมั่นในแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นจำนวนมากสนับสนุนให้ใช้เนื้อหาที่พบในชีวิตประจำวันจากชีวิตจริงในชั้นเรียน เช่น แผ่นป้าย วารสาร โฆษณา หนังสือพิมพ์ หรือข้อมูลที่สามารถนำมาสร้างกิจกรรมเพื่อการสื่อสารได้ เช่น แผนที่ รูปภาพ กราฟ และแผนภูมิ

วิลคินส์ (Wilkins. 1979 : 79) มีความเห็นว่า การนำเอกสารจริงมาใช้ในการสอนภาษาเป็นสิ่งจำเป็นเพราะเป็นโอกาสเดียวที่จะทำให้ผู้เรียนได้เห็นความแตกต่างระหว่างภาษาที่สมบูรณ์แบบในชั้นเรียนและภาษาที่เจ้าของภาษาใช้อยู่จริง เพื่อพัฒนาให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจภาษาในลักษณะต่างๆได้ แม้ว่าเขาเองจะไม่ใช้ภาษาในลักษณะนั้นเลยก็ตาม เอกสารจริงจึงเป็นเครื่องเชื่อมช่องว่างระหว่างความรู้ในชั้นเรียนและความสามารถที่สื่อภาษาในสถานการณ์จริงได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ทรงพร อิศโรกุล (2529 : 89) ได้กล่าวถึงข้อดีในการนำในเอกสารจริง มาใช้ในการเรียนการสอนภาษา คือตำราที่ใช้ในการสอนภาษาอังกฤษ โดยทั่วไปมักเลือกใช้ภาษาที่เข้าใจง่ายแล้ว การทำให้ง่ายนี้กลับมีข้อเสีย กล่าวคือ ในชีวิตจริง คนเรามักพูดหรือเขียนข้อความหายเดิม อ้างถึงสิ่งที่กล่าวมาแล้ว วนกลับไปทีเดิม หรือมักมีเรื่องบ่งบอกต่างๆ การเอาข้อเขียนนั้นมาทำให้ง่ายด้วยเจตนาที่ดีกลับทำให้ข้อความนั้นยากแก่การเข้าใจ เพราะผู้เรียนขาดเครื่องช่วยในการเดาความหมาย

ความสำคัญและประโยชน์ของเอกสารจริงนั้นช่วยให้ผู้เรียนมีความคุ้นเคยกับสิ่งที่จะได้พบเห็นในชีวิตประจำวันต่อไป เพราะเมื่อได้เรียนจากเอกสารจริงจะช่วยให้สามารถสื่อสารกับสิ่งที่ได้พบเห็นได้อย่างมีประสิทธิภาพ เข้าใจวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาและมีความเชื่อมั่นในตนเองในการใช้ภาษา

เกณฑ์การเลือกใช้เอกสารจริงในการเรียนการสอน

เนื่องจากเอกสารจริงมีลักษณะเฉพาะตายตัว จึงจำเป็นต้องเลือกใช้เพื่อให้เหมาะสมกับการเรียนการสอน ซึ่งมีผู้กล่าวไว้ดังนี้

โรบินสัน (Robinson. 1980 : 37) ได้ให้ทัศนะเกี่ยวกับการพิจารณาเลือกใช้ดังต่อไปนี้

1. ครูควรจุดมุ่งหมายในการใช้เพื่อจัดอันดับ และประเภทของเอกสารจริงที่ต้องการได้ถูกต้อง
2. ควรดูความสั้นยาวของข้อความว่าเหมาะสมกับระดับชั้นของผู้เรียนหรือไม่
3. ควรเป็นข้อความที่เชื่อถือได้และเหมาะสมกับผู้เรียน
4. ควรใช้เอกสารจริงมอบหมายให้ผู้เรียนฝึกทำ เพื่อเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความสนใจในการใช้ภาษามากขึ้น

ศุภวรรณ สงวนแก้ว (2526 : 19-21) ได้ศึกษาเกณฑ์ในการพิจารณาเลือกใช้เอกสารจริงในการเรียนการสอนไว้ดังนี้

1. เลือกตามวัตถุประสงค์ในการใช้หรือการเรียนการสอน
2. เลือกเอกสารที่สามารถดำเนินการสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตรได้
3. เลือกเอกสารที่สอดคล้องกับความต้องการและความสนใจของผู้เรียน

สแวนเฟอว์ (Swaffer.1985 : 28-29) ได้กล่าวถึงเกณฑ์ในการเลือกเอกสารจริงดังนี้

1. คัดเลือกเอกสารจริงที่มีความเหมาะสมกับวัตถุประสงค์ในการสอน และให้สอดคล้องกับความต้องการและความสนใจของผู้เรียน
2. จำแนกประเภทและเรื่องของลักษณะเอกสารจริง โดยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการคัดเลือก ช่วยให้นักเรียนสนใจข้อความในเอกสารจริงมากยิ่งขึ้น
3. เป็นข้อความที่มีลักษณะเชื่อมโยงกับกิจกรรมที่เคยทำในชั้นเรียนมาก่อนแล้วหรืออาจเป็นกิจกรรมที่กำลังกระทำอยู่
4. เลือกข้อความโดยคำนึงถึงศัพท์ โครงสร้าง ที่ผู้เรียนคุ้นเคย รวมทั้งเลือกหัวข้อที่น่าสนใจซึ่งจะช่วยในด้านความทรงจำของผู้เรียน แทนที่จะยึดจุดประสงค์การเรียนรู้อย่างเดียว

แนวทางการใช้เอกสารจริงสำหรับการเรียนการสอนภาษา

เอกสารจริงเพียงอย่างเดียวไม่เป็นการเพียงพอสำหรับการสอนภาษา เนื่องจากเอกสารจริงมีวัตถุประสงค์เพื่อการใช้สื่อความหมายในชีวิตจริง การที่ครูนำเอกสารจริงมาใช้ในการเรียนการสอน ครูจะต้องสร้างสถานการณ์ให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์จากเอกสารจริงเหมือนหรือคล้ายคลึงกับสถานการณ์ในชีวิตจริงด้วยเหตุนี้กิจกรรมสอนภาษาจึงมีความสำคัญเช่นเดียวกับเอกสารจริง เพราะการเรียนรู้อย่างเป็นธรรมชาติ จะช่วยให้ผู้เรียนอยากเรียนรู้ และนอกเหนือจากนี้

กิจกรรมเพื่อพัฒนากระบวนการหาความหมายจากเอกสารจริงก็เป็นสิ่งสำคัญเช่นกัน กล่าวโดยสรุป สิ่ง
ที่ผู้สอนจะต้องตระหนัก คือ

1. จะนำเอกสารมาจากไหน
2. จะทำอย่างไรกับเอกสารจริงนั้น

สำหรับการสร้างกิจกรรมจากเอกสารจริงนั้น มีข้อที่ต้องพิจารณา คือ

1. ความเหมาะสมของตัวสาร หมายถึง เนื้อหาและระดับของภาษาจะต้อง
เหมาะสมกับความสามารถของผู้เรียน และเนื้อหาอยู่ในความสนใจของผู้เรียนด้วย
2. ความเหมาะสมของงาน หมายถึง งานที่ให้ผู้เรียนปฏิบัตินั้น จะต้องเหมาะสม
กับความสามารถและความสนใจของผู้เรียน
3. ความเหมาะสมตามลำดับขั้น หมายถึง การจัดลำดับงานที่ให้ จะต้องเริ่ม
จากงานที่มีความซับซ้อนน้อยไปมาก

สาวิตรี วุฒิกะโร (2530 : 38) ได้กล่าวถึงการนำข้อความในเอกสารจริงเพื่อใช้ในการ
สอนภาษาไว้ดังต่อไปนี้

1. บทบาทของผู้สอนควรเป็นเพียงผู้จัดประสบการณ์จริงให้กับผู้เรียน ผู้สอนจึง
เป็นเพียงผู้ชี้แนะเท่านั้น ผู้เรียนจะเก็บใจความสำคัญของเรื่องเอง ผู้สอนไม่จำเป็นต้องอธิบายศัพท์
ให้ทุกคำ
2. ผู้สอนควรจัดกิจกรรมให้มีหลายๆกิจกรรม ที่เน้นการสื่อสาร
3. อาจใช้เป็นบทเรียนเสริมบทเรียนที่เรียนมาแล้ว

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเอกสารจริง

พาพร ฟิงศักดิ์ (2534 : 93-95) ได้ศึกษาความเข้าใจและแรงจูงใจของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสามโก้วิทยาคม จังหวัดอ่างทอง ที่เรียนการอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้
กิจกรรมภาษาจากเอกสารจริง ผลการศึกษาพบว่า ความเข้าใจและแรงจูงใจในการอ่านภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนหลังการเรียนโดยใช้กิจกรรมภาษาจากเอกสารจริงสูงกว่าก่อนการเรียนโดยใช้เอกสาร
จริง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

พูลทรัพย์ นาคณา (2539 : 222-223) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการ
อ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจและความสนใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันราช
ภัฏสวนสุนันทา สาขาวิชาศิลปศาสตร์และสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ ที่เรียนด้วยสื่อการสอนที่พัฒนา
จากหนังสือพิมพ์และวารสารภาษาอังกฤษ มีความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ และความ
สนใจในการอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่านักศึกษาที่เรียนด้วยสื่อการสอนปกติ

ณิชาภัทร วัฒนพานิช (2543 : 60-62) ศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่าน
และความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพระฤทัย
คอนแวนต์ กรุงเทพมหานคร ที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีอรรถฐานด้วยสื่อหนังสือพิมพ์กับการ
สอนตามคู่มือครู ผลการศึกษาพบว่า ความเข้าใจในการอ่านและความสนใจในการเรียนของนักเรียน

ที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีอรรถฐานด้วยสื่อหนังสือพิมพ์กับการสอนตามคู่มือครูแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีอรรถฐาน ด้วยสื่อหนังสือพิมพ์มีความเข้าใจในการอ่านและมีความสนใจในการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

ลิเจอรอน (Lijeron. 1993 : 1734) ได้ศึกษาความเข้าใจในการอ่านภาษาสเปนของนักเรียน ระดับมัธยมศึกษาด้วยวิธีการสอนอ่านตามกลวิธีเมต้าคอกนิทิฟจากสื่อเอกสารจริง โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่มีประสบการณ์ในด้านการเรียนภาษาสเปนมาแล้ว 3 ปี ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนมีความเข้าใจในการอ่านภาษาสเปนสูงขึ้น หลังจากที่ได้รับการสอนอ่านตามกลวิธีเมต้าคอกนิทิฟจากสื่อเอกสารจริง

โจนส์ (Jones. 1998 : 404-407) ได้ศึกษาผลของการใช้บทเรียนที่นำมาจากเอกสารจริงกับนักศึกษาวิชาชีพครูสถาบันเทคโนโลยี ในประเทศจีน โดยให้นักศึกษาแต่ละคน เลือกอ่านบทอ่านที่ตนเองสนใจ และคิดว่ามีประโยชน์จากนิตยสาร วารสาร หรือหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษ แล้วเปิดโอกาสให้นักเรียนเขียนและพูดคุยเกี่ยวกับเรื่องที่ตนเองอ่านแลกเปลี่ยนกับเพื่อนๆ ในชั้นเรียน ผลการศึกษาพบว่านักศึกษาที่ใช้บทเรียนที่นำมาจากเอกสารจริงมีความสามารถในการอ่านและมีแรงจูงใจในการอ่านภาษาอังกฤษสูงขึ้น

จากการศึกษาค้นคว้าจะเห็นได้ว่า การใช้สื่อเอกสารจริงเข้ามาช่วยประกอบในการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาต่างๆ ช่วยให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความเข้าใจเรื่องราว ความสนใจ และแรงจูงใจสูงขึ้นกว่าการใช้สื่อปกติ ดังนั้นจึงควรมีการค้นคว้าวิจัยเกี่ยวกับสื่อเอกสารจริงให้มากขึ้น

7. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อมั่นในตนเอง

ความหมายของความเชื่อมั่นในตนเอง

ลัดดา สุวรรณรัตน์ (2512 : 7) กล่าวว่า การให้เด็กพัฒนาอย่างอิสระและทำให้เด็กมีความรู้สึกว่าเขา มีความสามารถที่จะจัดการกับปัญหาในชีวิตประจำวันได้ เด็กจะสามารถแก้ปัญหาได้ดีถ้าเด็กมีความเชื่ออย่างแท้จริงว่า ตนเองเป็นบุคคลที่พึงพอใจและประสบความสำเร็จตามความต้องการอย่างน่าพึงพอใจ การได้รับความรักจากบิดา มารดา ครู อาจารย์ เพื่อนและคนอื่นๆ หรือรู้สึกว่าตัวเองเป็นที่พึงปรารถนาของคนอื่นมีความรู้สึกว่าเขาเองมีความสามารถในการกระทำสิ่งต่างๆ ได้ด้วยตัวเอง ส่วนความเห็นของสมพร พลอยงาม (2525 : 115) ก็มีความคล้ายคลึงกัน ว่า ผู้ที่มีความเชื่อมั่นในตนเอง ถ้าตั้งใจทำอะไรแล้วจะไม่มีกังวลหรือวิตกกังวลในความสามารถของตนเอง และไม่มีอาการหวั่นไหวกลัวว่าจะถูกคนอื่นติเตียน ความแน่ใจ ความมั่นใจ หรือความกล้าหาญของบุคคลที่จะเผชิญต่อเหตุการณ์ต่างๆ หรือเผชิญความจริงตลอดจนมีความตั้งใจในการกระทำการสิ่งต่างๆ ให้สำเร็จ แม้จะมีเหตุการณ์หรือสิ่งใดมาเป็นอุปสรรคก็ไม่บังเกิดความท้อถอยแต่อย่างใด ยังคงตั้งใจกระทำการสิ่งที่กำลังทำอยู่ให้สำเร็จลุล่วงไปได้อย่างถูกต้องเหมาะสม ทั้งนี้ต้องไม่

ยึดมั่นในความคิดของตนเองโดยไม่ฟังความคิดเห็นของผู้อื่นเลย นอกจากนี้สูนีเยร์ตัน ฤทธิรงค์ชัยเลิศ (2530 : 13) กล่าวว่าความเชื่อมั่นในตนเองเป็นบุคลิกภาพส่วนหนึ่งของบุคคลที่สะท้อนให้เห็นถึงความรู้สึกนึกคิด หรือมโนคติที่บุคคลมีต่อตนเอง คนที่มีความรู้สึกนึกคิดดีต่อตนเองจะมีพฤติกรรมที่แสดงให้เห็นว่ามีความภาคภูมิใจในความเป็นตัวของตัวเอง ฟังพอใจและยอมรับทุกสิ่งที่ประกอบเป็นตัวเอง มองเห็นว่าตนเองมีคุณค่า มีความสามารถ มีความสำคัญ และกาญจนา สุวรรณธาร (2537 : 34) ยังเห็นว่า ผู้ที่มีความเชื่อมั่นในตนเองนั้นจะมีความรู้สึกนึกคิดที่ดีต่อตัวเอง พอใจในความสามารถของตน กล้าคิด กล้าแสดงออก กล้ากระทำ กล้าตัดสินใจ กล้าเผชิญเหตุการณ์ รวมทั้งจัดการกับปัญหาในชีวิตประจำวันได้และสามารถปรับตัวอยู่ในสังคมได้อย่างเหมาะสม ความมั่นใจในตนเองนั้นสามารถสร้างได้โดยการจัดบรรยากาศให้บุคคลได้พัฒนาอย่างอิสระและอบอุ่นใจ ด้วยการให้ความช่วยเหลือและการให้คำปรึกษาหารือของบิดามารดา ครู อาจารย์อย่างเหมาะสม ส่วนสำเนียง ศิลป์ประกอบ (2540 : 57) ได้กล่าวว่า ความเชื่อมั่นในตนเอง คือ การที่บุคคลมีความมั่นใจ แน่ใจ ในการกระทำใดๆ อันเป็นสิ่งที่ตนเองคิดว่าเหมาะสมและถูกต้องเป็นที่ยอมรับของสังคมส่วนใหญ่ เช่น กล้าแสดงออก กล้าคิด กล้าพูด กล้าทำ ฟังตนเอง คือ การกระทำสิ่งใดๆ ก่อนที่จะขอความช่วยเหลือจากบุคคลอื่นๆ และกระทำสิ่งนั้นๆ ให้บรรลุจุดประสงค์ โดยปราศจากความกลัวและความกังวลใดๆ การเป็นตัวของตัวเอง มีเหตุผล กล้าในการตัดสินใจด้วยตนเอง มีความพอใจในการกระทำของตนเอง มีมนุษยสัมพันธ์กับบุคคลอื่นด้วยความมั่นใจและทำงานร่วมกับหมู่คณะด้วยความราบรื่นและภาคภูมิใจในทางกลับกัน Smith (1961 : 185) กล่าวว่าความเชื่อมั่นในตนเองจะมีในบุคคลมากน้อยเพียงใดนั้น สามารถพิจารณาได้จากความขัดแย้งระหว่างตนตามอัตภาพกับตนตามปณิธาน ถ้าความขัดแย้งเกิดขึ้นมาก จะเป็นเหตุให้ตนรู้สึกว่ามีค่า ไม่เหมาะสม ไม่พึงพอใจในตนเอง อันหมายถึง ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง เกิดความวิตกกังวล ขาดความอบอุ่นใจ และชอบฟังผู้อื่นอยู่เสมอซึ่งสอดคล้องกับ Blair (1968 : 138) คนที่ยอมรับสภาพการณ์ใหม่ๆ ที่ตนประสบโดยปราศจากการกลัวความล้มเหลว จะเป็นบุคคลที่มีความเชื่อมั่นในตนเองอยู่เสมอ การที่บุคคลจะเผชิญต่อสถานการณ์ใดๆ ด้วยความไม่กลัว เขาย่อมแน่ใจว่าสถานการณ์นั้นๆ จะไม่ทำให้เขาได้รับความเดือดร้อนไม่สบายใจ บุคคลใดก็ตามถ้ากระทำความต้องการหรือคุณธรรมที่สังคมวางไว้ ย่อมสบายใจมีความเชื่อมั่นในตนเองว่าที่ตนกระทำนั้นเป็นสิ่งที่ดีงาม ซึ่ง Breckenridge (1995 : 80 : 249) มีความเห็นที่ต่างออกไปถึงบทบาทของครอบครัวว่า การได้รับการยอมรับจากครอบครัว จะเป็นสาเหตุสำคัญอย่างหนึ่งที่ทำให้เด็กพัฒนาความคิด เรื่องการนับถือตนเองและความเชื่อมั่นในตนเอง เด็กที่มีความเชื่อมั่นในตนเองจะมีความสามารถในการควบคุมตนเอง มีความรับผิดชอบและสามารถแสดงความคิดเห็นที่เป็นประโยชน์ต่อสังคมด้วย สาเหตุที่สำคัญอีกประการหนึ่งที่ทำให้เด็กเกิดความเชื่อมั่นในตนเอง ได้แก่ การฝึกฝนเพิ่มเติมเป็นพิเศษอยู่เสมอๆ จนมีทักษะและความสามารถสูง ในที่สุดจะทำให้เกิดความเชื่อมั่นในตนเองขึ้นได้ นอกจากนี้ ความเชื่อมั่นในตนเองยังขึ้นอยู่กับระดับอายุ ระดับพัฒนาการและกลุ่มที่ร่วมเรียนทำงานด้วย ตลอดจนสถานการณ์ต่างๆ ที่กำลังเผชิญอยู่

ความสำคัญของความเชื่อมั่นในตนเอง

ความเชื่อมั่นในตนเองเป็นสิ่งที่แสดงว่าบุคคลเป็นส่วนหนึ่งของสังคม และมีความหมายต่อสังคม ถ้าบุคคลมีความเชื่อมั่นในตนเองแล้วก็จะไม่เฉยเมยต่อสภาวะการณ์ต่างๆในสังคมของตน แต่จะเข้าไปมีส่วนร่วมตามสิทธิและหน้าที่อย่างถูกต้อง ดังนั้นความเชื่อมั่นในตนเองจึงเป็นสิ่งสำคัญที่จะกระตุ้นให้ทุกคนกล้าแสดงออก ซึ่งความคิดเห็นและการกระทำในทุกๆสิ่งเกี่ยวกับชีวิตตน และความอยู่รอดของสังคม คนทุกคนในสังคมมีความปรารถนาที่จะได้รับความสำเร็จ ความภาคภูมิใจในตนเอง และต้องการให้คนอื่นยอมรับนับถือในความสำเร็จของตนด้วย ถ้าความต้องการนี้ได้รับการตอบสนองอย่างเพียงพอจะทำให้บุคคลนั้นมีความเชื่อมั่นในตนเอง รู้สึกว่าตนเองมีค่า มีความสามารถและมีประโยชน์ต่อสังคม แต่ถ้าความต้องการนี้ถูกขัดขวางจะทำให้เกิดความรู้สึกว่ามีปมด้อยหรือเสียความภาคภูมิใจในตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับศรทัตต์ และจรรยา สุวรรณทัต (2510 : 98) พบว่าผลของการขาดความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กจะทำให้เด็กคอยพึ่งพาผู้อื่นอยู่เสมอ ผลที่ตามมาคือเด็กจะขาดความกล้าที่จะเผชิญต่ออุปสรรค หรืองานที่ยากลำบากภายนอกหน้า ขาดความกล้าหาญในทางชอบธรรม มีความเกียจคร้านและอาจมาจากความเชื่อที่ฝังลึกในจิตใจหรือผลมาจากความเชื่อที่ฝังลึกในจิตใจหรือผลมาจากความล้มเหลวในอดีต ผู้ที่ขาดความเชื่อมั่นในตนเองเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการไฝหาความสำเร็จในชีวิต

ความเชื่อมั่นในตนเองจะเกิดกับเด็กที่ประสบความสำเร็จในการกระทำสิ่งต่างๆอยู่เสมอ บุคคลยิ่งประสบความสำเร็จมากเท่าไร ย่อมทำให้มีความเชื่อมั่นในตนเองมากขึ้นเท่านั้น เมื่อบุคคลมีความเชื่อมั่นในตนเองเขาจะมีความรู้สึกว่าเขาไม่อยู่ใต้อำนาจของคนอื่นทำให้ความยุ่งยากใจต่างๆลดลงไป หรือหมดไปอันเป็นผลให้มีความสามารถที่จะกระทำสิ่งต่างๆให้ได้ผลดียิ่งขึ้น สามารถรับฟังความคิดเห็นหรือคำนิยามของผู้อื่นได้ด้วย ผู้ที่มีความเชื่อมั่นจึงมีลักษณะของบุคคลที่มีวุฒิภาวะทางอารมณ์ (Child Study Association of America.1952 : 185-186)

ลักษณะของผู้ที่มีความเชื่อมั่นในตนเอง

ซูซีฟ อ่อนโคกสูง (2516 : 25-28) ได้สรุปพฤติกรรมสำคัญของเด็กที่มีความเชื่อมั่นในตนเองไว้ดังนี้

- 1) กล้าในการคิด การพูด และการกระทำ
- 2) ใจค่อมั่นคง ไม่เชื่อคนง่าย มีเหตุผล
- 3) รอบคอบ มีแผนงาน
- 4) มีความริเริ่มสร้างสรรค์ ชอบทำสิ่งแปลกๆใหม่ๆ
- 5) กล้าเสี่ยง (กล้าได้กล้าเสีย)
- 6) ชอบแสดงตัว
- 7) ไม่วิตกกังวลจนเกินไป
- 8) เป็นผู้นำ
- 9) รักความยุติธรรม
- 10) ชอบช่วยเหลือหมู่คณะ

- 11) ขอบอิสระ ไม่โอ้อวด
- 12) ตั้งจุดมุ่งหมายไว้สูง
- 13) มีความเกรงใจและเห็นใจผู้อื่น

ลักษณะของผู้ที่มีความเชื่อมั่นในตนเองว่าโดยทั่วไปจะมีความกล้าในการแสดงออก กล้าตัดสินใจ และมีความเชื่อมั่นที่จะทำสิ่งต่างๆให้สำเร็จตามที่ต้องการ มองโลกในแง่ดี ปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อมได้ และมีความรับผิดชอบในหน้าที่สูง (ฉันทนา ภาคบงกช. 2533 : 1)

ไซมอนด์ (Symonds.1964 : 85-86) ได้กล่าวถึงลักษณะของบุคคลที่มีความเชื่อมั่นในตนเองว่าจะไม่ยอมจำนนต่อสิ่งใดโดยสิ้นเชิงและความเชื่อมั่นในตนเองจะเกิดขึ้นได้ด้วยองค์ประกอบ 4 อย่าง คือ

- 1) ทราบในสิ่งที่ต้องการ
- 2) คิดในสิ่งที่เห็นว่าจะสำเร็จ
- 3) สามารถตัดสินใจได้
- 4) ลงมือกระทำจริง ๆ กับสิ่งที่ได้ตัดสินใจแล้ว

ส่วนคนที่ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง มักมีแต่ความขาดกลัว ไม่แน่ใจในตนเอง มักใช้เวลาส่วนใหญ่ไปในทางวาดภาพเอาเอง ในสิ่งที่ตนต้องการหรือปรารถนาและไม่กระทำการใดตามลำดับขั้นแห่งความเป็นจริง เนื่องจากขาดความรู้ ขาดความกล้าหาญและเกียจคร้าน จนกระทั่งกลายเป็นไม่ทำอะไรเลย

สรุปได้ว่าลักษณะของผู้ที่มีความเชื่อมั่นในตนเอง คือ บุคคลที่มีกำลังใจเข้มแข็ง ไม่กลัวความยากลำบาก อันตรายตลอดจนอุปสรรคต่างๆ กล้าทำทุกสิ่งทุกอย่างที่ถูกต้องและมีเหตุผล ที่เป็นประโยชน์ต่อผู้อื่นและต่อตนเองที่เป็นผลดีต่อชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ เช่น แสดงความกล้าหาญ ช่วยชีวิตของผู้ที่อยู่ในอันตรายในเมื่อตนสามารถช่วยได้ ยอมสละชีวิตช่วยเหลือราชการ ช่วยทำประโยชน์แก่สังคมเมื่อเกิดไฟไหม้ น้ำท่วมหรือพบผู้ประสบอุบัติเหตุก็ช่วยเหลือทันที เป็นต้น

บุคคลที่มีความเชื่อมั่นในตนเองนี้ ต้องประกอบด้วยเหตุผล มีใช้ลักษณะเย่อหยิ่ง ดูถูกคนอื่น แต่เป็นการมั่นใจว่าตนเองสามารถทำอะไรได้ หากเป็นสิ่งที่ถูกต้องดีงาม การพูดในที่ชุมชนก็ดี การตอบปัญหาที่คนอื่นถามหรือแม้ในการสอบไล่ นักเรียนจะต้องมีความเชื่อมั่นในตนเอง แล้วตอบด้วยความมั่นใจผลที่ออกมาย่อมจะดี

อย่างไรก็ดี ความเชื่อมั่นในตนเองเป็นคุณธรรมที่สนับสนุนให้เกิดความกล้า จะต้องมีความกล้าในทางที่ถูกด้วย เช่น การที่บรรพบุรุษของไทยเราเสียสละชีวิตเพื่อกอบกู้เอกราช บุคคลเหล่านี้ล้วนมีความเชื่อมั่นในตนเองและกล้าหาญในการเสียสละชีวิต เพื่อรักษาบ้านเมืองซึ่งความกล้าหาญเหล่านี้เป็นสิ่งที่ทุกคนยกย่องสรรเสริญ

การสร้างเชื่อมั่นในตนเอง

เดโช สวานนท์ (2516 : 335) ได้เสนอแนวทางปฏิบัติเพื่อสร้างเชื่อมั่นในตนเองไว้ดังนี้

- 1) ไม่แหย่แสดอดีตที่ผิดพลาดและเริ่มต้นใหม่นับตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป
- 2) ไม่ใช้คำพูดและพูดในเรื่องที่ก่อให้เกิดความรู้สึกท้อแท้ ถดถอย
- 3) เชื่อในความสามารถพิเศษที่มีอยู่ในตนเอง ความสามารถส่วนที่ยังปิดบัง ซ่อนเร้นในตัวเรานั้นยังมีอยู่อีก
- 4) จงคิดแต่ในด้านที่ไม่เป็นอุปสรรคและพึงคิดถึงอุปสรรคแต่พอประมาณ
- 5) สร้างภาพความเป็นผู้มีชัยในความคิดเสมอ
- 6) สะสมความสำเร็จเล็กๆน้อยๆ ในชีวิตเพื่อเป็นบันไดก้าวไปสู่ความเชื่อมั่นในตนเองอย่างแท้จริงในบั้นปลาย

สุพัตรา สุภาพ (2539 : 27) ได้กล่าวถึงการฝึกความเชื่อมั่นในตนเองไว้ว่า

- 1) การให้อภัยตนเอง ถือว่าเป็นการเริ่มต้นของการรักตนเอง
- 2) การให้ออกาสตนเองในการกระทำสิ่งต่างๆ ที่ควรกระทำการชอบตนเองโดยหมั่นดูแลเอาใจใส่ตนเอง หมั่นสำรวจในสิ่งที่ตนต้องการที่แท้จริง
- 3) ยอมรับในตนเองว่า มีความแตกต่างจากบุคคลอื่น
- 4) การแสวงหาความสุขโดยการคิดถึงเรื่องในอดีต ที่ตนเองเคยมีความสุขในบางโอกาส
- 5) มอบสิ่งดีแทนสิ่งที่ไม่ดี โดยไม่ให้สิ่งที่ไม่ดีมีอำนาจเหนือตน
- 6) ไม่ยอมกระทำในสิ่งที่ตนคิดว่าเป็นความผิดพลาดหรือที่เคยถูกตำหนิอีกจะเห็นได้ว่าความเชื่อมั่นในตนเองนั้นสามารถฝึกได้หลายลักษณะ โดยเฉพาะการเริ่มต้นมาจาก พัฒนาการยอมรับของครอบครัวและสังคม ประสบการณ์สิ่งแวดล้อม มีผลต่อการเกิดความเชื่อมั่นในตนเองของเด็ก บุคคลที่มีส่วนช่วยในการส่งเสริมความเชื่อมั่นของเด็ก คือผู้ที่มีส่วนร่วมประสบการณ์และสิ่งแวดล้อมให้เด็ก (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมิกราช. 2524 : 38-40) ซึ่งตรงกับคำกล่าวของ มาโนดา ทองทวี (2526 : 12) ที่ว่า บรรยากาศที่ส่งเสริมให้เด็กเกิดความเชื่อมั่นในตนเองคือ บรรยากาศของการอบรมของพ่อแม่ที่เป็นประชาธิปไตยและนักเรียนที่อยู่ในชั้นเรียนแบบประชาธิปไตย คือมีการจัดการเรียนการสอนที่คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล การศึกษาเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ด้วยตนเองตามระดับความสามารถของนักเรียน ย่อมสร้างเชื่อมั่นในตนเองให้กับนักเรียนอย่างสูงสุด

นอกจากนี้ยังมีผู้ที่กล่าวถึงการสร้างเชื่อมั่นในตนเองไว้ว่า (<http://rayongwit.net>)

การมีความรู้มากเพียงอย่างเดียว ไม่พอเพียงที่จะใช้ในการสร้างเนื้อสร้างตัว คนที่มีความเชื่อมั่นในตนเองเพียงอย่างเดียวยิ่งดีกว่าคนที่มีความรู้มากเพียงอย่างเดียว โดยปราศจากความเชื่อมั่นในตนเอง หลายคนที่ยังเรียนไม่เก่ง แต่เมื่อเวลาไปทำงานกลับก้าวหน้าและได้ดีกว่าคนที่เรียน

เก่ง เหตุที่เป็นเช่นนี้เมื่อวิเคราะห์แล้วพบว่า คนที่เรียนไม่เก่งนั้นเชื่อมั่นในตนเอง ซึ่งความเชื่อมั่นในตนเองสามารถฝึกฝนได้ดังนี้

1. ต้องรู้ว่าตนเป็นที่พึ่งแห่งตน และหมั่นช่วยตัวเองให้มากที่สุด คนที่ชอบขอร้องไห้ คนอื่นช่วยโดยไม่ยอมช่วยตัวเอง ย่อมทำลายอนาคตหรือความก้าวหน้าของตนในที่สุด
2. ต้องรู้จักนับถือตนเอง เชื่อในความสามารถของตนและไม่ถูกเหยียดหยามตนเอง
3. ต้องฝึกให้มีความคิดอ่านเป็นของตนเอง ไม่ตกเป็นทาสความคิดของคนอื่น
4. อย่าคิดว่าทำไม่ได้ จงคิดเสมอว่าเราทำได้ คิดบ่อยๆในทางบวก อย่าคิดในทางลบ คือไม่คิดว่าแย่ ไม่ไหว ไม่เอา ไม่สู้
5. ต้องฝึกหัดปลูกนิสัยที่ดี เช่น ไม่รู้จักหมดหวัง ไม่หวาดหวั่นต่อความลำบาก มีหัวใจเข้มแข็ง กล้าหาญไม่ท้อถอย หาเหตุผลให้ถูกต้อง เป็นต้น

คนที่จะมีความเชื่อมั่นในตนเองนั้น โดยมากมักเกิดจากการฝึกฝนอบรมในวัยเด็กของผู้ปกครองหรือบิดามารดา เด็กคนใดที่ผู้ปกครองพยายามปล่อยให้ช่วยตัวเองแต่เด็ก โตขึ้นก็มักจะมี ความมั่นใจ แต่เด็กคนใดที่ผู้ปกครองมักจะประคับประคองช่วยเหลือตลอดเวลา โตขึ้นมักจะอ่อนแอ และมักจะคอยหวังพึ่งความช่วยเหลือจากคนอื่นรำไป

การที่จะปลูกฝังความเชื่อมั่นในตนเองได้ดั่งนั้น จึงจำเป็นต้องทำตนให้กล้าหาญ รู้จักใช้ ความเฉลียวฉลาดประกอบความกล้าหาญนั้นด้วยกาลเทศะใดควรวางตนอย่างไร

ความเชื่อมั่นในตนเองเป็นบุคลิกภาพทางสังคมอย่างหนึ่ง ที่ต้องปลูกฝังให้เด็ก และ ส่งเสริมให้พัฒนาอยู่เสมอ การที่บุคคลมีความเชื่อมั่นในตนเองจะมีบุคลิกภาพดี มีความสามารถในการตัดสินใจ กล้าที่จะแสดงออก มีความรู้สึกปลอดภัย มีความรับผิดชอบต่อนหน้าที่การงานของตนเอง มีความมั่นใจว่าตนสามารถกระทำสิ่งต่างๆให้ลุล่วงสำเร็จไปด้วยความถูกต้องเหมาะสม

ปัจจัยในการส่งเสริมให้เกิดความเชื่อมั่นในตนเอง

ความเชื่อมั่นในตนเองทำให้บุคคลมีบุคลิกภาพ และคุณลักษณะที่เหมาะสม ในการส่งเสริมความเชื่อมั่นในตนเอง เลขา ปิยะอัจริยะ (2524 : 237-279) ได้ให้ความคิดเห็นว่าความ เชื่อมั่นในตนเองของเด็กนั้นเกิดจากความรู้สึกนึกคิดและรับรู้เกี่ยวกับตนเองทั้งในแง่บวกและแง่ลบ ซึ่งเป็นความคิดพื้นฐานหรือความเชื่อเบื้องต้นทำให้บุคคลมีความเชื่อมั่นในตนเองหรือขาดความ เชื่อมั่นในตนเอง เด็กจะมีความเชื่อมั่นในตนเองได้ก็ต่อเมื่อได้รับความรักความสนใจจากพ่อแม่ การ ส่งเสริมให้เด็กแสดงความคิดเห็น มีอิสระในการตัดสินใจ ฟรอยด์ (ศรีวรรณ มากชู. 2521:12 อ้างมา จาก Freud.1965 : 26-29) หากเด็กที่ถูกพ่อแม่ควบคุมให้ปฏิบัติตนอยู่ในขอบเขตที่พ่อแม่ต้องการจะ ทำให้เด็กขาดอิสระที่จะคิดหรือตัดสินใจด้วยตนเอง เมื่อพบกับปัญหาที่ไม่สามารถตัดสินใจได้เพราะ ไม่เคยฝึกแก้ปัญหามาก่อน (สุมาลี วงศ์ปลูกแก้ว. 2526 : 19)

ความเชื่อมั่นในตนเองของเด็ก จะเกิดขึ้นได้ต้องอาศัยประสบการณ์และสิ่งแวดล้อมรอบตัว เด็ก บุคคลที่เป็นปัจจัยสำคัญที่ก่อให้เกิดความเชื่อมั่นในตนเองของเด็ก คือ พ่อแม่ ครูและบุคคลที่ เด็กรู้จัก บุคคลเหล่านี้เป็นผู้มีส่วนร่วมในการสร้างประสบการณ์และสิ่งแวดล้อมให้กับเด็กเป็นอย่างดี

มาก ดังนั้นสิ่งแวดล้อมทางบ้าน สิ่งแวดล้อมทางสังคม จึงเป็นปัจจัยที่สำคัญที่ส่งเสริมความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กได้เป็นอย่างดี (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. 2524 : 38-40) สถาบันทางการศึกษา เป็นสถาบันหนึ่งที่มีส่วนในการส่งเสริมความเชื่อมั่นในตนเองให้กับนักเรียน ครูจึงควรสร้างบรรยากาศที่ช่วยให้รู้สึกอบอุ่นด้วยการแสดงความเป็นมิตร พูดคุยอย่างเป็นกันเอง อดทนที่จะฟังเขาพูดอย่างตั้งใจ เปิดโอกาสให้แสดงออกอย่างเต็มที่ และยอมรับในความสามารถ ยกย่องหรือชี้ให้เด็กแต่ละคนเห็นว่าทุกคนต่างก็มีความสามารถพิเศษเฉพาะแตกต่างกัน ควรแสดงความสามารถของตนให้เต็มที่ และยอมรับในความสามารถ ยกย่องหรือชี้ให้เด็กแต่ละคนเห็นว่าทุกคนต่างก็มีความสามารถพิเศษเฉพาะแตกต่างกัน ควรแสดงความสามารถของตนให้เต็มที่ (แจ่มจันทร์ เกียรติกุล.2530 : 23-24) นอกจากนี้การจัดกิจกรรมเพื่อให้เด็กได้ฝึกฝนเพิ่มเติมพิเศษอยู่เสมอจนมีทักษะและความสามารถสูง ในที่สุดจะเกิดความเชื่อมั่นในตนเองขึ้น (ซูซีฟ อ่อนโคสูง.2516 : 14)ในการส่งเสริมความเชื่อมั่น สถาบันครอบครัวมีบทบาทสำคัญในการเลี้ยงดูให้ความรักและอบอุ่น รวมทั้งให้โอกาสเด็กกระทำการสิ่งต่างๆ สถาบันการศึกษาเป็นอีกสถาบันหนึ่งซึ่งมีส่วนสำคัญในการจัดบรรยากาศและกิจกรรมต่างๆ ให้เด็กฝึกฝน ให้ความรักความอบอุ่น ความเป็นกันเองและให้ความเป็นมิตร รวมทั้งเปิดโอกาสให้เด็กแสดงออกอย่างเต็มที่ที่ยอมรับในความสามารถของเด็กแต่ละคนโดยไม่เปรียบเทียบกับเด็กคนอื่น

การสร้างความเชื่อมั่นในตนเองต่อการใช้ภาษาอังกฤษ

ดังที่ได้กล่าวมาแล้วว่าความเชื่อมั่นในตนเองนั้นเป็นความมีเสรีภาพในการเลือกตัดสินใจต่างๆ ด้วยตนเอง กล้าแสดงความคิดเห็น ทนคน มีเป้าหมายฝันชีวิต กล้าหาญ มีไหวพริบและความสามารถ รู้จักปรับปรุงข้อด้อยของตน ภาคภูมิใจในความสำเร็จของตน สำนึกคุณค่าของตนเปิดใจรับฟังผู้อื่น ไม่ไฝ่ฝันทะเยอทะยานสูงจนเกินไป ดังที่องค์สัมมาสัมพุทธเจ้าได้ตรัสไว้ในหลักปฏิบัติว่าจงเดินสายกลาง ไม่ตั้งหรือหย่อนจนเกินไป ถ้าเดินสายกลางพิจารณาให้เกิดความพอเหมาะพอควรจึงจะนำมาซึ่งประโยชน์ การศึกษาเป็นสิ่งสำคัญในการเสริมสร้างความเชื่อมั่นในตนเอง ทำให้คนมีความภาคภูมิใจในตนเอง มีความคิดวิจรณญาณในการทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง จะกระทำการใดๆ ก็ประสบความสำเร็จ กล้าเผชิญกับสิ่งแวดล้อม แก้ไขปัญหาต่างๆ ได้ดี รักความก้าวหน้า หมั่นศึกษาเล่าเรียน ฝึกฝนบ่อยๆซึ่งจะทำให้เกิดความชำนาญ

การเรียนภาษาอังกฤษก็เช่นกันหากนักเรียนมีโอกาสได้ฝึกฝนบ่อยๆ ทั้งการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน ได้รับการส่งเสริมแนะนำให้ฝึกฝนในแบบอย่างถูกต้อง ได้รับการพัฒนาทักษะต่างๆอยู่เสมอ ก็จะสามารถมีความเชื่อมั่นในตนเองต่อการใช้ภาษาอังกฤษ จากการฝึกฝนบ่อยๆนั้นเอง เกิดความกระตือรือร้นในการใช้ภาษาอังกฤษทั้งในและนอกห้องเรียน มีความมั่นใจในการตอบคำถาม ความชัดเจนในการพูด และความคิดริเริ่มในการใช้ถ้อยคำที่เป็นของตนเอง

งานวิจัยที่เกี่ยวกับความเชื่อมั่นในตนเอง

สนธยาพรรณ ยาท่วม (2538 : 87) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ และความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยการสอนแบบ T.P.R.

ที่พัฒนาตามแนวทฤษฎีอรรถฐานกับการสอนตามคู่มือครู จากการศึกษาพบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. ที่พัฒนาตามแนวทฤษฎีอรรถฐาน มีความสามารถด้านการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษและมีความเชื่อมั่นในตนเองสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

กรรณิกา กุลวิทย์ (2540:90) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่าน ภาษาอังกฤษ และความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอน โดยการฝึกอ่านด้วยการเล่าเรื่องย้อนกลับ ตามแนวทฤษฎีอรรถฐานกับการสอนตามคู่มือครู พบว่า ความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษ และความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอน โดยการฝึกอ่านด้วยการเล่าเรื่องย้อนกลับ ตามแนวทฤษฎีอรรถฐาน สูงกว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

เพนเตอร์ (Pointer. 1968 : 760-B) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการจูงใจกับความเชื่อมั่นในตนเองของนักศึกษาชายในระดับวิทยาลัย 10 คน พบว่าความเชื่อมั่นในตนเอง กับความสามารถในการจูงใจมีความสัมพันธ์กันโดยตรง คือ ผู้ที่มีความเชื่อมั่นในตนเองสูง ก็จะมี ความสามารถในการจูงใจผู้อื่นและมักจะเป็นผู้นำเสมอ

มูสเสน (Mussen. 1969 : 261) ได้ศึกษาพบว่า พ่อแม่ที่ปล่อยให้ลูกเป็นอิสระในการช่วยเหลือตนเอง และสนองความต้องการในการอยากรู้อยากเห็น จะทำให้เด็กรู้สึกเป็นตัวของตัวเอง ฟังตนเองได้ มีความคิดสร้างสรรค์ กล้าคิดกล้าตัดสินใจ กล้าพูดกล้าแสดงออก สามารถเผชิญ สถานการณ์ใหม่ๆได้โดยไม่วิตกกังวล มีความเชื่อมั่นในตนเองสูง

เลเนียร์ (Lanier. 1991 : 1706-A) ได้ศึกษาผลของการแบ่งแยกสีผิวที่มีต่อความเชื่อมั่นในตนเองและความพร้อมในการเรียนรู้ของเด็กวัยรุ่นผิวดำชาย ในโรงเรียน Crest High School เป็น โรงเรียนชายล้วนที่มีทั้งนักเรียนผิวขาวและผิวดำ ซึ่งตั้งอยู่ทางตะวันตกของประเทศสหรัฐอเมริกา ให้นักเรียนจับกลุ่มสีผิวเดียวกัน และตอบปัญหาเหมือนกัน ปรากฏว่านักเรียนผิวขาวมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความเชื่อมั่นในตนเองสูงกว่านักเรียนผิวดำ

เลิร์ก (Lirgg. 1992 : 3557-A) ได้ศึกษาความเข้าใจในการเรียนรู้เกี่ยวกับความเชื่อมั่นในตนเอง และการปรับตัวในการเรียนวิชาพลศึกษาของนักเรียนมัธยมในโรงเรียนแบบ สหศึกษา ชายล้วนและหญิงล้วน โดยทั้งสามกลุ่มเรียนกับครูผู้ชาย 1 คนและครูผู้หญิง 1 คน เป็นเวลา 10 วัน พบว่านักเรียนที่มีความเชื่อมั่นในตนเองสูงกว่าและสามารถปรับเปลี่ยนพฤติกรรมได้ดีกว่าคือ นักเรียนชายที่เรียนแบบสหศึกษาและนักเรียนหญิงที่เรียนแบบหญิงล้วน

สรุปได้ว่าความเชื่อมั่นในตนเองจะเกิดขึ้นได้นั้น ผู้สอนจะต้องจัดวิธีการสอนที่เหมาะสม ทำให้นักเรียนมีการพัฒนาความสามารถ ส่งผลให้นักเรียนรู้สึกเป็นเชื่อมั่นและมีความคิดเป็นของตัวเอง จึงเกิดการเรียนรู้ นักเรียนจึงประสบความสำเร็จในการเรียน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. การกำหนดกลุ่มเป้าหมายและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า
3. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดกลุ่มเป้าหมายและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบรรหารแจ่มใสวิทยา 6 อำเภอสว่างซุก จังหวัดสุพรรณบุรี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548 ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน (อ 32102) จำนวน 4 ห้องเรียน นักเรียน 160 คน ซึ่งนักเรียนแต่ละห้องจัดแบบความสามารถ เก่ง ปานกลาง อ่อน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบรรหารแจ่มใสวิทยา 6 อำเภอสว่างซุก จังหวัดสุพรรณบุรี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548 จากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยการจับสลากมาจำนวน 2 ห้องเรียน มีนักเรียนห้องละ 40 คน เพื่อเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

1. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่
 - 1.1 แผนการสอนทักษะการฟัง-พูด โดยวิธี T.P.R (Total Physical Response) ประกอบสื่อในชีวิตประจำวัน จำนวน 5 แผน
 - 1.2 แผนการสอนทักษะการฟัง-การพูด ตามคู่มือครู จำนวน 5 แผน
2. เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล
 - 2.1 แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง-การพูด ภาษาอังกฤษ
 - 2.2 แบบสอบถามวัดความเชื่อมั่นในตนเองต่อการใช้ภาษาอังกฤษ

การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

1. การสร้างแผนการสอนโดยวิธี T.P.R. (Total Physical Response) ประกอบสื่อในชีวิตประจำวัน

ผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

1.1 ศึกษาจุดมุ่งหมายของหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ จุดมุ่งหมายการฟัง-การพูด วิชาภาษาอังกฤษ จุดประสงค์การเรียนรู้ของการฟัง-พูด รายวิชา อ 013 คู่มือครู แบบเรียนและขอบข่ายของวิชาที่จะสอน

1.2 ศึกษาและคัดเลือกเนื้อหาการฟัง-การพูด ที่ตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้ ทักษะการฟัง-การพูด จากหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้น รายวิชา อ 41202 ชั้นมัธยม ศึกษาปีที่ 2 สร้างแผนการสอนทักษะการฟัง-การพูด ภาษาอังกฤษโดยวิธี T.P.R ประกอบสื่อในชีวิตประจำวัน โดยศึกษาทฤษฎีและหลักการสอนการฟัง-พูดภาษาอังกฤษโดยวิธี T.P.R. ประกอบสื่อในชีวิตประจำวัน จำนวน 5 แผน ซึ่งมีขั้นตอนการสอนดังนี้

ลำดับขั้นการสอนมีดังนี้

1) ขั้นสาธิต (Demonstration)

ครูแนะนำเป็นตัวอย่างให้นักเรียนดูด้วยการออกคำสั่ง 1 ชุด ประมาณ 7-8 คำ และควรเป็นกริยา ขณะที่ครูออกคำสั่งเป็นภาษาอังกฤษนั้น ครูจะแสดงท่าไปด้วย ส่วนนักเรียนแสดงท่าตามครู แต่ไม่พูด ตัวอย่างคำสั่งชุดแรกที่แอชเชอร์แนะนำ เช่น stand up, walk, stop, jump, run, turn around, turn left, และ sit down

2) ขั้นลังเล (Hesitation)

เพื่อเป็นการดูว่านักเรียนสามารถแสดงท่าทางได้เองหรือไม่ โดยที่ครูจะไม่สาธิตให้ดู ครูอาจออกคำสั่งหนึ่งคำสั่งเช่น stand up แต่ครูไม่ยืนขึ้น นักเรียนบางคนอาจไม่ยืนตามครูเหมือนกัน เพราะคิดว่าครูทำถูกแล้ว ขั้นนี้เป็นการฝึกให้นักเรียนเกิดความเชื่อมั่น หรือว่าครูออกคำสั่งว่า turn left แต่ครูกลับทำ ขวามหัน นักเรียนที่เก่งๆ อาจจะทำท่าสับสน เพราะว่าในขั้นที่ 1 นั้น ครูสั่งว่า turn left เห็นครูทำ ซ้ายหัน บางคนอาจจะเตือนครู ว่าครูทำผิด แสดงว่านักเรียนเริ่มเกิดการเรียนรู้

3) ขั้นทดสอบ (Test)

ให้ครูออกคำสั่งที่ออกมาในลักษณะสลับก่อนหลังไปมา (ไม่เรียงตามลำดับ) แล้วให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งทีละคน ถ้านักเรียนสามารถแสดงตามคำสั่งได้ แสดงว่าเกิดความเข้าใจต่อคำเหล่านั้น สามเหตุที่สลับตำแหน่งคำเพื่อเป็นการป้องกันมิให้นักเรียนจำแบบนกแก้วนกขุนทอง เช่น ครูอาจออกคำสั่งว่า walk, jump, run, stop, sit down, stand up เป็นต้น นักเรียนจะทำนายล่วงหน้าไม่ได้ว่าเป็นคำอะไรต่อไป พยายามอย่าให้ลำดับเหมือนในขั้นที่ 1

4) ชั้นนอกคำสั่งใหม่ๆแปลกๆ (Novelty)

ออกคำสั่งแปลกๆประหลาดๆ เพื่อจะดูว่าเด็กมีปฏิกิริยาอย่างไรกับคำสั่งนั้น คำสั่งประเภทนี้จะทำให้บรรยากาศในห้องเรียนสนุกสนานมากขึ้น ตัวอย่างเช่น walk like a duck, walk with one foot, run to the teacher, sit on the teacher ect.

5) ชั้นสลับบทบาท (Role-Reversal)

นักเรียนสลับบทบาทกับครู ให้โอกาสนักเรียนออกมาออกคำสั่งและให้เพื่อนๆ แสดงท่าทางรวมทั้งครูด้วย เล่นสลับบทบาทกันโดยแสดงท่าเมื่อได้ยินคำสั่งจากนักเรียน ในขั้นนี้ นักเรียนจะได้เริ่มพูด ให้นักเรียนผลัดกันออกมาออกคำสั่งให้เพื่อนๆปฏิบัติ ครูไม่ควรบังคับให้นักเรียนพูด นักเรียนจะพูดเมื่อมีความพร้อมและกระตือรือร้นที่จะพูด ครูควรหลีกเลี่ยงการตำหนินักเรียน กรณีนักเรียนพูดผิดหรือออกเสียงผิด แต่มีหน้าที่ช่วยเหลือนักเรียน พยายามเปิดโอกาสให้นักเรียนหลายๆ คนได้ออกมาพูด

1.3 นำแผนการสอนที่สร้างเสร็จแล้ว ไปให้ผู้เชี่ยวชาญทางการสอนภาษาอังกฤษ ตรวจสอบแผนการสอนจำนวน 3 ท่าน พิจารณาเรื่องความถูกต้องชัดเจนของจุดประสงค์ กิจกรรม เนื้อหาและการประเมินผลแล้วนำกลับมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ

1.4 นำแผนการสอนที่แก้ไขแล้ว ไปทดลองสอนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง โรงเรียนบรรหารแจ่มใสวิทยา 6 อำเภอสามชุก จังหวัดสุพรรณบุรี เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติมอีกครั้งก่อนนำไปใช้สอนจริง

2. แผนการสอนทักษะการฟัง-การพูด ตามคู่มือครู ของหน่วยศึกษานิเทศก์

ผู้วิจัยได้ศึกษากระบวนการวิธีการจัดกิจกรรม และลำดับขั้นการสอน โดยศึกษาแผนการสอนตัวอย่าง จากหนังสือคู่มือการใช้หลักสูตรการสอนรายวิชา อ 013 ของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2539 แล้วสร้างแผนการสอนจำนวน 5 แผน โดยยึดจุดประสงค์และเนื้อหาเดียวกันกับที่ใช้ในแผนการสอนของกลุ่มทดลอง ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 สร้างความสนใจ โดยการใช้การสนทนาถึงสถานการณ์ต่างๆที่เกี่ยวกับบทเรียนหรือใช้วัสดุต่างๆ เพื่อทำให้นักเรียนเกิดความสนใจในบทเรียน เป็นการสร้างแรงจูงใจให้นักเรียนเป็นการนำเข้าสู่บทเรียน

ขั้นที่ 2 แจ้งจุดประสงค์เป็นการให้ผู้เรียนทราบว่า เมื่อผู้เรียนเรียนจบขั้นตอนในเนื้อหา แล้วผู้เรียนสามารถฟังเรื่องและเข้าใจความหมายของเรื่อง ตลอดจนใช้ภาษาสำหรับพูดได้ถูกต้อง

ขั้นที่ 3 ทบทวนประสบการณ์เดิม โดยการใช้คำถามหรือทำแบบฝึกหัดเพื่อทบทวน คำศัพท์ โครงสร้าง ไวยากรณ์และสำนวนต่างๆ ที่ผู้เรียนได้เรียนไปแล้ว

ขั้นที่ 4 เสนอบทเรียนใหม่ เพื่อกระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้โดยทำกิจกรรมก่อนเรียนเกี่ยวกับคำศัพท์ โครงสร้างทางไวยากรณ์ต่างๆ ที่ผู้เรียนจะได้ฟังจากเรื่อง

ขั้นที่ 5 ให้แนวการเรียนรู้ โดยใช้รูปภาพ การสร้างสถานการณ์ เพลง เกม หรือ การเล่าเรื่องและให้นักเรียนแต่งเรื่องที่จะเกิดขึ้น

ขั้นที่ 6 ลงมือปฏิบัติให้นักเรียนฟังเรื่องจากเทปแล้วทำแบบฝึกหัด

ขั้นที่ 7 แจกผลการปฏิบัติ โดยครูตรวจแก้ไขข้อบกพร่องในการทำแบบฝึกหัด ของนักเรียน ให้คำชมเชยเมื่อนักเรียนทำงานได้ถูกต้อง แก้ไข เมื่อนักเรียนทำผิด อธิบายเพิ่มเติม เมื่อนักเรียนไม่เข้าใจ

ขั้นที่ 8 ประเมินผลการเรียนรู้ ครูประเมินผลการเรียนรู้ โดยการสังเกตการทำ กิจกรรมและการตอบคำถามจากแบบฝึกหัดของนักเรียน

ขั้นที่ 9 ส่งเสริมความแม่นยำและถ่ายโอนความรู้เป็นการสรุปย่อ ทบทวน บทเรียนที่ผ่านมาเพื่อให้นักเรียนมีความรู้ที่ฝังแน่นขึ้น อาจทำได้โดย ให้นักเรียนแบ่งกลุ่มรายงาน ผลหรือเล่าเรื่อง เตรียมเรื่องมาพูดหรือปฏิบัติงานวิธีการต่างๆ

สร้างแผนการสอนจำนวน 5 แผน โดยยึดวิธีการสอนตามขั้นตอนการเรียนรู้ตามคู่มือครู ตามที่ได้กล่าวมาแล้ว

3. แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษ

ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

3.1 แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง-การพูด ภาษาอังกฤษ ได้สร้างขึ้น เพื่อวัดความสามารถด้านทักษะการฟัง-การพูด โดยได้ศึกษาวิธีการสร้างแบบทดสอบและ ประเมินผลวิชาภาษาอังกฤษทักษะการฟัง-การพูด

3.2 ศึกษาจุดประสงค์และเนื้อหาวิชา เรื่องที่ทำการวิจัยเพื่อนำไปใช้ในการ สร้างแบบทดสอบ

3.3 สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษเป็น แบบทดสอบปากเปล่า 1 ชุด ในรูปของการตอบคำถามประโยคต่อประโยค การโต้ตอบกับ คู่สนทนาต่อประโยคที่ได้ยิน ปฏิบัติตามคำสั่งที่ได้ยินในสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่งตามความ เหมาะสม หรือใช้ภาพประกอบเพื่อเป็นแนวทางในการสนทนา หรือตอบคำถาม

3.4 เกณฑ์การตรวจให้คะแนนความสามารถในการฟัง-พูด ใช้แบบทดสอบ ปากเปล่า (Oral test) ฉบับเดียวกัน ซึ่งปรับมาจากเกณฑ์การให้คะแนนตามแบบของแครอล (Carroll. 1982 : 53-55,134-139) มีกรรมกรเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษและมีวุฒิ ปริญญาตรีด้านการสอนภาษาอังกฤษ 3 ท่าน ให้คะแนนโดยการพิจารณาจากการชม V.D.O การ สัมภาษณ์แล้วนำมาหาค่าเฉลี่ยดังนี้

5 คะแนน เมื่อฟังคำถามแล้วสามารถตอบคำถามถูกต้อง
ให้ละเอียดได้อย่างหลากหลาย

4 คะแนน เมื่อฟังคำถามแล้วสามารถตอบคำถามถูกต้อง ให้ราย
ละเอียดได้เมื่อผู้ถามบอกให้บอกรายละเอียดหรือถามต่อ

- 3 คะแนน เมื่อฟังคำถามแล้วมีความลังเล ไม่ตอบทันทีแต่เมื่อถามซ้ำสามารถตอบได้ถูกต้อง
- 2 คะแนน เมื่อฟังคำถามแล้วตอบผิดในครั้งแรก แต่สามารถแก้ไขให้ถูกต้องได้บ้างเมื่อได้รับการถามซ้ำ
- 1 คะแนน เมื่อฟังคำถามแล้วตอบผิดและตะกุกตะกักในครั้งแรก แต่สามารถแก้ไขให้ถูกต้องได้บ้างเมื่อได้รับการถามซ้ำ
- 0 คะแนน สำหรับผู้ที่ฟังคำถามแล้วไม่เข้าใจคำถาม และไม่พูดเลย
- ตัวอย่างข้อคำถามของแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษ

1) What do you like to do in your free time?

2) What is your favorite food?

3) What kind of sport do you like?

แปลความหมายการให้คะแนน

- 108 – 120 แสดงว่า มีความสามารถในการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับสูงมาก
- 84 – 107.9 แสดงว่า มีความสามารถในการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับสูง
- 60 – 83.9 แสดงว่า มีความสามารถในการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับค่อนข้างสูง
- 36 – 59.9 แสดงว่า มีความสามารถในการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษในระดับปานกลาง
- 12 – 35.9 แสดงว่า มีความสามารถในการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษในระดับค่อนข้างอ่อน
- น้อยกว่า 12 แสดงว่า มีความสามารถในการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษในระดับอ่อน

3.5 นำแบบทดสอบที่สร้างแล้วจำนวน 24 ข้อ ไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา และลงความเห็นว่าคุณสมบัติข้อสอบแต่ละข้อสามารถวัดจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ต้องการวัด ซึ่งใช้เกณฑ์คะแนนความคิดเห็นของ ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ (2543 : 248) ดังนี้

- +1 แน่ใจว่าข้อสอบมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้
- 0 ไม่แน่ใจว่าข้อสอบมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้
- 1 ข้อสอบไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

จากนั้นได้บันทึกผลการพิจารณาความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญแต่ละข้อ แล้วนำไปหาค่าดัชนีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา หรือดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์ โดยได้

คัดเลือกข้อสอบที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ .67-1.00 ซึ่งแสดงว่าข้อสอบนั้นมีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา

3.6 นำแบบทดสอบที่ตรวจแก้ไขแล้วไปทดลองสอบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548 โรงเรียนบริหารแจ่มใสวิทยา 6 อำเภอสามชุก จังหวัดสุพรรณบุรี ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 1 ห้องเรียน เพื่อหาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบเพื่อหาความเชื่อมั่นโดยการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา ตามวิธีการของครอนบัค (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2538 :125-126) ได้ค่าความเชื่อมั่นได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.80

4. แบบสอบถามวัดความเชื่อมั่นในตนเองต่อการใช้ภาษาอังกฤษ

การสร้างแบบสอบถามวัดความเชื่อมั่นในตนเองต่อการใช้ภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นเอง โดยมีขั้นตอนในการสร้างดังนี้

4.1 ศึกษาเกี่ยวกับความหมาย ขอบข่ายของความเชื่อมั่นในตนเองและแบบสอบถาม

4.2 สร้างแบบสอบถามวัดความเชื่อมั่นในตนเองต่อการใช้ภาษาอังกฤษ

กำหนดน้ำหนักของการให้คะแนนการตอบตัวเลือกของแต่ละข้อความไว้ดังนี้

คำถามที่เป็นข้อความเชิงนิมมาน (Positive)

เห็นด้วยมากที่สุด	4	คะแนน
เห็นด้วยมาก	3	คะแนน
เห็นด้วยน้อย	2	คะแนน
เห็นด้วยน้อยที่สุด	1	คะแนน

แบบสอบถามที่เป็นข้อความเชิงนิเสธ (Negative)

เห็นด้วยมากที่สุด	1	คะแนน
เห็นด้วยมาก	2	คะแนน
เห็นด้วยน้อย	3	คะแนน

เห็นด้วยน้อยที่สุด 4 คะแนน

ตัวอย่างข้อคำถามของแบบสอบถามวัดความเชื่อมั่นในตนเองต่อการใช้ภาษาอังกฤษ

1) ในช่วงเวลาว่างภาษาอังกฤษข้าพเจ้าชอบตอบคำถามเป็นภาษาอังกฤษมากกว่าภาษาไทย

2) ข้าพเจ้าไม่รู้สึกลายเมื่อบอกภาษาอังกฤษผิด

3) ข้าพเจ้าชอบเขียนบันทึกประจำวันหรือเขียนจดหมายถึงเพื่อนเป็นภาษาอังกฤษ

แปลความหมายการให้คะแนน

70 – 80	แสดงว่า	มีความเชื่อมั่นในตนเองต่อการใช้ภาษาอังกฤษมากที่สุด
50 – 69.9	แสดงว่า	มีความเชื่อมั่นในตนเองต่อการใช้ภาษาอังกฤษมาก
30 – 49.9	แสดงว่า	มีความเชื่อมั่นในตนเองต่อการใช้ภาษาอังกฤษน้อย
น้อยกว่า 30	แสดงว่า	มีความเชื่อมั่นในตนเองต่อการใช้ภาษาอังกฤษน้อยที่สุด

4.3 นำแบบสอบถามวัดความเชื่อมั่นในตนเองต่อการใช้ภาษาอังกฤษที่สร้างขึ้น จำนวน 20 ข้อไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบพิจารณาความเที่ยงตรงของเนื้อหา และความชัดเจนของการใช้ภาษาในแต่ละข้อคำถามโดยคัดเลือกข้อคำถามที่มีค่าดัชนี ความสอดคล้อง (IOC) .67 - 1.00 ซึ่งแสดงว่าแบบสอบถามวัดความเชื่อมั่นในตนเองนั้น มีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา

4.4 นำแบบสอบถามวัดความเชื่อมั่นในตนเองต่อการใช้ภาษาอังกฤษที่แก้ไขแล้ว ไป ทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548 โรงเรียนบริหารแจ่มใสวิทยา 6 อำเภอสามชุก จังหวัดสุพรรณบุรี ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 1 ห้องเรียน เพื่อหาความเชื่อมั่นโดยการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา ตามวิธีการของครอนบัค (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2538 :125-126) ได้ค่าความเชื่อมั่น คือ .77

แบบแผนการวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) แบบ Randomized Control Group Pretest-Posttest Design (พวงรัตน์ ทวีรัตน์.2540 : 62) ซึ่งมีรูปแบบดังนี้

ตาราง 1 แบบแผนการทดลอง

กลุ่ม	สอบก่อน	ทดลอง	สอบหลัง
RE	T ₁	X	T ₂
RC	T ₁	~X	T ₂

ความหมายของสัญลักษณ์

T₁ หมายถึง การสอบก่อนการทดลอง (Pre-test)

T₂ หมายถึง การสอบหลังการทดลอง (Post-test)

RE หมายถึง กลุ่มทดลอง

RC หมายถึง กลุ่มควบคุม

X หมายถึง การสอนโดยวิธี T.P.R (Total Physical Response)
ประกอบสื่อในชีวิตประจำวัน

~X หมายถึง การสอนตามคู่มือครู

การดำเนินการทดลอง

1. ทำการทดสอบก่อนการทดลอง (Pretest) กับนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษ และแบบวัดความเชื่อมั่นในตนเอง ต่อการใช้ภาษาอังกฤษ
2. ดำเนินการทดลองกับกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยผู้วิจัยเป็นผู้สอนเอง
3. ทำการทดสอบหลังการทดลองทันที (Posttest) ด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษ และแบบทดสอบวัดความเชื่อมั่นในตนเองต่อการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษ ฉบับเดียวกับที่ทำก่อนการทดลอง
4. รวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลตามวิธีการทางสถิติเพื่อทดสอบสมมุติฐาน

การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าสถิติพื้นฐาน

- 1.1 คำนวณเฉลี่ย (Mean) ใช้สูตร (ระวีวรรณ พันธุ์พานิช. 2541 : 36)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{n}$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทน ค่าเฉลี่ย
 $\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
 n แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

- 1.2 หาค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S) คำนวณจากสูตรนี้ (ระวีวรรณ พันธุ์พานิช. 2541 : 59)

$$S = \sqrt{\frac{n \sum X^2 - (\sum X)^2}{n(n-1)}}$$

เมื่อ S แทน ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน
 $\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
 $\sum X^2$ แทน ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง
 n แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

2. ตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

- 2.1 หาดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับจุดประสงค์ IOC ของแบบทดสอบ จากสูตรนี้ (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540 : 117)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ	IC	แทน	ดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถามกับจุดประสงค์
	$\sum R$	แทน	ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ
	N	แทน	จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

2.2 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง-การพูด ภาษาอังกฤษและแบบสอบถามวัดความเชื่อมั่นในตนเองต่อการใช้ภาษาอังกฤษ โดยใช้สูตร หาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟ่าของครอนบัค (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ. 2538 : 200)

$$\alpha = \frac{k}{k-1} \left\{ 1 - \frac{\sum S_i^2}{S_t^2} \right\}$$

เมื่อ	α	แทน	สัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่น
	k	แทน	จำนวนข้อของแบบสอบถาม
	S_i^2	แทน	คะแนนความแปรปรวนรายข้อ
	S_t^2	แทน	คะแนนความแปรปรวนของเครื่องมือทั้งฉบับ

3. สถิติที่ใช้ทดสอบสมมุติฐาน

3.1 ใช้สถิติ t-test Dependent เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง-การพูดและความเชื่อมั่นในตนเองต่อการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียน ก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม จากสูตร (ชูศรี วงศ์รัตน์. 2544 : 193)

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{N \sum D^2 - (\sum D)^2}{N-1}}}$$

$$df = N - 1$$

เมื่อ	D	แทน	ความแตกต่างระหว่างคะแนนแต่ละคู่
	N	แทน	จำนวนคู่

3.2 ใช้สถิติ t-test Independent เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง-การพูดและความเชื่อมั่นในตนเองต่อการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียน ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม จากสูตร (ชูศรี วงศ์รัตน์. 2544 : 193)

$$t = \frac{\overline{X}_1 - \overline{X}_2}{\sqrt{\frac{(n_1 - 1)s_1^2 + (n_2 - 1)s_2^2}{n_1 + n_2 - 2} \left[\frac{1}{n_1} + \frac{1}{n_2} \right]}}$$

$$df = n_1 + n_2 - 2$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าที่ใช้พิจารณาของการแจกแจงแบบ t
	$\overline{X}_1$	แทน	ค่าเฉลี่ยของผลต่าง ของคะแนนในกลุ่มทดลอง
	$\overline{X}_2$	แทน	ค่าเฉลี่ยของผลต่างของคะแนนในกลุ่มควบคุม
	n_1	แทน	จำนวนคนในกลุ่มทดลอง
	n_2	แทน	จำนวนคนในกลุ่มควบคุม
	s_1^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนผลต่างในกลุ่มทดลอง
	s_2^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนผลต่างในกลุ่มควบคุม

บทที่ 4

การวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน	ค่าคะแนนเฉลี่ย
S	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
$\bar{D}$	แทน	ค่าเฉลี่ยของผลต่างของคะแนนก่อนทดลองและหลังทดลอง
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาการแจกแจง t
**	แทน	นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจะนำเสนอเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1

ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนความสามารถในการฟัง-การพูดและความเชื่อมั่นในตนเองต่อการ
ใช้ภาษาอังกฤษ ซึ่งได้แสดงผลตามตาราง 2 และตาราง 3 ดังนี้

ตาราง 2 คะแนนความสามารถในการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนและ
หลังการทดลอง

กลุ่ม	ทดสอบก่อน		ทดสอบหลัง		$\bar{D}$
	$\bar{X}$	ระดับความสามารถ	$\bar{X}$	ระดับความสามารถ	
ทดลอง	39.88	ปานกลาง	64.38	ค่อนข้างสูง	24.50
ควบคุม	35.53	ค่อนข้างอ่อน	49.33	ปานกลาง	13.80

จากตาราง 2 พบว่าคะแนนความสามารถในการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองมี
ความสามารถอยู่ในระดับปานกลางและกลุ่มควบคุมก่อนการทดลองนั้นนักเรียนมีความสามารถอยู่ใน
ระดับค่อนข้างอ่อน ส่วนหลังการทดลองนักเรียนกลุ่มทดลองมีระดับความสามารถค่อนข้างสูง ขณะที่หลัง
การทดลองของนักเรียนกลุ่มควบคุมมีความสามารถระดับปานกลาง

ตาราง 3 คะแนนความเชื่อมั่นในตนเองต่อการใช้ภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง

กลุ่ม	ทดสอบก่อน		ทดสอบหลัง		$\bar{D}$
	$\bar{X}$	ระดับความเชื่อมั่นในตนเอง	$\bar{X}$	ระดับความเชื่อมั่นในตนเอง	
ทดลอง	48.80	น้อย	60.28	มาก	11.48
ควบคุม	49.08	น้อย	53.63	มาก	4.55

จากตาราง 3 พบว่าคะแนนความเชื่อมั่นในตนเองต่อการใช้ภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนการทดลองมีความเชื่อมั่นในตนเองต่อการใช้ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับน้อย ส่วนหลังการทดลองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีความเชื่อมั่นในตนเองต่อการใช้ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก

ตอนที่ 2

การเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง – การพูดภาษาอังกฤษและความเชื่อมั่นในตนเองต่อการใช้ภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมซึ่งได้แสดงผลตามตาราง 4 และตาราง 5 ดังนี้

2.1 เปรียบเทียบความสามารถในการฟัง – การพูดภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. ประกอบสื่อในชีวิตประจำวันกับกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู โดยใช้ $t - test$ for independent samples โดยนำผลต่างของคะแนนก่อนการทดลองและหลังการทดลองมาวิเคราะห์และได้แสดงผลตามตาราง 4 ดังนี้

ตาราง 4 ผลการเปรียบเทียบคะแนนความสามารถในด้านการฟัง – การพูด ภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

กลุ่ม	N	$\bar{X}$	S	df	t
ทดลอง	40	24.50	6.48	78	10.48**
ควบคุม	40	13.80	6.48		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 4 พบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. ประกอบสื่อในชีวิตประจำวัน และนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถในการฟัง - การพูดภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 โดยนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. ประกอบสื่อในชีวิตประจำวัน มีความสามารถในการฟัง – พูดภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

2.2 เปรียบเทียบความเชื่อมั่นในตนเองต่อการใช้ภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. ประกอบสื่อในชีวิตประจำวัน กับกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู โดยใช้ t- test for independent samples โดยนำผลต่างของคะแนนก่อนการทดลองและหลังการทดลองมาวิเคราะห์และได้แสดงผลตามตารางที่ 5 ดังนี้

ตาราง 5 ผลการเปรียบเทียบคะแนนความเชื่อมั่นในตนเองต่อการใช้ภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	S	df	t
ทดลอง	40	11.48	6.07	78	4.22**
ควบคุม	40	4.55	3.38		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 5 พบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. ประกอบสื่อในชีวิตประจำวัน กับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูมีความเชื่อมั่นในตนเองต่อการใช้ภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 โดยนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. ประกอบสื่อในชีวิตประจำวันมีความเชื่อมั่นในตนเองต่อการใช้ภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

ตอนที่ 3

การเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง – การพูดภาษาอังกฤษและความเชื่อมั่นในตนเองต่อการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนและหลังการทดลองซึ่งแสดงผลตามตารางที่ 6,7,8 และ 9 ดังนี้

3.1 เปรียบเทียบความสามารถในการฟัง - การพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. ประกอบสื่อในชีวิตประจำวัน ก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้ t – test for dependent samples และได้แสดงผลตามตารางที่ 6 ดังนี้

ตาราง 6 ผลการเปรียบเทียบคะแนนความสามารถในด้านการฟัง – การพูดภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง

กลุ่มทดลอง	N	$\bar{X}$	S	df	t
คะแนนก่อนการทดลอง	40	39.88	8.57	39	23.88**
คะแนนหลังการทดลอง	40	64.38	4.91		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 6 แสดงว่าหลังการทดลอง นักเรียนกลุ่มทดลองมีความสามารถในการฟัง – การพูดภาษาอังกฤษ สูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือการสอนตามแบบ T.P.R. ประกอบสื่อในชีวิตประจำวัน ช่วยให้นักเรียนมีความสามารถในการฟัง – การพูดภาษาอังกฤษสูงขึ้น

3.2 เปรียบเทียบความสามารถในการฟัง – การพูดภาษาอังกฤษ นักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนแบบคู่มือครู ก่อนและหลังการทดลองโดยใช้ t – test for dependent samples และได้แสดงผลตามตารางที่ 5 ดังนี้

ตาราง 7 ผลการเปรียบเทียบคะแนนความสามารถในด้านการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มควบคุม

กลุ่มควบคุม	N	$\bar{X}$	S	df	t
คะแนนก่อนการทดลอง	40	35.53	5.11	39	13.44**
คะแนนหลังการทดลอง	40	49.38	7.85		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 7 แสดงว่าหลังการทดลอง นักเรียนกลุ่มควบคุมมีความสามารถในการฟัง – การพูดภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือ การสอนตามคู่มือครูช่วยให้นักเรียนมีความสามารถในการฟัง – การพูดภาษาอังกฤษสูงขึ้น

3.3 เปรียบเทียบความเชื่อมั่นในตนเองต่อการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. ประกอบสื่อในชีวิตประจำวัน ก่อนและหลังการทดลองโดยใช้ t – test for dependent samples ซึ่งแสดงผลตามตารางที่ 6

ตาราง 8 ผลการเปรียบเทียบคะแนนความเชื่อมั่นในตนเองต่อการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการทดลอง

กลุ่มทดลอง	N	$\bar{X}$	S	df	t
คะแนนก่อนการทดลอง	40	48.80	7.22	39	11.95**
คะแนนหลังการทดลอง	40	60.28	9.00		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 8 แสดงว่าหลังการทดลอง นักเรียนกลุ่มทดลองมีความเชื่อมั่นในตนเองต่อการใช้ภาษาอังกฤษ สูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 นั่นคือการสอนแบบ T.P.R. ประกอบสื่อในชีวิตประจำวัน ช่วยให้นักเรียนมีความเชื่อมั่นในตนเองต่อการใช้ภาษาอังกฤษสูงขึ้น

3.4 เปรียบเทียบความเชื่อมั่นในตนเองต่อการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้ t – test for dependent samples ซึ่งแสดงผลตามตารางดังนี้

ตาราง 9 ผลการเปรียบเทียบคะแนนความเชื่อมั่นในตนเองต่อการใช้ภาษาอังกฤษกลุ่มควบคุม ก่อน และหลังการทดลอง

กลุ่มควบคุม	N	$\bar{X}$	S	df	t
คะแนนก่อนการทดลอง	40	49.08	5.69	39	8.51**
คะแนนหลังการทดลอง	40	53.63	5.27		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 9 แสดงว่าหลังการทดลอง นักเรียนกลุ่มควบคุมมีความเชื่อมั่นในตนเองต่อการใช้ภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือการสอนตามแบบคู่มือครูช่วยให้นักเรียนมีความเชื่อมั่นในตนเองต่อการใช้ภาษาอังกฤษสูงขึ้น

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ มีจุดประสงค์เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการฟัง – การพูด และความเชื่อมั่นในตนเองต่อการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยวิธีการสอนแบบ T.P.R. (Total Physical Response) ประกอบสื่อในชีวิตประจำวันกับการสอนตามคู่มือครู โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Reserch) จากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548 โรงเรียนบริหารแจ่มใสวิทยา 6 อำเภอสามชุก จังหวัดสุพรรณบุรี จำนวน 2 ห้องเรียน ห้องเรียนละ 40 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (Sample Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย แผนการสอนกลุ่มทดลองซึ่งสอนด้วยวิธีการสอนแบบ T.P.R. ประกอบสื่อในชีวิตประจำวัน จำนวน 5 แผน แผนการสอนกลุ่มควบคุมซึ่งสอนด้วยวิธีการสอนตามคู่มือครู จำนวน 5 แผน แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษ จำนวน 24 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .80 และแบบสอบถามวัดความเชื่อมั่นในตนเองจำนวน 20 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .77

การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลผู้วิจัยได้ปฐมนิเทศ เพื่อชี้แจงถึงจุดประสงค์ของการทดลอง ทำความเข้าใจกับนักเรียนถึงวิธีการเรียน บทบาทของผู้เรียน วิธีการประเมินผลจากนั้นทดสอบก่อนการทดลองทั้งสองกลุ่ม โดยใช้แบบสอบถามวัดความเชื่อมั่นในตนเองต่อการใช้ภาษาอังกฤษ และแบบสัมภาษณ์วัดความสามารถในด้านการฟัง – การพูดภาษาอังกฤษดำเนินการทดลองโดยผู้วิจัยเป็นผู้สอนทั้งสองกลุ่มทดลองซึ่งสอนด้วยวิธีการสอนแบบ T.P.R. ประกอบสื่อในชีวิตประจำวันและกลุ่มควบคุมซึ่งสอนด้วยวิธีการสอนตามคู่มือครู โดยใช้ระยะเวลา 20 คาบ เท่ากัน หลังจากดำเนินการทดลองครบ 20 คาบทั้งสองกลุ่มแล้ว ได้ทดสอบหลังการทดลอง โดยใช้แบบสอบถามวัดความเชื่อมั่นในตนเองต่อการใช้ภาษาอังกฤษ และแบบทดสอบวัดความสามารถในด้านการฟัง – การพูดภาษาอังกฤษฉบับเดียวกับที่ใช้ในการทดสอบก่อนการทดลอง

จากนั้นนำผลคะแนนก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองมาวิเคราะห์หาค่าสถิติพื้นฐาน และสถิติที่ใช้ทดสอบสมมุติฐาน ในการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยได้ใช้โปรแกรม SPSS for Windows วิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อย่างง่ายและทดสอบความมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยใช้การทดสอบค่าที (t – test)

สรุปผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูลสามารถสรุปผลตามจุดประสงค์ของการวิจัยได้ดังนี้

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. ประกอบสื่อในชีวิตประจำวัน และนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถในการด้านการฟัง – การพูดภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. ประกอบสื่อในชีวิตประจำวัน มีความสามารถในการด้านการฟัง – พูด ภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู
2. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. ประกอบสื่อในชีวิตประจำวัน กับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูมีความเชื่อมั่นในตนเองต่อการใช้ภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. ประกอบสื่อในชีวิตประจำวัน มีความเชื่อมั่นในตนเองต่อการใช้ภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู
3. นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. มีความสามารถในการด้านการฟัง – การพูดภาษาอังกฤษ สูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือการสอนตามแบบ T.P.R. ประกอบสื่อในชีวิตประจำวัน ช่วยให้นักเรียนมีความสามารถในการด้านการฟัง – การพูดภาษาอังกฤษสูงขึ้น
4. นักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูมีความสามารถในการด้านการฟัง – การพูดภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือ การสอนตามคู่มือครูช่วยให้นักเรียนมีความสามารถในการด้านการฟัง – การพูดภาษาอังกฤษสูงขึ้น
5. นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. มีความเชื่อมั่นในตนเองต่อการใช้ภาษาอังกฤษ สูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 นั่นคือการสอนแบบ T.P.R. ประกอบสื่อในชีวิตประจำวัน ช่วยให้นักเรียนมีความเชื่อมั่นในตนเองต่อการใช้ภาษาอังกฤษสูงขึ้น
6. นักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูมีความเชื่อมั่นในตนเองต่อการใช้ภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือการสอนตามแบบคู่มือครูช่วยให้นักเรียนมีความเชื่อมั่นในตนเองต่อการใช้ภาษาอังกฤษสูงขึ้น

อภิปรายผล

จากการวิเคราะห์ข้อมูลและสรุปผลการวิจัยสามารถอภิปรายผลประเด็นสำคัญได้ดังนี้

1. การที่นักเรียนได้รับการสอนแบบ T.P.R. ประกอบสื่อในชีวิตประจำวัน มีความสามารถในการด้านการฟัง – การพูดภาษาอังกฤษ สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เนื่องจากการสอนแบบ T.P.R. ประกอบสื่อในชีวิตประจำวัน เป็นการสอนที่เน้นให้นักเรียนได้เรียนรู้จากการฟัง การสังเกตและการได้ฝึกปฏิบัติ ซึ่งเป็นไปตามธรรมชาติของการเรียนรู้ภาษาของมนุษย์ หมายถึง มีความสามารถในการวิเคราะห์ทำความเข้าใจ ชั้นแรกนักเรียนจะเน้นจุดสนใจไปที่การฟัง ทำความเข้าใจและเกิดความเชื่อมั่น ความมั่นใจ ที่จะพูดออกมาตาม

ความเข้าใจ ความกระตือรือร้น เนื่องจากผู้เรียนได้เรียนจากการจัดสิ่งแวดล้อมที่ผ่อนคลาย ไม่มีความเครียดจากบทเรียน และไม่มีการแข่งขันกันเองระหว่างผู้เรียน แต่จะเน้นการเรียนรู้ของผู้เรียนจากการทำความเข้าใจ สามารถเคลื่อนไหวร่างกาย เชื่อมโยงเข้ากับเนื้อหาที่เรียนอย่างเป็นธรรมชาติ ทำให้ผู้เรียนเกิดความภาคภูมิใจที่สามารถพูดออกมาแล้วเป็นที่เข้าใจได้ เกิดความมั่นใจที่จะนำประโยคที่ได้เรียนไปดัดแปลงใช้ในสถานการณ์จริง ซึ่งต่างจากวิธีสอนของกลุ่มควบคุม นักเรียนจะต้องฝึกการออกเสียงให้ถูกต้องและรู้ความหมายของเนื้อหา เป็นการเรียนรู้ที่ไม่ถาวร แต่นักเรียนจะเรียนรู้จากการเลียนแบบการพูด มากกว่าการพูดโดยเกิดจากความเข้าใจ

ในการสอนช่วงแรกของการสอนกลุ่มทดลอง ผู้สอนสังเกตว่านักเรียนให้ความสนใจมาก เนื่องจากวิธีการสอนแปลกใหม่ออกไป นักเรียนตั้งใจเรียน และสนุกสนานในการร่วมกิจกรรม ในช่วงแรก ๆ นักเรียนที่มีพื้นฐานภาษาอังกฤษดี จะเรียนรู้ได้เร็วและได้ออกมาเป็นผู้นำในการทำกิจกรรม สามารถเข้าใจกิจกรรมและคำสั่งของครูได้ก่อนเพื่อน ๆ แต่ในระยะต่อมาของการทดลอง นั้นจะมีกลุ่มผู้นำมากขึ้น เนื่องจากนักเรียนได้เรียนรู้และเริ่มเข้าใจในวิธีการเรียน นักเรียนบางคนที่มีพื้นฐานภาษาอังกฤษไม่ดีนักก็สามารถเปลี่ยนมาเป็นผู้นำกิจกรรมได้ เนื่องจากมีความสนใจในสื่อของจริงที่นำมาใช้สอนและได้ปฏิบัติจริง ได้จัดเตรียมและปฏิบัติด้วยตนเอง ถึงวิธีการทำจะเป็นภาษาอังกฤษแต่นักเรียนก็ให้ความสนใจ ติดตามวิธีการทำขั้นตอนต่อไปตลอดเวลา ทำให้เกิดความเข้าใจ เป็นความจำที่ถาวร เนื่องจากได้อยู่ในสถานการณ์จริง เมื่อรู้สึกว่าจะสามารถพูดสื่อสารได้ จึงมีกำลังใจในการใช้ภาษาอังกฤษโดยไม่วิตกกังวลใช้ประสบการณ์เดิมเข้ามาช่วยในการทำความเข้าใจ จึงทำให้เกิดภาคภูมิใจและเชื่อมั่นในตนเองยิ่งขึ้น

2. การที่นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. ประกอบสื่อในชีวิตประจำวัน มีความเชื่อมั่นในตนเองต่อการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เนื่องจากการเรียนการสอนแบบ T.P.R. ประกอบสื่อในชีวิตประจำวัน นั้น มีครูเป็นแม่แบบในการปฏิบัติในช่วงแรก ๆ และจากนั้นก็มีแบบเป็นเพื่อน ๆ ในชั้นเรียนทำให้ผู้เรียนได้เห็นตัวอย่างของการปฏิบัติ ซึ่งได้ปฏิบัติตามซ้ำ ๆ หลาย ๆ ครั้งจนนักเรียนเกิดความเข้าใจ จากการปฏิบัติซ้ำ ย้ำ ทวนเหล่านั้น เป็นความจำที่ถาวร นักเรียนจึงไม่เกิดความวิตกกังวลว่าจะทำผิด ส่วนในการเรียนรู้คำศัพท์ นักเรียนได้เห็นของจริง ได้สัมผัสและฝึกปฏิบัติเกี่ยวกับคำศัพท์เหล่านั้นซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของสนธยาพรพรุ ยาท่วม (2538 : 88) ผู้สอนไม่ต้องอธิบายให้ทราบความหมายของคำศัพท์เหล่านั้นในการเรียนการสอนเพราะผู้เรียนเห็นของจริงหรืออาจเกิดการผิดพลาด ก็จะไม่มีการตำหนิเมื่อผู้เรียนพูดผิด แต่จะให้นักเรียนได้แก้ไขด้วยการฟังครูหรือเพื่อนพูดและทดลองใหม่ ซึ่งเป็นไปตามกฎการเรียนรู้โดยธรรมชาติ ได้ฟังให้เข้าใจภาษาพูดก่อนที่จะพูดได้เอง ส่วนในการสอนตามคู่มือครูนั้น เน้นให้เรียนรู้ภาษาแบบแยกส่วนประกอบของภาษาออกเป็น ส่วน ๆ เช่น ศัพท์ โครงสร้างของประโยค ก่อนที่จะให้รู้เนื้อความที่มีความหมายโดยปริบท ซึ่งเป็นการฝึนธรรมชาติของผู้เรียน ครูมีบทบาทในการเรียนการสอนมากกว่านักเรียน ทำให้นักเรียนขาด

ประสบการณ์ในการแสดงออก ผู้เรียนมีโอกาสใช้ภาษาในสถานการณ์จริงน้อย ไม่เกิดประสบการณ์ตรงทำให้ไม่เกิดความทรงจำที่ถาวร ขาดความมั่นใจในการใช้ภาษา กลัวว่าจะผิดพลาด

3. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. ประกอบสื่อในชีวิตประจำวัน มีผลคะแนนด้านความสามารถในการฟัง – การพูดภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เนื่องจากการเรียนการสอนแบบ T.P.R. ประกอบสื่อในชีวิตประจำวันนั้นนักเรียนจะได้ฟังคำสั่งแล้วปฏิบัติตามทันที เป็นการรับรู้ภาษาที่เลียนแบบการเรียนรู้ภาษาแม่ ทำให้เกิดการเรียนรู้แบบไม่รู้ตัวหรือเกิดการรับรู้ภาษาโดยธรรมชาติ เกิดการสะสมประสบการณ์และข้อมูลที่ละเอียดละน้อย เนื้อหาที่นำมาใช้ในการทดลอง ทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจอยากที่จะเรียน สนุกสนานและกระตือรือร้นในการจัดเตรียมอุปกรณ์ที่จะใช้ในการเรียน สื่อการเรียนหาได้ง่ายในชีวิตประจำวันการนำสิ่งที่ผู้เรียนรู้จักดีมาเป็นสื่อการเรียนการสอนทำให้นักเรียนรับรู้ความหมายและพัฒนาความคิดรวบยอดได้อย่างรวดเร็ว

4. นักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีคะแนนความสามารถในด้านการฟัง – การพูดภาษาอังกฤษ หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เนื่องจากการสอนตามคู่มือครู เป็นการสอน ศัพท์ โครงสร้างของประโยคเป็นสำคัญ มีการนำเข้าสู่บทเรียนโดยใช้เกมหรือเพลง ในขณะที่ทำการสอนนักเรียนจะได้รับการฝึกทักษะการฟัง – การพูดภาษาอังกฤษอย่างสม่ำเสมอ มีการทำกิจกรรมกลุ่มและจับคู่ เช่นมีการทำกิจกรรมบทบาทสมมุติ นักเรียนจึงมีความกระตือรือร้นในการเรียน ความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มควบคุมหลังการทดลองจึงสูงกว่าก่อนการทดลอง

5. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. ประกอบสื่อในชีวิตประจำวัน มีความเชื่อมั่นในตนเองต่อการใช้ภาษาอังกฤษของ หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เนื่องจากบรรยากาศในการเรียนไม่ตึงเครียด นักเรียนมีปฏิสัมพันธ์กันทำให้ผู้เรียนไม่วิตกกังวล และได้แสดงออกเพื่อตอบสนองการฟัง มีความสำเร็จในการพูดภาษาอังกฤษที่ละเอียด จนเชื่อว่าสามารถพูดภาษาอังกฤษได้ จึงเป็นบันไดที่สร้างความเชื่อมั่นในการใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารเป็นผลให้นักเรียนมีการพัฒนาสูงขึ้นกว่าก่อนเรียน

6. นักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความเชื่อมั่นในตนเองต่อการใช้ภาษาอังกฤษ หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เนื่องจากการสอนตามคู่มือครู เน้นการสอนคำศัพท์ โครงสร้าง ประโยค มีอุปกรณ์ต่าง ๆ ประกอบการเรียนการสอน กิจกรรมมีความหลากหลาย เนื้อหาเหมาะสมกับวัย น่าสนใจและนักเรียนสามารถพบเห็นได้ในชีวิตประจำวัน นักเรียนจึงมีความเชื่อมั่นในการใช้ภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงขึ้นกว่าก่อนการทดลอง

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะที่อาจจะเป็นประโยชน์ต่อการจัดการเรียนรู้และการวิจัยครั้งต่อ ๆ ไปดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

เนื่องจากวิธีการสอนแบบ T.P.R. เป็นวิธีการสอนได้ผลดีมากเมื่อนำไปใช้สอนนักเรียนในระดับชั้นเล็ก ๆ ที่ยังไม่เคยเรียนภาษานั้น ๆ มาก่อน ซึ่งคล้ายคลึงกับนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ที่ใช้ภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ จึงมีข้อเสนอแนะดังนี้

1.1 ในการปฏิบัติกิจกรรมครูควรกำหนดเวลาให้ชัดเจนเพื่อให้การดำเนินกิจกรรมเป็นไปอย่างต่อเนื่องและตรงตามกำหนดเวลา

1.2 ครูต้องสามารถใช้ภาษาได้คล่องแคล่วจึงจะทำให้การเรียนการสอนมีความต่อเนื่อง

1.3 ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบการสอนแบบ T.P.R. กับผู้เรียนที่มีระดับอายุแตกต่างกันเพื่อศึกษาว่าระดับอายุใดมีการพัฒนาด้านการฟัง-การพูด ได้มากกว่ากันและนักเรียนไม่เกิดความเบื่อหน่าย

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรเพิ่มระยะเวลาในการทดลองอย่างน้อย 1 ภาคการศึกษา เพราะจะได้เห็นพัฒนาการทางภาษาชัดเจนมากขึ้น

2.2 ควรศึกษาวิจัยพฤติกรรมด้านความมีระเบียบวินัย ความสนใจ ความฉลาดทางอารมณ์ ของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R.

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

การสำรวจความสามารถการใช้ภาษาอังกฤษของบัณฑิตไทย. (2545, พฤษภาคม-มิถุนายน).

จุฬารัตน์. 21(3) : 12

กระทรวงศึกษาธิการ.กรมวิชาการ. (2544). สารและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มภาษาต่างประเทศในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน.

กมล เวียสุวรรณ. (2540). แนวคิดการพัฒนาสื่อการเรียนการสอน และแนวทางในการจัดตั้งศูนย์วิทยบริการงานนวัตกรรมและเทคโนโลยีทางการศึกษาสำหรับสายงานด้านมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : ต้นอ่อน แกรมมี พับลิชชิง.

กรรณิกา กุลวิทย์. (2540). การเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษ และความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอน โดยการฝึกอ่านด้วยการเล่าเรื่องย้อนกลับ (Retelling) ตามแนวทฤษฎีอรรถฐานกับการสอนตามคู่มือครู. ปรินซ์นิพนธ์. กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร

เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์. (2545,มกราคม). แนวทางเพิ่มประสิทธิผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของเด็กไทย. การศึกษาวันนี้.

ขจร สุขรังสรรค์. (2536). เอกสารประกอบการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา. กรุงเทพมหานครมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร

<http://www.rayongwit.net>. ความเชื่อมั่นในตนเอง.

แจ่มจันทร์ เกียรติกุล. (2530). การศึกษาความเชื่อมั่นในตนเองและวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแตกต่างกันและอยู่ในชั้นเรียนของครูที่มีพฤติกรรมทางวาจาและท่าทางแตกต่างกัน. ปรินซ์นิพนธ์ กศ.ม.(สาขาการศึกษาปฐมวัย)กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร

ฉันทนา ภาคบงกช. (2533,มีนาคม). เอกสารการประชุมเชิงปฏิบัติการ”เทคนิคการพัฒนาความเชื่อมั่นและความคิดสำหรับเด็กปฐมวัย. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก.

เฉลิมพล ดาวเรือง. (ม.ป.ป.). กิจกรรมและสื่อการสอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ชูเกียรติ จารัตน์. (2535). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่สอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารและสอนตามคู่มือครู. ปรินซ์นิพนธ์ กศ.ม. (สาขาการมัธยมศึกษา) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.ถ่ายเอกสาร

ชูชีพ อ่อนโคกสูง. (2516). ความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกแสดงตัว ความวิตกกังวล ความมั่นใจในตนเองกับคุณธรรมแห่งพลเมืองดี. ปรินซ์นิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ :

- บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.ถ่ายเอกสาร
 ชัยยงค์ พรหมวงศ์และคนอื่นๆ. (2523). เอกสารการสอนชุดวิชาเทคโนโลยีการศึกษาหน่วยที่ 1-5.
 กรุงเทพฯ : ยูไนเต็ดโปรดักชั่น.
- ชัยยา เปรมภักดิ์. (2543). การเปรียบเทียบความสามารถและเจตคติในด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีอรรถฐานและสอนตามคู่มือครู. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (สาขาการมัธยมศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.ถ่ายเอกสาร
- ณิชาภัทร วัฒนพานิช. (2543). การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีอรรถฐานด้วยสื่อหนังสือพิมพ์กับการสอนตามคู่มือครู. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (สาขาการมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร
- ดวงเดือน แสงชัย. (2531). การสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- ทณงศักดิ์ ใจสบาย, พระ. (2542). การเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษและความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของสามเณรชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยบทเรียนโมดูลตามแนวทฤษฎีของดิดคินสันกับการสอนตามคู่มือครู. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (สาขาการมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.ถ่ายเอกสาร
- ทันทิวา สุรวัต. (2540). การเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง-พูดและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ด้วยวิธีสอนตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสารของคิธจอห์นสันกับวิธีสอนตามคู่มือครู. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (สาขาการมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร
- นันทา ชุนภักดิ์. (2529). การพูด. นครปฐม : มหาวิทยาลัยศิลปากร พระราชวังสนามจันทร์.
- บังอร พานทอง. (2540). การสอนภาษาแบบเน้นพื้นฐานประสบการณ์. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- บำรุง ไตรรัตน์. (2524). วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- พชรมนต์ เพียรคงชล. (2533) การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความเชื่อมั่นในตนเองในการเรียนวิชาภาษากับวัฒนธรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จากการสอนแบบนฏการและการสอนตามคู่มือแนวการสอนของหน่วยศึกษานิเทศก์. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (สาขาการมัธยมศึกษา) กรุงเทพฯ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.ถ่ายเอกสาร

- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2538). *วิธีวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์*. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ : เจริญผล.
- พวงเพ็ญ อินทรประวัตติ. (2522). *การสอนภาษาอังกฤษแนวคิดและวิธีสอน*. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา.
- พาพร ฟุ้งศักดิ์. (2534). *การศึกษาความเข้าใจและแรงจูงใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนการอ่านภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมภาษาจากเอกสารจริง*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (สาขาภาษาศาสตร์การศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร
- พูนทรัพย์ นาคานาค. (2539). *การพัฒนาสื่อการเรียนเพื่อเพิ่มทักษะการอ่านหนังสือพิมพ์และวารสารภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสถาบันราชภัฏ*. วิทยานิพนธ์ กศ.ด. (สาขาการวิจัยและพัฒนาหลักสูตร). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- มานิดา ทองทวี. (2529). *การเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและแบบรายบุคคลที่มีต่อความเชื่อมั่นในตนเอง*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (สาขาจิตวิทยาการแนะแนว) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร
- มัทนา ทองใหญ่. (ม.ป.ป.). *กิจกรรมและสื่อการสอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ระวีวรรณ พันธุ์พานิช. (2541). *สถิติเพื่อการวิจัย*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
- ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ. (2539). *เทคนิคการวัดผลการเรียนรู้*. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ : สุริยาสานส์.
- _____. (2543). *เทคนิคการวัดผลการเรียนรู้*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : สุริยาสานส์.
- ละม้ายมาศ ศรีทนต์และจรรยา สุวรรณทัต. *อิทธิพลของสังคมต่อการพัฒนาการของเด็กที่ตำบลนาป่าอำเภอเมืองจังหวัดชลบุรี*. รายงานการวิจัยฉบับที่ 9 ของสถาบันระหว่างชาติสำหรับการศึกษาค้นคว้าเรื่องเด็ก. กรุงเทพฯ : อรุณสภา, 2510.
- เลขา ปิยะอัจฉริยะ. "การพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเอง", ในเอกสารการสอนชุดวิชาการพัฒนาพฤติกรรมเด็ก : หน่วยที่ 1-7 หน้า 237-239. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ลัดดา สุวรรณรัตน์. *แรงจูงใจในการเข้าศึกษาวิชาชีพเฉพาะและความมั่นใจที่จะออกไปประกอบวิชาชีพในโรงเรียนประเภทช่างอุตสาหกรรม*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2512.
- วราภรณ์ ศรีเพชรพันธ์. (2525). *การสร้างแบบทดสอบสัมฤทธิ์ผลวิชาภาษาอังกฤษ 041 ทักษะการฟัง-พูด*. วิทยานิพนธ์. ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- วาที ศรีเป้บัว. (2538). การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะฟัง-พูดและปฏิสัมพันธ์ทางวาจาของครูและนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนโดยใช้ธรรมชาติลักษณะประกอบกับกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้กับการสอนตามคู่มือครู. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม.(สาขาการมัธยมศึกษา) กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร
- ศูนย์ทดสอบทางวิชาการแห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (2545). โครงการวิจัย “การสำรวจความสามารถการใช้ภาษาอังกฤษของบัณฑิตไทย” จุฬารวิจัย. 21(3) : 12-16.
- ศุภวรรณ สงวนแก้ว. (2526). การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาฝรั่งเศสของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนดาราวิทยาลัยเชียงใหม่ ที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบธรรมชาติกับวิธีสอนโดยใช้เอกสารจริงเสริม. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม.กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร
- ศักดิ์ บัณฑิตเพช. (2528). ภาษากับการสื่อสาร *Language and Comunication*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- สมพร พลอยงาม.(2525). การทดลองสอนความเชื่อมั่นในตนเองแก่เด็กที่มีระดับพัฒนาการทางสติปัญญาต่างกัน โดยวิธีกลุ่มสัมพันธ์. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ:มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.,.
- สวณิต ยมาภัยและถิรนนท์ อนุรักษ์ศิริวงศ์. (2535). หลักการพูดขั้นพื้นฐานสังเขปสาระสำคัญ. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สวิตรี วุฒิโคโร. (2530). บทเรียนที่ปรับสาระให้เข้ากับบทเรียนที่ไม่ปรับสาระอย่างไรดีกว่ากัน. ภาษาปริทัศน์. 8(14) : 37-40.
- สุรพันธ์ กุศลสง. (2543). การเปรียบเทียบความสามารถและทัศนคติในการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติประกอบการจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์กับการสอนตามคู่มือครู. ปรินูญานิพนธ์กศ.ม. (สาขาการมัธยมศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.ถ่ายเอกสาร
- สุดา ชาตรีนันท์. (2528). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ แรงจูงใจ และความคงทนในการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. (*Total Physical Response*) ที่มีกิจกรรมเสริมและการสอนตามคู่มือครู. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (สาขาการมัธยมศึกษา) กรุงเทพฯ:มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, ถ่ายเอกสาร
- สุภาวดี แสงพลสิทธิ์ และคนอื่นๆ.(2526). วาทกรรมสำหรับครู. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์
- สุมาลี วงศ์ปลุกแก้ว. (2526). ความสัมพันธ์ของครูกับนักเรียนในชั้นเรียน ความรับผิดชอบและความเชื่อมั่นในตนเอง. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม.(สาขาจิตวิทยาการแนะแนว) กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร

- สุธีรา เหมตะศิลป. (2529). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้เอกสารจริงและหนังสือแบบเรียน. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (สาขาการมัธยมศึกษา) กรุงเทพฯ:มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร
- สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2537). วิธีสอนภาษาอังกฤษ. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์.
- _____. (2535). วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์
- _____. (ม.ป.ป.) กิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์
- สุนิรัตน์ ฤทธิ์รัชชัยเลิศ. ผลการใช้กิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ในการพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ :จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2530. ถ่ายเอกสาร
- สุโขทัยธรรมาธิราช,มหาวิทยาลัย.(2524).เอกสารการสอนชุดการพัฒนาพฤติกรรมเด็ก เล่ม 2. กรุงเทพฯ : กราฟิการ์ต.
- สุพัทธรา สุภาพ. (2539). สังคมและวัฒนธรรม ค่านิยม ครอบครัว ศาสนา ประเพณี. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช..
- สุภัทรา อักษรานูเคราะห์. (ม.ป.ป.) การสอนทักษะภาษาอังกฤษ กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- สำเนียง ศิลป์ประกอบ. (2540).ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนความรับผิดชอบในการเรียนและความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนวิชาสังคมศึกษาด้วยบทเรียนสำเร็จรูปกับนักเรียนที่เรียนด้วยการสอนตามคู่มือครู. (สาขาการมัธยมศึกษา)ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ,ถ่ายเอกสาร
- สุไร พงษ์ทองเจริญ. (2519). วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- _____. (2525). วิธีสอนภาษาอังกฤษสำหรับผู้เริ่มเรียน. กรุงเทพฯ : ม.ป.พ.
- เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. (2531). เอกสารคำสอนวิชาหลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญ.(2527. มกราคม-มีนาคม) “การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษาทั่วประเทศ”, วารสารวิจัยทางการศึกษา.14(87) : บทนำ
- อาคม จันทสุนทร.(2527). การสอนเพื่อตอบสนองคุณภาพมนุษย์. กรุงเทพฯ : กรมศาสนา.

- อัจฉรา เนตรล้อมวงศ์. (2517). ผลของการใช้บทบาทสมมติที่มีต่อความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนนทวิทยา กรุงเทพมหานคร .ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (สาขาจิตวิทยาการแนะแนว) กรุงเทพฯ :บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.ถ่ายเอกสาร
- อัญชนา ราศี. (2528). การเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ เพื่อการ สื่อสารด้านการท่องเที่ยวและความสนใจในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ ได้รับการสอนตามหลักการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารของคิธ จอห์นสันและการสอนตามคู่มือครู. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (สาขาการมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.ถ่ายเอกสาร
- Allwright, R. (1981). *Language Learning Through Communication Practice*. The Communicative Approach to Language Teaching. Oxford University Press.
- Asher, J.J. (1982). *Learning another Language Through Action*. California : Sky Oaks Production Inc.
- Bartz, Walter H. (1979). *Teaching Oral Communication in the Foreign Language Classroom*. Language in Education Theory and Practice. Virginia : The Centre for Applied Linguistics.
- Blair, Glenn Myers. (1968). *Educational Psychology*. New York : Macmillan company.
- Block, Cathy Collins. (1993). *Teaching the Language Arts : Expanding Thinking Through Student-Centered Instructional*. Massachusetts : Allyn and Bacon.
- Breakenridge, Marian Edgar. (1955). *Child Development*. Philadelphia : W.B. Saunders Company.
- Byrne, Donn. (1976). *Teaching Oral English*. London : Longman Group Ltd.
- Byrne, Donn. (1979). *Teaching Writing Skills*. London : Longman Group Ltd.,
- Carroll, Brendan J. (1964). *Language and Thought*. New Jersey : Englewood Cliffs, Prentice Hall Inc.
- _____(1982). *Testing Communicative Performance*. Oxford : Pergamon Press.
- Child Study Association of America. (1952). *Our Children Today*. New York : the viking press.
- Deboer, Wanda Aileen. (1983). "The Listening Aspect of Interpersonal Communication", Dissertation Abstracts International. 43(09) : 2828-A; mimeographed.
- Douhty, C and T.Pica. (1986). *Information Gap, Task Do they facilitate Second Language Acquisition*. TESOL Quarterly.
- Ferrar, Medeline. (1986,January). *Realism,Reality and Quasi-Reality in the Language*

- Class*”, English Teaching Forum. 24(1) : 19-20,28.
- Fawcette Annabel Elizabeth. (1965). “*The Effect of Training in Listening upon the Listening Skills of Intermediate Grade Children*,” *Dissertation Abstracts International* : minmeographed.
- Finocchiaro, Mary and Bonomo Michael. (1973). *The Foreign Language Learners: a Guide for Teacher*. From. New York : Regents Publishing Company, Inc.
- Finocchiaro, Mary and Cristopher Brumfit. (1983). *The Functional National Approach : From Theory to Practice*. New York : Oxford University press.
- Finocchiaro. (1974). *English as a Second Language : from Theory to Practice*. New York : Regents.
- Gagne, Robert M. (1967). *The Condition of Learning*. New York : Holt Rinehart and Winston. Inc.
- Harris, David P. (1969). *Testing English as a second language*. New York : McGraw Hill.
- Johnson, D.W., and others. (1984). *Circle of Learning Cooperation in the classroom*. Washington D.C. : Association for Supervision and Curriculum Development.
- Johnson, Keith and Keith Morrow. (1991). *Communication in the Classroom Applications and Methods for a Communication Approach*. Harlow Essex : Language
- Jones, Rodney. (1998). “*Using Authentic Materials in China*,” in *Teaching in Action : Case Studies From Second language Classroom*. P. 404-407. U.S.A. : TESOL
- Khanji Rajai Rashead. (1983, December). “*Two Innovation Methods in Foreign language Teaching : Their Effects on the Acquisition of Interactive Skills*” in *Dissertation Abstract International*. 44(6) : 1777-A
- Krashen, Stephen D. & Tracy D. Terrell. (1988). *The Natural Approach*. The Alemany Press.
- Lijeron, Janet T. (1993, November). “*Reciprocal Teaching of Metacognitive Strategies to Strengthen Reading Comprehension of High School students in Spanish : A Descriptive Case Study*,” *Dissertation Abstracts International*. 54 (05) : 1734
- Littlewood, William. (1984). *Foreign and Second Language Learning*. Cambridge : Cambridge University Press.
- Morrow, Keith. (1981). “*Principles of Communicative Competence*,” in *Communication in the Classroom*. P. 59-69. Edited by Keith Johnson and Keith Morrow. London : Longman Group Limited
- Mussen, Paul Henry and others. (1960). *Children Development and Personality*. New York : Harper & Row.

- Oller, John W. (1979). *English Testing at School*. London : Longman Group Ltd.
- Paulston, Christina B. and Mary N. Bruder. (1976). *Teaching English as a Second Language : Techniques and Procedures*. Massachusetts : Winthrop Publisher, Inc.,
- Pointer, J.J. (1968). *An Investigation of the Relationship Between Self-Confidence, Personality and Related Behavior Among Males*. Dissertation Science. 29 : 760 B.
- Richards, Jack C. and Theodore S. Rodgers. (1986). *Approach and methods in Language Teaching : A Description and Analysis*. London : Cambridge University Press.
- Rivers, Wilga M. (1980, October). "Hearing and Comprehending," English Teaching Forum. 16-19.
- Robinson, Pauline. (1980). *ESP (English for Special Purpose)*. Oxford : Pergamon Press.
- Roger, Carmen V. and Frank W. Medley. (1988, October). "Language with Purpose : Using Authentic Material in the Foreign Language Classroom", Foreign language Annals. 21.8 : 467-476.
- Scott Roger, . (1981). "Speaking," in Communication in the Classroom. Longman Group Ltd.
- Smith, Henry C. (1961). *Teaching Yourself personality Efficiency*. London : The English University press.
- Swaffar, Janet K. (1985). "Reading authentic texts in a foreign language : a cognitive model". The Modern Language Journal. 69 : 15-31.
- Symonds, Addington F. (1964). *Teaching Yourself Personality Efficiency*. London : The English University Press.
- Taylor, A., Teresa Rosegrant, Arther Mayer and Thomas B. Samples. (1986). *Communicating*. Fourth edition. Prentice Hall International
- Terrel, Tracy D. (1982). "The Natural Approach to language Teaching : An Update ", The Modern Language Journal. 66(2) ; 121-129
- Underwood, Mary. (1989). *Teaching listening*. London ; Longman Inc.
- Vallette, Rebecca M. and Rence Desick. (1972). *Modern Language Performance Objective and Individualization*. Horcourt Brace Jobanovich.
- Vallette, Rebecca M. (1977). *Modern Language Testing*. 2nd ed. New York : Harcourt Brace Jovanovich.
- Ward, James. (1981, April). *A Comunicative Approach Oral Skill*, Teaching English Forum. 10-13.
- Widdowson, H.G. (1983). *Teaching English as Comunication*. London : Oxford University Press,
- Yagang, Fan. (1993, January). "Listening problems and Solution," in English Teaching Forum.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

แบบสอบถาม

**แบบสอบถามวัดความสามารถความเชื่อมั่นในตนเองต่อการใช้ภาษาอังกฤษ
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2**

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามวัดความสามารถความเชื่อมั่นในตนเองต่อการใช้ภาษาอังกฤษ จะถามความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนที่มีต่อการใช้ภาษาอังกฤษ ให้นักเรียนเลือกคำตอบที่ตรงกับกับสภาพที่แท้จริงของนักเรียนเอง แบบสอบถามนี้ไม่มีผลต่อการเรียน คำตอบของนักเรียนจะนำไปใช้อธิบายในเชิงวิชาการเท่านั้น
2. ให้นักเรียนอ่านข้อความแต่ละข้อแล้วพิจารณาอย่างรอบคอบตามความเป็นจริงมากที่สุด โดยทำเครื่องหมาย / ในช่องทางขวามือ ที่ตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด ซึ่งแต่ละข้อมีคำตอบให้เลือกดังนี้

เห็นด้วยมากที่สุด	หมายถึง	นักเรียนเห็นด้วยกับข้อความนั้นเป็นอย่างยิ่งเพราะตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด
เห็นด้วยมาก	หมายถึง	นักเรียนเห็นด้วยกับข้อความนั้นมาก เพราะข้อความนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักเรียนเป็นส่วนใหญ่
เห็นด้วยน้อย	หมายถึง	นักเรียนเห็นด้วยกับข้อความนั้นเพียงเล็กน้อยเพราะข้อความนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักเรียนเป็นส่วนน้อย
เห็นด้วยน้อยที่สุด	หมายถึง	นักเรียนเห็นด้วยกับข้อความนั้นน้อยมากเพราะข้อความนั้นไม่ค่อยกับสภาพความเป็นจริงของนักเรียน
3. ข้อควรระวัง
 - 3.1 ในข้อหนึ่งๆ นักเรียน จะเลือกตอบได้เพียงช่องเดียวเท่านั้น
 - 3.2 กรุณาตอบคำถามนี้ให้ครบทุกข้อ

ขอขอบคุณในความร่วมมือ
ผู้วิจัย

ข้อ	ข้อความ	เห็น ด้วย มาก ที่สุด	เห็น ด้วย มาก	เห็น ด้วย น้อย	เห็น ด้วย ที่สุด
1	ข้าพเจ้ารู้สึกภูมิใจที่สามารถฟัง-พูดภาษาอังกฤษได้				
2	ข้าพเจ้าชอบการแสดงบทบาทสมมติโดยพูดภาษาอังกฤษ				
3	ข้าพเจ้าไม่ชอบที่จะแสดงละครเป็นภาษาอังกฤษ				
4	ในชั่วโมงภาษาอังกฤษข้าพเจ้าชอบตอบคำถามเป็นภาษาอังกฤษมากกว่าภาษาไทย				
5	ถ้ามีโอกาสข้าพเจ้าจะเข้าร่วมการแข่งขันตอบปัญหาภาษาอังกฤษ				
6	เมื่ออาจารย์ต้องการอาสาสมัครเพื่อจัดกิจกรรมหน้าชั้นเรียนในวิชาภาษาอังกฤษข้าพเจ้าจะอาสาเสมอ				
7	ในวิชาภาษาอังกฤษข้าพเจ้ามักรีบยกมือตอบคำถามอาจารย์เป็นภาษาอังกฤษเสมอ				
8	ข้าพเจ้าชอบฝึกฟัง-พูดภาษาอังกฤษกับเพื่อนๆ เสมอ				
9	ถ้ามีโอกาสข้าพเจ้าชอบพูดภาษาอังกฤษกับชาวต่างประเทศเสมอ				
10	ข้าพเจ้าชอบฟังหรือดูรายการทีวีที่เป็นภาษาอังกฤษ				
11	ข้าพเจ้าชอบเขียนบันทึกประจำวันหรือเขียนจดหมายถึงเพื่อนเป็นภาษาอังกฤษ				
12	ข้าพเจ้าชอบอ่านหนังสือพิมพ์หรือหนังสืออื่นๆ ที่เป็นภาษาอังกฤษ				
13	ข้าพเจ้าชอบเล่นเกมที่เกี่ยวกับการฝึกภาษาอังกฤษ				
14	ข้าพเจ้าชอบร้องหรือฟังเพลงภาษาอังกฤษ				
15	ข้าพเจ้าไม่แน่ใจว่าจะสามารถทำการบ้านวิชาภาษาอังกฤษได้ตนเอง				
16	ข้าพเจ้ามักช่วยเหลือเพื่อนๆ ในการทำงานวิชาภาษาอังกฤษเสมอ				

ข้อ	ข้อความ	เห็น ด้วย มาก ที่สุด	เห็น ด้วย มาก	เห็น ด้วย น้อย	เห็น ด้วย ที่สุด
17	หากทำงานเป็นกลุ่มในวิชาภาษาอังกฤษข้าพเจ้ามักชอบแสดงความคิดเห็นเสมอ				
18	ข้าพเจ้าไม่รู้สึกลายเมื่อบุคคลภาษาอังกฤษผิด				
19	ข้าพเจ้าชอบฝึกฝนภาษาอังกฤษสม่ำเสมอ				
20	ข้าพเจ้าชอบอ่านหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษและนำเนื้อหาในหนังสือพิมพ์ไปเล่าให้เพื่อนหรือคนรู้จักฟังเสมอ				

Lesson Plan for the experimental Group

Subject : English 32101

Level : Matthayomsuksa 2

Period : 1-4

Time : 50 minutes/period

Topic : How to make a salad

Learning Outcome : Students are able to

1. Understand commands given by the teacher.
2. Give commands to the friends.
3. Follow instructions how to make a salad.
4. Learn vocabulary
5. Make a salad correctly.

Learning Activities		Material	Evaluation	Notes
Teacher	Students			
1. Demonstrate The teacher gives the following commands and demonstrates through the actions - cut up the vegetable - cut up the banana - cut up the tomatoes - put the vegetables in a bowl - put yogurt in the bowl - mix vegetables and yogurt together Let students to perform together.	perform with the teacher	knife ,fruits, vegetables, bowl,yogurt	observe the students' performance	
2. Hesitation The teacher gives the following commands but not demonstrates. Let the students perform themselves or gives the command but demonstrates in other commands.	follow the teacher's instruction	knife ,fruits, vegetables, bowl,yogurt	observe the students' performance	
3. Test The teacher gives the commands to each students but not in order.	follow the teacher's instruction	knife ,fruits, vegetables, bowl,yogurt	observe the students' performance	

Learning Activities		Material	Evaluation	Notes
Teacher	Students			
4. Novelty The teacher gives the new commands to the students to make them more fun : - put the apple and banana into a box - mix vegetables with water - cut a cucumber with a knife	listen to the teacher and perform	fruits, vegetables, bowl,yogurt	observe the students' performance	
5. Role-Reversal Let the students give the commands to their friends and teacher. Perform with the rest of class.	listen and follow their friend's command	fruits, vegetables, bowl,yogurt	observe the students' performance	

Lesson Plan for the Control Group

Subject : English 32101

Level : Matthayomsuksa 2

Period : 1-4

Time : 50 minutes/period

Topic : How to make a salad

Learning Outcome : Students are able to

1. Understand commands given by the teacher.
2. Give commands to the friends.
3. Follow instructions how to make a salad.
4. Learn vocabulary
5. Make a salad correctly.

Learning Activities		Material	Evaluation	Notes
Teacher	Students			
1. The teacher shows the picture of salad to the students and ask “ What is this?” “What are the ingredients for making salad?”	answer teacher's questions	picture	observe the students while practicing	
2. The teacher explains new vocabularies : cut up, put, mix, bowl, teaspoon, yogurt Then let the students write them in their notebook.	- listen to the teacher - repeat after the teacher - take note of new vocabularies in the notebooks	word cards	observe the students while doing activities	
3. The teacher explains grammatical structures : - How much/How many and lets them do exercises	listen to the teacher and do exercise	worksheets	observe the students while doing activities, exercise	
4. The teacher gives the text "How to make salad" and let them read aloud or silently The teacher ask them question about and correct them their mistakes.	read the story and answer the questions	worksheets	observe the students while reading and answer	

Learning Activities		Material	Evaluation	Notes
Teacher	Students			
5. Let the students do the exercises about how to make a salad by answering the questions in the worksheet	do the exercise	worksheets	- observe the student while doing exercises - correct the mistakes	

ภาคผนวก ข

ตาราง 8 คะแนนความสามารถด้านการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

คนที่	กลุ่มทดลอง			กลุ่มควบคุม		
	คะแนนก่อนการทดลอง	คะแนนหลังการทดลอง	ผลต่างของคะแนน	คะแนนก่อนการทดลอง	คะแนนหลังการทดลอง	ผลต่างของคะแนน
1	36	60	24	34	47	13
2	43	65	22	35	40	5
3	40	68	28	33	41	8
4	35	60	25	30	41	11
5	36	62	26	30	39	9
6	33	60	27	30	40	10
7	30	65	35	42	57	15
8	45	62	17	35	48	13
9	42	64	22	45	54	9
10	52	75	23	42	52	10
11	46	68	22	32	44	12
12	43	65	22	46	60	14
13	30	58	28	35	62	27
14	47	64	17	37	43	6
15	33	60	27	34	43	9
16	35	58	23	30	46	16
17	30	60	30	35	45	10
18	30	64	34	32	49	17
19	40	68	28	40	58	18
20	30	60	30	30	65	35
21	36	66	30	30	37	7
22	32	67	35	30	46	16
23	50	70	20	48	67	19
24	40	68	28	42	59	17
25	50	70	20	32	53	21
26	48	66	18	42	54	12
27	39	68	29	30	42	12
28	40	64	24	34	39	5
29	40	67	27	39	51	12
30	34	60	26	37	50	13
31	35	65	30	30	38	8
32	38	62	24	40	50	10
33	46	65	19	35	59	24
34	42	60	18	40	50	10
35	50	68	18	30	46	16
36	48	60	12	38	45	7
37	60	67	7	40	50	10
38	62	75	13	33	54	21
39	30	50	20	34	60	26
40	40	65	25	30	49	19

ตาราง 9 คะแนนความเชื่อมั่นในตนเองต่อการใช้ภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลอง
และกลุ่มควบคุม

คนที่	กลุ่มทดลอง			กลุ่มควบคุม		
	คะแนนก่อน การทดลอง	คะแนนหลัง การทดลอง	ผลต่างของ คะแนน	คะแนนก่อน การทดลอง	คะแนนหลัง การทดลอง	ผลต่างของ คะแนน
1	44	50	6	57	62	5
2	43	43	0	52	60	8
3	40	47	7	51	53	2
4	42	45	13	52	54	2
5	39	51	12	53	53	0
6	57	59	2	44	58	14
7	49	55	6	44	60	6
8	60	68	8	58	61	3
9	49	56	7	44	51	7
10	55	62	7	43	48	5
11	64	68	4	52	55	3
12	37	40	3	51	52	1
13	36	45	9	46	49	3
14	61	69	8	46	48	2
15	51	59	8	67	68	2
16	51	57	6	66	69	3
17	46	62	16	46	47	1
18	48	60	12	53	54	1
19	40	65	25	48	55	7
20	39	53	14	46	53	7
21	49	51	2	50	57	7
22	54	59	5	43	49	6
23	52	58	6	41	48	7
24	54	60	6	51	58	7
25	49	52	3	53	53	0
26	47	54	7	46	50	4
27	36	40	4	48	49	1
28	40	45	5	49	51	2
29	57	62	5	51	55	4
30	48	53	5	44	48	4
31	60	67	7	43	53	10
32	48	53	5	46	51	5
33	45	49	4	48	53	5
34	55	60	5	45	50	5
35	57	65	8	50	55	5
36	54	60	6	50	54	4
37	48	65	17	44	48	4
38	50	66	16	52	56	4
39	48	55	7	46	49	3
40	50	56	6	44	48	4

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นางสาวศิริวรรณ มาลัย
วันเดือนปีเกิด	9 พฤศจิกายน 2518
สถานที่เกิด	อำเภอบางปลาม้า จังหวัดสุพรรณบุรี
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	110 หมู่ 10 ตำบลวัดดาว อำเภอบางปลาม้า จังหวัดสุพรรณบุรี
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	ครู คศ.1
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนบรรหารแจ่มใสวิทยา 6 อำเภอสามชุก จังหวัดสุพรรณบุรี 72130 โทร. 0-3557-1017
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2530	สำเร็จการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จากโรงเรียนวัดดาว อำเภอบางปลาม้า จังหวัดสุพรรณบุรี
พ.ศ. 2536	สำเร็จการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จากโรงเรียนบางปลาม้า "สูงสมารผดุงวิทย์" อำเภอบางปลาม้า จังหวัดสุพรรณบุรี
พ.ศ. 2540	สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี ครุศาสตร์บัณฑิต (ค.บ.) สาขาภาษาอังกฤษ จากสถาบันราชภัฏกาญจนบุรี
พ.ศ. 2549	สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโท การศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม) สาขาการมัธยมศึกษา (ภาษาอังกฤษ) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ